OTRĂVURILE din CAUX

CARTEA ÎNTÂI

NESTEMATA SCOBITĂ

SUSANNAH APPELBAUM

Table of Contents

Susannah Appelbaum
Otrăvurile din Caux – Nestemata scobita

The Poisons of Caux.
The Hollow Bettle
Susannah Appelbaum

Editura Litera

Ne puteţi vizita şi pe www.litera.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii

Coperta: Ionuţ Broştianu

ISBN 978 – 606 – 600 – 206 – 6

Cuprins

Partea I

Partea a II-a – Elixirul

Partea a III-a – Vânturile din Caux

Partea a IV-a – Templar

Dedicaţie

Tatălui meu.

Vânturile din Caux

Citat

Dacă bei prea mult dintr-o sticlă pe care scrie OTRAVĂ, cu siguranţă, mai devreme sau mai târziu, îţi va face rău.

Alice în Ţara Minunilor

Lewis Carroll

Partea I

Multe lucruri...

Multe lucruri încep cu sfârşitul, iar povestea ţinutului Caux nu face excepţie. În acest caz, a fost vorba despre sfârşitul unei vieţi. Cu foarte mult timp în urmă, o tânără a fost otrăvită. Moartea ei a fost una aparte, căci era prima otrăvire – o nouă şi îngrozitoare crimă, una misterioasă şi înşelătoare. Din nefericire pentru fată şi pentru ţară, tatăl ei era însuşi regele.

Peste regat s-a aşternut umbra tristeţii. Regele s-a îndepărtat de Caux şi şi-a osândit poporul la o viaţă plină de nefericire sub domnia Mătrăgunelor. O viaţă otrăvită.

Puţini îşi mai amintesc de regele lor, de bunul rege Verdegris, care – se şopteşte – s-ar putea întoarce într-o bună zi.

Despre otrăvuri şi degustători

Sufletele pierdute pe care natura le-a văduvit de simţul gustului poartă pe feţele lor palide o expresie neînduplecată, înfăţişarea lor vorbeşte despre pierderea suferită, iar ele sunt nevoite să se întrebe la fiecare pas dacă nu cumva mâncărurile lor sunt… otrăvite?

— Atlasul ţinutului Caux

Capitolul unu – Soseşte domnul Flux

Este absolut uimitor că Ivy Manx nu a fost otrăvită în perioada în care l-a avut angajat ca degustător pe domnul Flux.

Caux devenise un ţinut al descompunerii, lucru de înţeles pentru acel sălaş al răutăţii şi al ticăloşiei generale. Primejdia de a-şi pierde viaţa după următoarea masă îi pândea pe toţi, dacă nu aveau în slujba lor un degustător cât de cât înzestrat, acreditat de Breaslă. Un degustător aşa cum se pretindea a fi domnul Flux.

Ziua în care a sosit domnul Flux era la fel ca toate celelalte, lipsită de strălucire şi de veselie (pe măsura stării degustătorului). Focul ardea mohorât în vatra micului birt pe care Ivy îl numea căminul ei, iar în jurul lui câţiva muşterii de-ai casei îşi sorbeau indiferenţi băuturile, într-o tăcere plictisitoare. Ascunsă în atelierul ei secret, Ivy Manx se trezi că speră să se întâmple ceva palpitant – poate un caz cu totul nemaipomenit de otrăvire. Tocmai lăsase deoparte studiul, în favoarea unuia dintre experimentele sale, când, dintr-odată, Hâş scoase un croncănit uşor.

— Stai fără grijă, o îndemnă Ivy pe cioară. Cecil n-o să ştie că i-am folosit ustensilele, decât dacă o să-i spui tu.

Începu să strecoare un amestec urât mirositor prin sita unchiului ei. În timp ce lucra, faţa îi trăda o concentrare adâncă; îndată ce isprăvi, puse vasul să fiarbă pe un arzător. Aproape instantaneu, amestecul degajă un nor vâscos, iar un miros dulceag şi greţos umplu mica încăpere, obligând-o pe cioară să se refugieze ameţită pe un cuier.

Ştia că dă dovadă de o mare lipsă de supunere. Unchiul ei îşi dorea ca ea să devină un farmacopat cu pregătire – o vindecătoare –, însă ei i se părea mult mai interesant să se joace cu licorile dăunătoare. Ca majorităţii locuitorilor din Caux, lui Ivy nu-i plăceau ierburile vindecătoare, ci acelea mai rele şi mai puternice. Pentru fetiţa de zece ani, farmacopatia părea ceva învechit, de pe timpurile când plantele erau folosite pentru a vindeca, nu pentru a face rău. Colecţia de cărţi, pline de praf, şi de pergamente mâzgălite a unchiului ei o făcea să caşte – spre dezamăgirea atât a lui Cecil, cât şi a lui Hâş.

— Aşa! Să vedem ce o să iasă de aici când va fi gata.

Dându-se cu un pas înapoi în micuţul atelier, privirea îi fu atrasă de raftul de sus al bibliotecii lui Cecil. Acesta încă mai punea obiectele interzise sus de tot, gândindu-se că aşa aveau să fie păstrate în siguranţă, pentru că ea nu putea să ajungă acolo.

Erau multe de văzut, căci, aşa cum ştia Ivy, nu există un lucru mai potrivit decât un raft pentru a expune calităţile şi lipsurile unei persoane. (Cecil era cam dezordonat, iar acest fapt era pe deplin ilustrat de raftul cu pricina.) Ochii i se îngustară la vederea cutiuţei din piele în care îşi ţinea Cecil tincturile.

Împinse într-acolo un taburet cu trei picioare şi se căţără întinzându-se să ajungă la raft, pe când Hâş devenea tot mai agitată.

— Arunc doar o privire, Hâş. Sunt leacurile lui. Cu siguranţă asta poate fi considerată activitate de studiu.

Cum trăia de mult timp la Nestemata Scobită, cioara cea neagră ştia ea ce ştia. În acest stadiu al pregătirii,

fiolele erau strict interzise, aşa că pasărea începu să se plimbe agitată de colo-colo. Unchiul fetei avea să părăsească birtul spre seară, iar cioara încerca s-o determine pe Ivy să amâne până atunci încălcarea regulii.

— Bine, dar o să le ia cu el, îi spuse ea lui Hâş. Dacă ai noroc, te ia şi pe tine.

Taburetul nu era destul de înalt. Ivy se gândi să se caţăre chiar pe rafturile şubrede. Voia doar să se uite la leacurile cu dopuri din sticlă aflate în cutie – şi, de mult timp, nu mai cerea permisiunea nimănui pentru asta. Mai întâi ar fi trebuit să termine de memorat lunga listă de ierburi şi să-şi îmbunătăţească semnificativ cunoştinţele despre plante – o activitate mult prea savantă şi plictisitoare.

„Oricine poate crea o poţiune care să facă rău", îi amintea mereu unchiul ei, cu ochii strălucind, plini de entuziasm. „Îţi trebuie însă multă învăţătură ca să foloseşti plantele pentru a vindeca! Deci, ce ai prefera să fii, un otrăvitor obişnuit sau un vindecător respectat?"

Interesant era că Cecil nu părea să aştepte niciodată un răspuns de la ea.

Încercând rezistenţa unui raft curbat, Ivy începu să se caţăre cu avânt, în timp ce Hâş fâlfâia prin încăpere, cârâind nervoasă.

Fără să bage în seamă pasărea, aproape că ajunsese, când se întâmplă lucrul cel mai de temut. Raftul cedă sub piciorul ei şi întregul conţinut – cărţile de leacuri medicinale şi nepreţuitele notiţe ale unchiului, balanţele şi ustensilele de laborator, cutiile impozante din mahon, cu prafuri şi infuzii – s-au împrăştiat peste tot, aproape înghiţind-o pe Hâş.

În liniştea care urmă, Ivy şi cioara aşteptau, cu inima cât un purice, apariţia lui Cecil. Părul blond ca spicele de grâu şi obrajii împurpuraţi ai fetei se mânjiseră de catranul

unchiului. Îşi şterse cu mâna ceva alb şi zgrunţuros de pe mânecă, gândindu-se care ar putea fi pedeapsa pe măsură şi întrebându-se dacă avea să i se interzică să mai facă experimente. (Oare cum avea să se poată acest lucru în absenţa lui?) Zbârlindu-şi penele lucioase, Hâş se postă în faţa uşii înguste care dădea spre birt.

— Nu te mai grăbi atâta! O să dau vina pe tine, îţi dai seama.

Când văzu că trece destul de mult timp fără ca unchiul ei să apară, Ivy deveni curioasă.

Praful şi umbra ascundeau privirilor uşa laboratorului, o intrare secretă tăiată în mijlocul unei uriaşe table ce atârna pe peretele din fund al birtului. Mai era tăinuită şi de simplul fapt că nimeni nu se uita niciodată la peretele acela, căci meniul de pe tablă nu mai era de mult în uz. Atunci când Cecil avea pacienţi, sau când laboratorul găzduia experimentele interzise ale lui Ivy, un ochi ager ar fi putut zări o linie pâlpâitoare de lumină aurie ce se furişa prin întuneric. De acel loc se apropie acum şi fata, privind prin crăpătură şi întrebându-se care putea fi cauza lipsei de reacţie a unchiului ei.

Din întâmplare, îşi alesese bine momentul. Văzu cum un străin costeliv şi absolut neinteresant trece pragul, oprindu-se exact în dreptul ei pentru a-şi curăţa noroiul adunat pe ghetele scâlciate. Emana o nepăsare amară şi era învăluit într-un fel de melancolie ciudată, deşi aproape imperceptibilă, din aceea care nu afectează persoana în cauză, dar pe cei întâlniţi în cale îi face să devină dintr-odată posaci.

Trecând de uşa scârţâitoare de la intrarea în Nestemată, domnul Flux – căci despre el era vorba – se îndreptă ţintă spre tejghea. Comandă şi bău un coniac neobişnuit de scump, apoi mai ceru unul, şi îi zise lui Cecil să-i lase sticla în faţă.

Ţinând sub observaţie încăperea, Ivy nu-i dădu călătorului singuratic mai mult de cinci minute în mijlocul

acelui grup de neisprăviţi şi se pomeni că aşteaptă cu nerăbdare un posibil sfârşit groaznic al acestuia.

— În sfârşit, îi şopti ea lui Hâş. Ceva pasionant.

În încăpere se aşternu o tăcere adâncă; nu se auzea nimic, doar cărbunii care ardeau în vatră, aruncând un mănunchi de scântei nărăvaşe. Obişnuiţii birtului, care îi priveau pe străini cu mare neîncredere, se opriră din pălăvrăgit. Ivy îl văzu pe străin cum zâmbeşte batjocoritor în timp ce, plictisit, făcea ochii roată prin încăperea cufundată în tăcere. Faţa lui spălăcită, de o gălbejeală ciudată, era pe jumătate ascunsă sub o glugă neobişnuită. Cum nimeni nu-l privea în ochi, se întoarse să examineze leneş paharul din faţa lui.

Ivy era uluită. Legea tărâmului era să otrăveşti ori să fii otrăvit, iar o astfel de intrare arogantă cerea în mod evident o doză mortală de atenţie. Cu toate acestea, toţi păreau hotărâţi să evite privirea omului acela – câteva scaune scârţâiră stânjenite, iar Ivy se încruntă când Curtains, unul dintre muşteriii notorii ai birtului (şi unul dintre clienţii ei cei mai buni) bătu în retragere.

Îl cercetă cu mai mare atenţie pe domnul Flux. Ceva din mantaua lui roasă i se părea cunoscut, deşi în lumina slabă a birtului se vedea clar că veşmântul era neîngrijit şi că fusese peticit de o mână neîndemânatică. Ivy încercă să ghicească de unde venea. Gândurile i se întoarseră către lecţiile de care uitase şi, cu o tresărire, îşi dădu seama cine era necunoscutul pe care îl privea.

— Un absolvent al Breslei Degustătorilor, Hâş, îţi vine să crezi? Un degustător adevărat, aici, la Nestemata Scobită!

Aşa şi era – domnul Sorrel Flux era primul degustător şcolit, acreditat de Breaslă, care făcea apel la serviciile acestui birt uitat de lume. Un degustător adevărat! În mod normal, lumea în care se învârteau ei era cea a bogătaşilor şi a capetelor încoronate şi, fără îndoială, numai cineva cu foarte mare dare de mână putea să le solicite serviciile.

Cu toate astea, Flux avea ceva insinuant, iar nepăsarea cu care dădea pe gât coniacul fin al unchiului ei părea să contrasteze total cu pregătirea de degustător. Gulerul îi era strâmb; mai rău, era pătat cu măduvă şi cu stropi de grăsime. Mult mai puţin rafinat decât ar fi trebuit să fie un degustător, după mintea lui Ivy, arăta de parcă fusese înşfăcat de ceafă şi târât prin mărăcini.

Cum unchiului ei nu-i păsa mai deloc de Breaslă sau de absolvenţii ei, Ivy aştepta să-l vadă pe Cecil dându-l afară. În schimb, spre marea ei mirare, cei doi începură să discute cu voce joasă.

Ca să vadă mai bine, Ivy o dădu la o parte pe Hâş, care îi răspunse cu un cârâit indignat.

Ochii degustătorului începură să sticlească în momentul când se opriră asupra unui raft înalt din spatele tejghelei. Acolo, ascunsă privirii sub praf şi murdărie, stătea izolată o sticlă. În interior, din mijlocul culorii chihlimbarii a coniacului, o piatră mică trimitea luciri roşietice.

— Să fie aceea cumva nestemata dumitale? Cea care a dat numele acestui ales stabiliment?

Cecil urmări privirea degustătorului.

— Chiar ea.

— Sunt nepreţuite.

— Presupun că da, pentru unii, încuviinţă el.

— Pentru cei care doresc să elimine efectele nocive ale otrăvurilor, continuă Flux batjocoritor. Îmi daţi voie?

În timp ce degustătorul îşi lingea buzele subţiri, Cecil luă sticla de la locul ei şi o puse în mâna îngălbenită a domnului Sorrel Flux.

— Ce sclipire ciudată are! Acum îmi dau seama de ce cred unii că e scobită – deşi, bineînţeles, aşa ceva este cu totul imposibil.

Sticla scoase un clinchet ademenitor atunci când domnul Flux o aplecă pentru a o privi mai bine. Pipăi cu degetele spirala de sârmă aurie care sigila dopul. După o

clipă de ezitare, degustătorul puse jos sticla, luându-şi ochii de la ea şi dând de duşcă stropul rămas în paharul ciobit.

— Dacă-mi daţi voie…

Cecil voia să pună sticla înapoi pe raft, dar degetele degustătorului erau încă încleştate pe ea.

— Da, cum să nu, spuse domnul Flux, împingând sticla cu un gest al mâinii. Îmi dau seama că nu e decât un fals realizat cu măiestrie. O nestemată scobită! Un bun exemplu de dorinţă imposibilă!

Domnul Flux era destul de aproape de Cecil pentru ca acesta să-i poată simţi răsuflarea acră şi să vadă vena umflată de la tâmpla lui stângă; unchiul lui Ivy îşi dorea cu ardoare să se poată îndepărta cât mai repede de degustător. Următoarea afirmaţie îl împiedică totuşi să-şi ducă intenţia la bun sfârşit:

— Se aude că plecaţi să îl vindecaţi pe rege, şuieră degustătorul, misterios.

Cecil încremeni, cu sticla în mână.

— Poate, admise el în cele din urmă.

— Nu contează că nimeni nu a reuşit până acum. Destinul dumitale nu poate fi la fel de potrivnic, nu-i aşa?

Din laborator, Hâş lăsă să-i scape un croncănit răguşit. Unchiul lui Ivy nu-i spusese nimic despre multele primejdii ale călătoriei sale.

Luându-şi brusc un aer oficial, domnul Flux scoase un teanc de hârtii pe care le prezentă cu mândrie drept atestate ale priceperii sale.

— Veţi vedea că totul este aşa cum trebuie, îl asigură pe Cecil, cu o voce guturală. În mod normal, tariful meu este… cum să spun? peste posibilităţile obişnuite. Privirea îi alunecă din nou spre nestemata roşie. Însă, având în vedere onorabila dumneavoastră însărcinare, găsesc că este de datoria mea să ajut, aşa cum pot, cât timp veţi lipsi. Sunteţi, fără îndoială, de acord cu mine că, în vremurile acestea, siguranţa fetiţei este un lucru

important. Desigur, sunt – şi aici îi răsări ezitant pe faţă un mic rânjet strâmb – acreditat de Breaslă.

Modul în care Flux rostise cuvântul „breaslă” făcu să urce un fior pe şira spinării lui Ivy, în timp ce fata fu cuprinsă de un profund sentiment de teamă, la fel de real şi de respingător ca mătreaţa de pe umerii firavi ai lui Flux. Acest sentiment, deloc plăcut, avea să persiste încă o bună bucată de vreme.

Hotărârea fu luată rapid.

Pentru o sumă surprinzător de mică, doar câteva drahme şi un singur dram, domnul Sorrel Flux urma să locuiască la Nestemata Scobită şi să-şi asume răspunderea de degustător pe lângă nepoata lui Cecil. Cum farmacopatul nu se aştepta ca misiunea pe care o avea să-l ţină departe de birt mai mult de o săptămână, au căzut de acord.

Din păcate pentru Ivy, sosirea la ţanc a domnului Flux coincidea cu plecarea unchiului ei. Ziua în care domnul Flux a intrat în birt interesându-se de o slujbă a fost şi cea a plecării lui Cecil, unchiul lui Ivy; din nefericire, nu doar pentru o săptămână, aşa cum plănuise.

În graba lui, Cecil Manx nu observase câteva dintre defectele mai evidente ale lui Flux. Omisese, de asemenea, să îi spună degustătorului câte ceva despre nepoata sa Ivy; la urma urmei, omul nu-l întrebase nimic. Astfel, se poate spune că domnul Flux cântărise greşit priceperile protejatei sale.

Când ajunsese la Nestemată şi îi trecuse pragul, firea sa nepăsătoare îl făcuse să treacă cu vederea un panou strâmb, cu înflorituri în cerneală roşie, care se bălăbănea sub vânturi, lângă uşa de la intrare.

Ivy cea Otrăvitoare
Moşteniri îngropate
Rivali eliminaţi
Răzbunări garantate
— Începând de la 5 drahme

Şi, cum – pe drept sau nu – Ivy Manx îl considera pe degustător vinovat de dispariţia unchiului ei, a fost absolut uimitor că domnul Flux a reuşit să supravieţuiască acolo timp de un an, cât a fost degustătorul lui Ivy cea Otrăvitoare.

Capitolul doi – Ivy cea Otrăvitoare

La Nestemata Scobită toată lumea bănuia că nu există o altă scuză pentru inexplicabila întârziere a lui Cecil Manx decât însăşi moartea lui. Pentru toţi – cu excepţia nepoatei sale – era cât se poate de clar că, de-a lungul drumului pe care i-l aşternuse în faţă nechibzuita sa misiune, bărbatul căzuse pradă otrăvurilor.

Ivy nici nu voia să audă de aşa ceva, iar degustătorul prefera să nu aducă vorba despre asta, ca nu cumva să-şi piardă mult doritul său post. Singura problemă a acestei înţelegeri tacite – apărute imediat după plecarea lui Cecil – era faptul că domnul Sorrel Flux era un degustător de calitate îndoielnică. Părea să nu poată detecta otrava dintr-un castron cu celebra supă de o sută de ani, din meniul Nestematei, tot aşa cum n-ar fi putut nici să-şi întindă braţele uscăţive, ca să-şi ia zborul cu mantaua zdrenţăroasă.

— Varză, îi anunţă el lui Ivy prânzul.

Se întâmpla la scurt timp după plecarea lui Cecil şi a fost prima şi unica lui încercare de a degusta mâncarea fetei.

— Bine, dar asta e supă de sfeclă! răspunse Ivy, cu maximă neîncredere.

— Întocmai, desigur. Exact cum spuneam. Şi e bună de mâncat.

Îi aruncă vorbele peste umăr, grăbindu-se, cu bocceluţa în braţe, să urce scările spre odăile unchiului.

Imediat, Ivy se întrebă dacă el era într-adevăr absolvent al apreciatei Bresle a Degustătorilor.

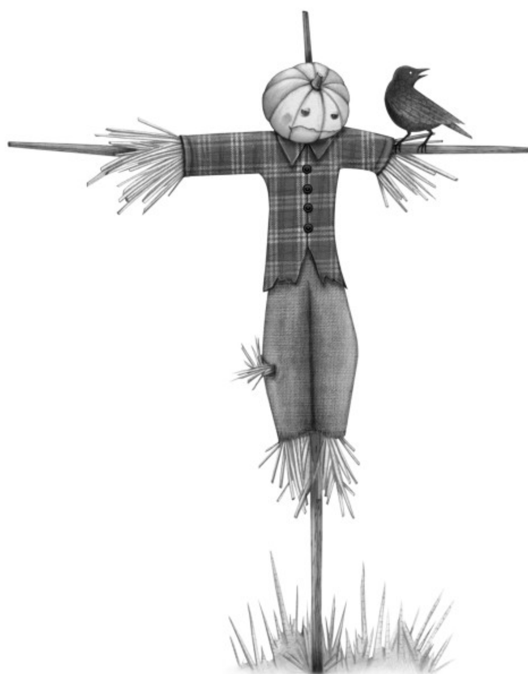
Deşi nu i se potrivea şi era uzată, Domnul Sorrel Flux

purta roba breslei, şi îi plăcea să-şi condimenteze frazele cu referiri la misterioasa şcoală, atunci când prin preajmă erau oameni care să-l audă. Însă, spus pe şleau, Flux era un degustător ca vai de el, care nu putea salva viaţa nimănui, în afară de a sa, dar şi asta îi reuşea pur şi simplu din lipsă de activitate şi prin nerespectarea îndatoririlor de degustător.

Mânca foarte puţin – doar de unul singur – şi chiar şi atunci purta o expresie de neîncredere şi de îngrijorare pe chipul neplăcut. Cu astfel de obiceiuri, nu e de mirare că era destul de costeliv. Asta, şi nuanţa gălbejită a pielii, îl făceau, cu un foarte mic efort de imaginaţie, să semene cu un pui jumulit de pene.

Mai mult, domnul Flux nu se scuza câtuşi de puţin pentru defectele sale şi dovedi foarte curând că avea şi o altă trăsătură nesuferită: o mare aplecare pentru moţăit şi lenevească.

Prin urmare, nu exista decât un subiect asupra căruia cei doi erau de acord: aveau să vorbească unul cu celălalt cât de puţin posibil şi doar despre nimicuri.

În mod potrivit, degustătorul şi protejata sa nu fuseseră prezentaţi oficial unul altuia; aproape imediat, domnul Flux îi spuse pur şi simplu „mica pacoste”. (Degustătorul află totuşi numele bătrânei ciori, din întâmplare, pe când o tot uşuia de lângă budinca lui de dimineaţă.)

Această conspiraţie a tăcerii fu încălcată doar de două ori.

Prima dată s-a întâmplat la începutul şederii sale, când Ivy îl întrebă dacă nu are cumva vreo veste de la unchiul ei. Domnul Sorrel Flux răspunse – cinstit – că nu. În sinea lui, degustătorului nici nu-i păsa de unchiul fetei, interesat fiind doar de confortul patului său de puf şi de preferinţa lui pentru cămăşile de noapte. Oricum, domnul Flux era de părere că e imposibil ca nebunul acela să fi ajuns prea departe – pornirea în călătorie fusese prost

planificată, la începutul periculosului Anotimp al Vânturilor din Caux.

Aşa s-a născut a doua şi ultima lor conversaţie.

La început a fost o simplă cerere: Ivy l-a prevenit să nu se apropie de grădina ei.

Grădina bine îngrijită a lui Ivy se întindea dincolo de zidurile din piatră sfărâmicioasă, acoperite de muşchi şi de ramuri împletite, şi răsuna de zumzetul bondarilor. Plante otrăvitoare creşteau chiar lângă antidoturile lor naturale, cu plăcuţe ciobite pe care era trecută (într-o caligrafie înflorită) denumirea lor în limba cea veche. Sub îngrijirea lui Ivy, ierburile creşteau frumoase şi eficace. Cu ajutorul lui Hâş, grădina era ferită de dăunători; stătea cocoţată – fără urmă de ironie – pe o veche sperietoare de ciori.

Pentru nepoftiţi, grădina lui Ivy era, se înţelege, un loc extrem de periculos.

Sorrel Flux ştia că nu e binevenit acolo, dar avertizarea lui Ivy stârnise în mintea lui lâncedă un interes neobişnuit. Într-o zi, epuizat de efort, se trezi lângă zidul acoperit de vegetaţie. Auzi ceva şi trase cu ochiul dincolo.

Ochii săi întâlniră un tablou de o suavă tristeţe. Ivy plângea, aplecată peste o tufă de gura-leului – florile preferate de unchiul său –, iar imaginea ei, cum stătea aplecată şi suspina, nu putea să nu înmoaie inima oricui.

A oricui, dar nu şi a domnului Flux.

De fapt, inima domnului Sorrel Flux, care îşi vedea de treabă bătând fără vlagă în piept, era la fel de împietrită şi de tăbăcită ca tot restul corpului posesorului ei. Era mică şi împietrită. Dacă cineva i-ar fi smuls-o din piept şi ar fi aruncat cu ea într-un om, cu siguranţă l-ar fi învineţit. Din acest motiv, domnul Flux nu putea să-şi stoarcă vreo lacrimă – decât, eventual, de mila propriei persoane. Aşa că, privea total nepăsător starea de singurătate în care se afla Ivy.

Nepăsător şi însetat.

Pe când dădea să plece, atenţia îi fu atrasă de o altă

privelişte. Domnul Flux nu avea nici cea mai mică înclinaţie către grădinărit, dar ochii îi fugiră spre ciudatele plante ce creşteau între zidurile bătrâne. Frunzele lor păreau să arunce sclipiri şi să pulseze cu o putere pur şi simplu stranie. Degustătorul se întrebă pe dată dacă nu cumva privirea îi juca feste din cauza coniacului prost, băut mai devreme. Plantele tremurau, de parcă le-ar fi fost frig; Flux nu putea scăpa de impresia că erau cât pe ce să-şi smulgă din pământ rădăcinile palide şi pline de apă, ca să o ia la sănătoasa prin grădină. Clipi de câteva ori şi îşi frecă ochii cu nădejde. Spre uşurarea lui, totul reveni apoi la normal.

Această întâmplare îi aduse aminte de faptul că în birtul pe care Ivy Manx îl numea căminul ei existau câteva coniacuri fine, din care aveai ce alege, precum şi un mare număr de soiuri de cidru tare şi de alte licori, numite rachiuri de mere, care ar fi fost mai potrivite pe post de combustibil pentru cele câteva lămpi care licăreau prin birt. Cu gândul ăsta în minte, Flux părăsi grădina şi intră în local, unde rămase tot restul zilei, încercând să-şi revină după plimbare.

În dimineaţa următoare, Ivy remarcă semnele care dădeau de gol escapada degustătorului. Prima şi ultima vizită a lui Flux în grădină se soldă cu o iritaţie puternică. Începu cu băşici ce se transformară curând în umflături roşii, care dădeau mâncărimi. Se formară deasupra ochilor cu pleoape mari ale degustătorului şi se întinseră apoi cu repeziciune pe toată faţa. Pedeapsa pentru incursiunea lui era evidentă – viţa lucioasă care se agăţa de zidurile grădinii era chiar planta geamănă a lui Ivy[1]. Cum nicio cataplasmă de-a lui Cecil nu părea să-i aline durerea, Flux se resemnă să stea în pat. Acolo îşi luă masa de dimineaţă şi lâncezi toată ziua, chemând-o din când în când pe Ivy cu un mic fluier de lemn şi cerându-i să-i pregătească o tavă cu felurite coniacuri.

1 *Ivy* înseamnă, în limba engleză, „iederă” (n.tr.)

Din păcate, domnul Flux nu se mai refăcu pe deplin tot restul anului, cât rămase să locuiască acolo. Nuanţa gălbuie pe care pielea lui o avusese la sosire deveni mai puternică şi se răspândi alarmant şi spre albul ochilor. Când se lungea în pat se plângea de dureri intense. (În timp ce el dormea, Hâş luase obiceiul de a-i strecura piunezele de argint ale lui Ivy în saltea, aşa că aceasta devenise mai degrabă o pernă cu ace decât un aşternut moale.)

De fapt, domnul Flux nu se gândi nici măcar o clipă să părăsească Nestemata Scobită pentru a pleca spre zări mai primitoare. Cu o voce firavă, de convalescent, îi amintea unicei menajere de la Nestemată că jurământul degustătorilor îl împiedica să plece.

Trebuia să rămână şi să-şi ducă sarcina la amarul ei sfârşit.

Speranţa lui Ivy Manx era că acel sfârşit avea să vină curând. Iar dorinţa făcu să-i răsară în minte un plan; un plan periculos, pe care se hotărî să-l pună în aplicare numai după ce îşi dădu seama, cu tristeţe, că unchiul ei nu avea să se mai întoarcă acasă.

Capitolul trei – Mătrăgunele

Pentru cel ce priveşte ţinutul Caux – de pe un nor călător, să spunem – nu există niciun indiciu, absolut niciun semn al răutăţii şi al prefăcătoriei care îi caracterizează pe locuitorii lui. Ce mai, de acolo, de sus, Caux pare un loc plăcut şi tihnit, mărginit de mare şi de stânci. Întinse câmpii verzi şi mănoase dealuri molcome, păduri dese, roditoare, adăpostesc plante şi animale minunate. Oraşe pline de forfotă. Castele ingenioase. Râuri unduitoare, cursuri de apă pitoreşti şi, desigur, estacade[2]

---

2 Platformă construită din bare de lemn, metal sau beton, care realizează o legătură peste un curs de apă sau între două puncte situate deasupra unui teren altfel inaccesibil (n.tr.).

spectaculoase.

Dacă însă te apropii şi priveşti în jos, de la înălţimea unei ciori care dă ocol, cu greu poţi găsi ceva care să nască bucurie. Chiar de aici, de deasupra celui mai înalt copac, poţi percepe amărăciunea – o otravă pe care locuitorii acestui ţinut o au de îndurat. Poţi chiar să o simţi cum te atrage înspre ea.

Iar de-ar fi să ajungi a pune piciorul pe pământ – intrând astfel sub legea noului şi ticălosului rege din Caux, regele Mătrăgună –, ei bine, s-ar putea ca lumea ce ţi se înfăţişează să nu mai pară deloc luminoasă.

De fapt, înfiorător de mohorâtă.

Regele Mătrăgună din Caux era un om rău şi nefericit. Era nefericit pentru că suferea cumplit din pricina unei groaznice diformităţi pe care o avea din naştere. Era rău pentru că, în fine, pentru că era nefericit (sau poate pentru că aşa se născuse – nu vom şti niciodată cu siguranţă). Avea însă o imensă plăcere să fie neruşinat de rău, uitând astfel, pe moment, de propria nefericire, la vederea suferinţei celorlalţi.

Regele avea o singură dorinţă, şi era una simplă. Dorea ca suferinţa, înspăimântătoarea lui diformitate, să dispară. Voia să scape de acest defect, crezând că asta avea să-l facă fericit. Tot rău, dar fericit.

Ticlui deci un plan şi dădu sfară în ţară, sub forma unei Proclamaţii Regale, cum că oricine avea să reuşească să-l vindece de suferinţă va avea parte de o mare răsplată. Fusese înadins vag cu privire la acest lucru, mai ales pentru că nu era hotărât ce formă să ia această recompensă. Nu era obişnuit cu acte de bunătate, tot aşa cum nici regina nu era.

Până la urmă, anunţase totuşi că oricine avea să-i găsească un remediu urma să primească o avere frumuşică – greutatea lui în aur şi nestemate nepreţuite. Cum nestematele erau iubite de locuitorii din Caux – nu pentru frumuseţe şi raritate (deşi le aveau pe ambele), ci pentru

presupusele lor efecte împotriva otrăvurilor –, aceasta era, într-adevăr, o răsplată ispititoare. Regele ştia că majoritatea oamenilor din Caux, câţi mai erau încă în viaţă, preferau să rămână vii.

Pedeapsa în caz de eşec… ei bine, aceasta era absolut firească şi la îndemâna celor din neamul Mătrăgunelor. Regina Artilla avea să se îngrijească de moartea lor. La urma urmei, era foarte cunoscută în Caux pentru spectaculoasele ei otrăviri fără milă – o reputaţie pe care se străduia din răsputeri să o păstreze intactă.

Regele Mătrăgună se bucura de beneficiile puterii sale. Luptase din greu pentru a o prelua de la predecesorii săi. Era ceva cu totul neobişnuit să treacă vreo zi fără ca el să emită o proclamaţie – orice i-ar fi trecut prin mintea sa regală – şi aceea devenea instantaneu lege. La urma urmei el era regele.

Urcase pe tron în ziua pe care toţi o considerau drept cea mai sumbră pentru ţinutul Caux. Primul său act ca tânăr rege fusese distrugerea a cel puţin o mie de ani de învăţătură, printr-un foc uriaş în flăcările căruia fuseseră aruncate toate lucrurile ce aveau vreo legătură, oricât de slabă, cu fostul rege. Prădase vestita Bibliotecă de la Rocamadour şi mergea vorba că focul arsese opt zile şi opt nopţi.

Fostul rege avusese şi el pregătire de farmacopat, aşa că focul făcuse pentru totdeauna pierdută nepreţuita lui colecţie de cărţi de medicină şi farmacopatie. Cu neamul Mătrăgunelor în scaunul puterii, farmacopatia degenerase foarte repede în arta otrăvirii, şi în curând oamenii au pătruns tot mai adânc în inima pădurii, în căutarea de ierburi mai rele şi mai puternice.

Ceea ce a urmat a fost Prima Proclamaţie a noului rege:

PRACTICAREA FARMACOPATIEI ESTE

ILEGALĂ ŞI SE PEDEPSEŞTE CU MOARTEA.

În vremea aceea, când aflase că a fost scos în afara legii, Cecil Manx ridicase din umeri. Era un om cu multe talente. Visase întotdeauna să-şi deschidă un birt, aşa că exact de asta s-a apucat.

Cu toate acestea, ştiau toţi că el continua să primească pacienţi în camera din spate a birtului.

Capitolul patru – Necazuri

Nici nu se punea problema ca Sorrel Flux să se ocupe de vreo chestiune administrativă legată de birt, iar Cecil Manx nu-i spusese niciodată nimic lui Ivy despre impozite. De aceea, putem afirma, fără să greşim, că de la plecarea unchiului ei nicio drahmă nu fusese trimisă către vistieria regelui.

În spatele tejghelei zăcea un teanc de scrisori şi probabil acolo erau şi hârtiile de impozit, dar e destul de greu să cauţi un lucru despre care nu ştii că lipseşte. În plus, pe Sorrel Flux îl găseau adesea lângă foc, unde îşi încălzea mâinile ciolănoase; iar dacă focul nu dădea căldură pe placul lui, îl alimenta cu hârtiile aflate prin preajmă. În felul ăsta se prefăcură în scrum multe terfeloage, dar şi înştiinţarea de neplată şi Dispoziţia de colectă.

Însă atunci când venea vorba de impozite, avarul rege Mătrăgună era nemilos şi eficient.

Aşa se face că gărzile sale aşteptau deja în faţa birtului să se crape de ziuă. Când, cu puţin înainte de ivirea zorilor, văzură o lumânare pâlpâind în camera fetei, situată deasupra tavernei. Acest fapt se dovedi interesant pentru soldaţi doar în măsura în care le mai abătu gândurile de la foame. Oamenii ştiau că, uneori, în birturi găseai mâncare şi băutură de calitate, iar lor le lipsiseră ambele pe tot timpul nopţii. Lumina dispăru la scurt timp după ce apăruse, aşa că santinelele reveniră la ghiorţăitul propriilor maţe.

Ivy îşi punea în practică periculosul ei plan. Dacă unchiul ei nu se reîntorcea la ea, avea să se ducă ea la el. Trecuse un an întreg – un an trist, în care nu avusese parte decât de compania plictisitoare a lui Flux. Ivy împlinise unsprezece ani şi nu avea de gând să crească şi mai mare fără a-l avea alături pe unchiul ei. Pe lângă asta, îşi

pierduse interesul de a mai face experimente pe degustătorul parazit; totuşi, ca dar de despărţire, îi strecurase una dintre faimoasele ei licori adormitoare în păhărelul pe care îl bea înainte de culcare. O doză dublă.

Ivy se îndrepta spre sala tavernei cu mintea la o hoţie îndrăzneaţă. Intenţiona să uşureze Nestemata Scobită de piatra care îi dăduse numele. Se opri în holul scund, trăgând cu urechea să audă dacă nu cumva vine vreun zgomot din camera degustătorului.

Frumuseţea morii lui Cecil Manx era dată de multele ei pasaje secrete, iar în acea dimineaţă ceţoasă Ivy o luă de-a lungul unuia care îi duse paşii în jos, pe nişte trepte. Repede, ajunse exact acolo unde voia: la o uşă aflată chiar în spatele tejghelei din Nestemata Scobită.

Ivy deschise fără zgomot uşiţa şi descoperi cu surprindere că nu era singurul hoţ din încăpere. Alte două fiinţe se aflau în acel moment în birt şi, spre consternarea fetei, una dintre ele era foarte uşor de identificat (chiar şi la acea oră matinală). Recunoscu dezagreabila persoană a celui care, pe parcursul întregului an nu fusese altceva decât o companie enervantă şi plictisitoare. Domnul Flux părea treaz de-a binelea, observă Ivy, în ciuda licorii adormitoare pe care i-o administrase. Dacă lucrurile stăteau într-adevăr aşa, aceasta era o premieră!

Tovarăşul degustătorului – pentru că păreau să se cunoască bine – era o prezenţă şi mai greu de explicat.

Faţa îi era acoperită de o cantitate inadmisibilă de păr, iar statura lui o depăşea pe cea a degustătorului. Avea ochii înfundaţi în orbite şi întunecaţi. Mai tulburător încă era faptul că, în puţinele cazuri când o făcea, părea să vorbească scoţând nişte mugete guturale. Pentru Ivy ele nu reprezentau absolut nimic, dar domnul Flux părea să le înţeleagă cu uşurinţă.

Fata era obişnuită cu nebunii, mai ales cu cei beţi, dar ceva din înfăţişarea prietenului degustătorului o făcu să ezite. Nestemata, în sticla ei de coniac, se afla pe un

raft chiar deasupra, dar, pentru a ajunge la ea, trebuia să se caţăre pe o ladă din apropiere, riscând să fie, preţ de câteva clipe, expusă. Nu era o idee prea bună să procedeze astfel, ţinând cont de prezenţa celor doi.

Din fericire, hoţii păreau că se ceartă şi, prin urmare, nu o zăriseră pe fată. Micul degustător avea ceva curaj. Abia dacă îi ajungea până la guler tipului cenuşiu, dar dispreţul său l-ar fi sfidat chiar şi pe cel mai puternic adversar. Domnul Flux era extrem de însufleţit, lucru cât se poate de nefiresc, Ivy fiind obişnuită să îl vadă în cămaşă de noapte şi întovărăşit numai de pahare ciobite. Acum bătea din picior şi repeta concentrat aceleaşi fraze, rar, ca şi cum ar fi discutat cu un copil despre un subiect delicat.

— Nu mă interesează care erau ordinele; îţi spun că o să facem aşa cum zic eu. Cine a locuit în maghernița asta până când a sosit ordinul? Am stat aici un an întreg, aşteptând!

Lunganul bolborosi ameninţător. Deşi nu a fost în stare să înţeleagă nimic, Ivy simţi un fior pe şira spinării. Vocea şi prezenţa lui nu aveau însă acelaşi efect şi asupra lui Sorrel Flux, care devenise atât de furios, încât începuse să dea din mâini.

— Nici nu mai catadicsesc să-mi pierd vremea cu tine. Ai să faci aşa cum spun eu, mârâi el, scrâşnind din dinţi, sau o să fiu obligat să vorbesc despre asta cu Directorul.

Disputa nu avea să-şi găsească însă o rezolvare – cel puţin nu în acea zi, la Nestemata Scobită – căci, înainte să mai aibă loc vreun schimb de cuvinte, uşa birtului fu smulsă din ţâţâni, şi transformată brusc într-un covoraş de primire pentru douăzeci dintre cele mai înfometate santinele din garda regelui Mătrăgună, înarmate până în dinţi.

Ivy profită de moment ca să ia sticla de coniac de pe raftul de sus, alunecând apoi cu repeziciune în

ascunzătoarea ei, de unde avea să-i urmărească pe noii oaspeţi.

— Bună ziua, exclamă căpitanul, ieşind cu un pas înainte, din mijlocul oamenilor săi.

Era un domn ambiţios – cel puţin aşa avea să fie în următoarele cincisprezece minute –, dintr-o familie mai mult de negustori, destul de influentă încât să-i poată face rost de câteva promovări dubioase, până la nivelul la care se afla în prezent, în armata clanului Mătrăgună. Numele lui, de temut pentru unii, era Turner Taxus.

— Ce doriţi? întrebă Sorrel Flux, reuşind să-şi schimbe tonul iritat într-unul ce aducea mai mult cu un salut binevoitor.

— Sunteţi proprietarul? întrebă Turner Taxus cu vocea sa cea mai oficială. Un oarecare... se consultă cu o santinelă de lângă el... Cecil Minx[3]?

Degustătorul adulmecă probabil vreo posibilitate de a profita de pe urma situaţiei, aşa că faţa sa palidă, făcută parcă din chit, se modelă cu meşteşugire într-o expresie primitoare.

— Fiţi bineveniţi! Fiţi bineveniţi! strigă el, agitându-se pe lângă tejghea. Ce spuneţi? Pot să vă ofer ceva de băut? Trebuie să fiţi însetaţi după ce aţi făcut praf uşa aia – sau cel puţin înfometaţi şi gata să înfulecaţi ceva care să vă mai încălzească şi să vă refacă forţele.

Păşi în faţa tovarăşului său, care se străduia să rămână în umbră.

— Foarte bine. Poftim!

Cu aerul unui oficial plictisit, Turner Taxus trânti în palma domnului Flux un sul de pergament.

— Ce-i asta?

Degustătorul făcu un pas înapoi, căci rareori lucrurile care purtau blazonul regelui şi aveau un sigiliu de ceară roşie aduceau veşti bune.

---

3 Minx înseamnă în engleză „ştrengăriţă, drac de fată” (n.tr.)

— O copie a înştiinţării de colectă. Sunt convins că aţi primit şi originalul. Spune că ori achitaţi impozitul pe care i-l datoraţi regelui Mătrăgună, cu o dobândă generoasă, ori îi veţi ceda îndată acest local. Unde el va numi imediat un nou hangiu.

Faţa lungă a lui Turner Taxus era împietrită. Considera că astfel de deposedări erau mai prejos de statutul lui şi că pierdea o parte din preţiosul său timp dacă le acorda mai multă atenţie decât era cazul.

— A, aţi comis greşeala, justificată, de a presupune că sunt proprietarul. Am, recunosc, un aer mai presus de poziţia mea. Sunt însă doar servitorul proprietarului, dragul meu domn. Din Breaslă, îndrăznesc să adaug. Eu, deci, nu prea am căderea să accept un astfel de document.

Flux încercă să scape de groaznicul pergament şi să îl înapoieze santinelei:

— Poftim, sulul dumitale.

Nereuşind să restituie respectivul document, îl lăsă să cadă pe podeaua acoperită cu rumeguş, apoi, cu vârful cizmei, îl împinse spre omul în uniformă şi se dădu un pas mai în spate.

— Vă las să vă vedeţi de treburi. Sunt sigur că individul e pe aici pe undeva. Iar, dacă nu, ştiu unde doarme slăbănoaga aia de fetiţă…

În vreme ce dădea în vileag drumul spre dormitorul lui Ivy, Flux îşi îndreptă privirea către tejghea. Acum Ivy era fix în raza lui vizuală – era de ajuns ca el să se uite în jos şi ar fi zărit-o. Privirea lui era însă aţintită spre raftul de sus, atrasă de marele premiu.

— Aveţi grijă la cap, în partea de sus a scării! Deşi, ar trebui să fie bune la ceva şi coifurile alea. Şi fiţi cu băgare de seamă la pasăre; e dresată să se repeadă la ochi…

Apoi înlemni, căci zărise urma rămasă în praf, acolo unde până de curând se aflase nestemata. Din locul în care era ascunsă Ivy, Flux părea un adevărat monstru, aşa că fata se înghesui şi mai tare în întuneric. Dominând-o cu

statura sa, își coborî până la urmă ochii îngălbeniţi şi o zări cu uşurinţă. Pe faţa neprietenoasă îi apăru un zâmbet strâmb. În clipa când domnul Flux se întoarse spre căpitan, Ivy se pregătea sufleteşte să fie dată pe mâna soldaţilor regelui.

— Ia staţi puţin! Ce nepoliticos sunt! Chiar ar trebui să gustaţi supa… ştiţi, e celebră… înainte de a vă apuca de toate aceste amănunte plictisitoare pe care le mai aveţi de rezolvat.

Îndată ce se aduse vorba de mâncare, gărzile s-au înviorat. Sorrel Flux se retrase lângă foc şi, cu un gest larg, le făcu semn către marele cazan, plin cu supa faimoasă de o sută de ani.

— Stă pe foc, neîntrerupt, de peste un secol. În fiecare zi se mai adaugă ceva – nişte cartofi, păstârnac, un jambon, o coadă de bou. Reprezintă o adevărată aventură, şi pentru istorie, dar şi pentru degustare!

Turner Taxus nu era la fel de înfometat ca oamenii săi – prudent, îşi luase pentru drum ceva de mâncare la pachet şi mâncase dis-de-dimineaţă într-un moment liniştit, împreună cu degustătorul lui. Simţea însă mirosul îmbietor: bogat şi pătrunzător, numai bun pentru a ridica moralul. Îşi aminti că un conducător este eficient doar dacă se bucură de toată admiraţia oamenilor săi.

În timp ce el rumega aceste gânduri, Sorrel Flux îi făcu un semn aproape imperceptibil, din cap, întunecatului său prieten, trimiţându-l spre ascunzătoarea lui Ivy. Rămânând mereu în umbră, omul începu să se furişeze spre ea, respirând într-un mod dezgustător, care făcea să i se adune o salivă groasă în colţul gurii.

Turner Taxus îşi ridică mâna înmănuşată şi făcu un semn grăbit.

Cu o oarecare umilinţă, din spatele gărzilor îşi făcu apariţia un tânăr, de-abia ajuns la vârsta la care putea purta mantia degustătorilor. Ivy remarcă încântată că aceasta arăta mult mai bine decât mantia purtată de

degustătorul ei – roba neagră era nouă, bine netezită cu fierul, cu un guler (de fapt, era mai degrabă o bavetă) alb, nepătat. Pe lângă ea, Sorrel Flux arăta chiar şi mai ponosit şi neîngrijit.

— Degustătorule, binevoieşte a gusta această supă, îi comandă Turner Taxus.

Sorrel Flux amestecă îmbietor în ceaun cu o lingură lungă de lemn.

— Vă rog să vă daţi la o parte şi să-mi lăsaţi degustătorul să-şi vadă de treabă.

Flux să se conformă, pompos.

Tânărul se apropie de vatră. Probabil că era cam de vârsta ei, presupuse Ivy, observând că părea oarecum nesigur pe el, deşi se străduia să-şi ia un aer de profesionist şi de învăţat.

Băiatul îşi drese glasul şi îşi puse o porţie de supă într-o strachină simplă de lut. Se aplecă şi mirosi. Adulmecă din nou, de data asta cu zgomot, apoi îşi ridică privirea, ca şi când ar fi lăsat mirosurile să-i umple cerul gurii. Concentrat, duse strachina la gură, în timp ce Sorrel Flux îl privea printre pleoapele grele, cu un nedisimulat dispreţ.

Tânărul degustător lăsă o picătură de supă, nu mai mare decât o lacrimă de copil, să i se strecoare printre buze şi să-i atingă vârful limbii.

Toată pregătirea lui de degustător, anii lungi de studiu în cadrul Breslei Degustătorilor, cu a ei reputaţie neştirbită, la atât se reduceau. Este adevărat, nu fusese unul dintre cei mai buni învăţăcei. Nici nu terminase printre primii din clasă, aşa că abia îşi putuse găsi de lucru. Reuşise totuşi să primească această însărcinare; pentru un prim post, era chiar bine. Nu cunoştea reputaţia familiei Taxus, considerată a fi foarte zgârcită şi mare adeptă a unui regim auster. Membrii ei au fost tot atât de bucuroşi să îl angajeze pentru un salariu redus, pe cât a fost el de încântat când a acceptat postul. Din nefericire, aproape întotdeauna obţii atât cât ai plătit şi nimic mai mult.

Rowan Truax, căci acesta era numele tânărului degustător, plimbă picătura pe limbă – dincolo de vârf, spre ambele laturi şi apoi spre partea din spate a gurii. Îşi lăsă papilele să-i simtă aromele complexe – un pic de dulce şi de acru, de sărat, chiar şi de amar (aroma multor otrăvuri). Cum nu descoperi nimic nefavorabil, reveni la misiunea sa şi declară ceaunul cu supă numai bun de înfulecat.

— Bun de înfulecat! repetă Turner Taxus pentru cei douăzeci de oameni înfometaţi, afişând o mină generoasă, de parcă ar fi gătit chiar el.

Gărzile nu se mai putură abţine şi se repeziră să-şi ostoiască foamea. Sorrel Flux se strecură printre ei, debitând linguşeli mieroase şi urmărind în tot acest timp ceea ce se întâmpla în spatele tejghelei.

Ivy, ţinând sticla cu nestemata în mână, de-abia reuşi să se strecoare printr-un grilaj de sub un vas mare cu ouă murate, înainte ca străinul cel întunecat să se arunce asupra ei. Cu siguranţă nu avea să uite prea curând bolboroseala înfundată pe care acesta o emise când fata reuşi să-i scape.

Capitolul cinci – Aqua Artilla

Atlasul ţinutului Caux, îndrumarul peren cel mai bine vândut şi care, din motive evidente, trebuia citit de toţi cei ce trăiau în Caux şi doreau ca această stare să se prelungească – menţionează o singură otravă ce nu poate fi detectată. În mod ciudat, aceasta era vândută ca parfum, neregulă trecută cu vederea de toţi.

Parfumul fusese creat de parfumierul regal, un individ pe nume Mawn, exact în onoarea reginei Mătrăgună. Aroma primise numele Aqua Artilla. Potrivindu-se cu regina, avea, pe lângă ingrediente secrete, şi un miros apăsător, un amestec de toxine puternice şi ucigătoare. Regina nu numai că-şi pulveriza

un strop în spatele urechii şi altul mai sus de regala-i încheietură a mâinii, dar avea cu ea câteva picături în scobitura inelului favorit, la îndemână pentru impulsurile criminale.

S-a bucurat de mare succes în Caux, aducându-i parfumierului regal nu doar faimă, ci şi avere. Iar de când Mawn îl etichetase ca imposibil de copiat în lipsa formulei secrete, averea lui crescuse necontenit.

O singură dată dăduse Ivy peste o sticlă de Aqua Artilla, nu cu mult înainte de plecarea lui Cecil. Fusese însă de ajuns.

Îşi pusese în minte să descopere formula secretă şi pentru asta stătea în laborator până noaptea târziu, cu Hâş care se fâţâia de colo-colo pe masa rezistentă de alături. Trecuseră nopţi în şir, dar formula se dovedise mai dificil de descifrat – sau Mawn, mai deştept – decât se aşteptase ea.

Ivy lucrase cu fervoare, îmboldită ca niciodată până atunci de parfumul reginei, însă prima încercare de a fabrica Aqua Artilla nu se materializase decât într-un lac vâscos. Următoarea, într-o răşină toxică. Avea o nuanţă urâtă de maro, era cleioasă şi se lipea de marginile vasului de aramă. Până dimineaţă se întărise, aşa că Ivy fusese obligată să o arunce, cu vas cu tot – Cecil nu avea să-i observe lipsa. În ziua următoare, reuşise să obţină ceva asemănător cu guma de mestecat.

În micul ei laborator fierseseră şi bolborosiseră una după alta diferite amestecuri groteşti.

Făcuse toate încercările pe care şi le putuse imagina, selecţionând din grădină cele mai groaznice rădăcini şi ierburi, o combinaţie de ciuperci, un strop de usturoi, până şi un pic de miere de la albinele care se înfruptau din florile ei otrăvitoare. Apoi, într-un moment pe care îl considerase a fi o străfulgerare de geniu, se strecurase în

birt, noaptea târziu, şi luase de sus de pe raft celebrul coniac al unchiului ei. Sosise timpul să încerce un alt agent de distilare.

Constatase că spirala de sârmă aurie se desprinde fără efort de pe capac; nestemata din interiorul sticlei scosese un clinchet atunci când turnase în vas tot lichidul aromat. La început, crezuse că a găsit ingredientul secret, pentru că amestecul ei mirosea şi arăta aşa cum trebuie. Turnase o cantitate mică într-o fiolă, apoi, ţinând-o în mână, îşi plimbase privirea prin cameră în căutarea unei victime pe care să încerce otrava. Cu un croncănit, înţeleapta Hâş zburase afară prin fereastra deschisă.

Cioara nu ar fi trebuit să aibă motive de îngrijorare. Siropul avea mirosul potrivit, dar niciun efect nociv. Ivy aruncase mica fiolă, dar, pe când se pregătea să pună deoparte ce mai rămăsese din enervantul amestec, îl auzise pe Cecil revenind în atelier. În grabă, fata turnase varianta ei eşuată de Aqua Artilla chiar în sticla de coniac, punând cu îndemânare firul auriu înapoi peste dopul sticlei.

— Ce faci cu sticla aia? întrebase Cecil, ridicând surprins din sprâncene.

— O şterg de praf, zisese Ivy, dându-i unchiului ei cu o nepăsare exersată micul flacon, cu falsa Aqua Artilla. Uite, spusese ea, de data asta am nimerit mirosul.

Oalele şi vasele fuseseră puse deoparte, iar ea îşi îndreptase atenţia spre a găsi clienţi pentru Cecil.

Ca farmacopat, Cecil chiar era un bun tămăduitor.

Dacă era practicată în mod corect, această ramură ilicită a medicinii dădea rezultate uimitoare. Cu toate acestea, ca în orice alt domeniu, existau şi eşecuri. Iar atunci când se confrunta cu unul, Cecil era convins că pacientul putea fi ajutat de o doză simplă de sirop de zahăr.

Cu puţin timp înainte de sosirea domnului Flux, Cecil îi dăduse astfel de asigurări unui oarecare domn Rankl, un

om roşcovan şi rotofei ca o pară, care suferea de o formă specială de gută, fără leac. Niciunul dintre vechile leacuri nu dăduse vreun rezultat în cazul lui, aşa că Cecil se afla într-o încurcătură fără ieşire. Urmărit de ochii trişti ai pacientului său, farmacistul întinsese mâna după infailibilul său sirop de zahăr, numai că, din nebăgare de seamă, luase flaconul greşit, cel în care se afla lichidul pus deoparte din amestecul experimentat de Ivy pentru Aqua Artilla şi pe care i-l arătase chiar ea cu puţin timp înainte.

Cecil îşi dăduse seama de greşeală la scurt timp după ce îi administrase domnului Rankl licoarea, cu aceeaşi seriozitate ca întotdeauna. Camera se umpluse de mirosul inconfundabil al parfumului reginei! Oricât încercase să-şi păstreze o mină de profesionist, Cecil nu fusese în stare. Se strâmbase şi se crispase, aşteptând lucrurile teribile ce aveau să se întâmple, iar o dâră fină de sudoare începuse să i se prelingă pe frunte.

Din fericire, domnul Rankl, cel ros de nemiloasa gută, nu observase absolut nimic.

Pentru prima dată, de ani buni, începuse să meargă prin cameră fără să mai simtă durerea anostă ce-i străbătea de obicei degetul mare. De fapt, părea atât de sănătos, încât declarase că se simte ca şi cum ar avea jumătate din vârsta reală. Pacientul fusese cuprins de bucurie, deborda de entuziasm. Mărturisi că îi reveniseră multiplele pofte şi că se gândea chiar să-şi ia o soţie, dar spuse că avea să înceapă sărbătoarea cu o porţie sănătoasă din hrănitoarea supă de la Nestemată.

Cecil n-a avut încotro şi a fost nevoit să admită vindecarea incurabilului caz de gută al domnului Rankl. Rezultatul tonicului lui Ivy era o adevărată minune, aşa că el se hotărâse să păstreze elixirul la îndemână, pentru momentele în care talentele sale doftoriceşti aveau să-l trădeze. Şi, cum era un farmacopat foarte bun, nu avea de ce să-l folosească prea des.

Cu toate acestea, nu putem spune acelaşi lucru

despre domnul Flux, care – spre ruşinea unui degustător – avea în posesie o sticluţă bogat ornamentată, ce conţinea parfumul adevărat. I se păru extrem de la îndemână să toarne o porţie de Aqua Artilla în cazanul de supă de la Nestemată, administrând astfel otrava unei încăperi întregi pline cu gărzi ale regelui Mătrăgună.

Capitolul şase – Atlasul

Celălalt bun nepreţuit al lui Sorrel Flux, mult mai potrivit pentru un degustător, era un exemplar din *Atlas*, cum era acesta numit în mod obişnuit. Volumul legat în piele era enervant de gros, aurit pe margini şi străbătut de o mulţime de semne de pagină. Prinse direct de cotorul cărţii, existau câteva mănunchiuri de panglici pentru marcarea paginilor interesante, iar cuprinsul era util şi atotcuprinzător. Se cunoşteau puţine date despre autor, în afară de faptul că se numea Axlerod D. Roux, cel puţin după ce scria pe copertă; omul acesta era o persoană atât de retrasă, încât mulţi chiar se îndoiau de existenţa lui. *Atlasul* era singura carte a lui Flux, iar mare parte din el rămăsese necitită. Flux nu avea o minte care să pună tot felul de întrebări şi care să se aplece asupra cărţilor pentru a afla răspunsuri. De-ar fi fost să-l întrebe cineva, ar fi spus că oricum nu prea erau multe lucruri interesante într-o carte şi n-ar fi suferit câtuşi de puţin dacă vederea i-ar fi fost afectată şi n-ar mai fi putut să citească.

Se întâmplă astfel că, pe durata acelui întreg an petrecut la birt, Sorrel Flux habar n-a avut de existenţa unei cămăruţe secrete. Cum intrarea în biroul lui Cecil era camuflată de o tablă uriaşă – farmacopaţii prinşi erau pedepsiţi cu moartea – şi cum în absenţa lui Cecil nu avea loc nicio consultaţie, existau puţini vizitatori de care Flux trebuia să ţină cont.

Dacă ar fi avut spirit de observaţie, ar fi putut să-şi dea seama că partea de sus a morii era disproporţionată – mult mai mare decât cea de jos. Acest lucru însă ar fi putut

fi uşor pus pe seama existenţei unei bucătării mari, pentru că Sorrel Flux nu catadicsi să-i treacă pragul nici măcar o dată. Puţine erau locurile frecventate de el şi, după cum ştim, acestea aveau legătură cu băutul sau cu moţăitul.

Ivy era hotărâtă să scape cât mai repede cu putinţă de Sorrel Flux şi de înspăimântătorul său tovarăş. Se strecură prin tunelul întortocheat ce servea drept scurtătură între birt şi bârlogul dezordonat al unchiului ei. Era foarte sigură că bărbosul nu o putea urmări – în orice caz, nu pe acest drum, pentru că era, fără îndoială, mult mai corpolent decât majoritatea oamenilor, iar ea însăşi de-abia încăpuse prin pasaj. Altfel stăteau lucrurile cu Sorrel Flux. Era potrivit de statură, iar corpul său lăsa impresia că, la nevoie, ar fi putut să se micşoreze pentru a pătrunde în spaţii înguste. Parcă îl şi vedea gata să încapă într-o cutie de pantofi, dacă asta i-ar fi adus vreun folos.

Oricum, nu avea să mai treacă mult timp până când urmau să dea alarma: se aflau acolo cel puţin douăzeci de oameni ai regelui, plus un degustător costeliv – de fapt, doi. Aşa că aveau toate şansele să descopere intrarea secretă.

Ieşi, dintr-un dulap, direct în atelier unde căută în grabă pe masă ceva în care să ascundă sticla de coniac. În urma ei, zdrăngăniră câteva flaconaşe pline cu variantele nereuşite de Aqua Artilla; unele căzură pe podea şi se făcură ţăndări. Brusc, în aer se răspândi un miros greu şi înţepător.

Până la urmă, găsi sub biroul lui Cecil o geantă neagră, ponosită, de tipul celor folosite de cei din tagma medicilor. Puse cu grijă înăuntru sticla de coniac şi nestemata, după ce scoase din ea un teanc de registre. Făcu loc pe masa lui de scris, măturând cu mâna hârtiile. Pe podea se împrăştiară mici hârtii prăfuite, acoperite cu scrisul elegant al lui Cecil – rezultatul anilor săi de observaţii –, împreună cu bucăţi de sfoară, căpeţele de lumânări şi o ciudată piatră de râu. Peste toate acestea se

scurse o sticlă răsturnată cu cerneală.

Din pasaj auzi zgomot de lemn sfărâmat şi, cu o tresărire, sări pe biroul solid, lustruit în timp de coatele unchiului ei.

— Hâş! strigă ea.

Se uită înnebunită în jur, însă locul pe care cioara stătea cocoţată de obicei era gol.

În acel moment, în timp ce până la ea răzbăteau bufniturile şi înjurăturile înfundate atribuite cu uşurinţă degustătorului ei, Ivy privi în jos. Lângă piciorul ei, într-o parte a biroului care nu văzuse lumina soarelui de un an, o descoperi: cutiuţa din piele fină, aceea care stătea sus pe raft. Nu încăpea îndoială – la urma urmei, de ani de zile încercase să pună mâna pe delicatele flacoane. Scoase leacurile unchiului ei, punându-le în geanta de farmacopat, apoi, fără să se mai uite în urmă, ieşi pe ferestruică, păşind singură în dimineaţa care începea.

Odată cu venirea gărzilor în singurul cămin pe care îl avusese vreodată, Ivy începuse să-şi facă griji despre viitorul ei. Acum, când părăsise birtul, urma să ceară ajutorul unui vechi prieten. În urma ei, în atelier îi rămăsese exemplarul uzat din *Atlas*, abandonat în grabă. Era deschis la prima pagină, pe care litere alungite şi înflorituri bine alese alcătuiau următorul mesaj:

Mulţumesc pentru toate sfaturile bune!

Vecinul tău.

Axlerod „Axle” D. Roux

Capitolul şapte – Cel mai nepriceput degustător

Anotimpul Vânturilor nu se abătuse încă asupra bieţilor locuitori din Caux, însă în acea dimineaţă un vânticel îşi croise drum spre vale de-a lungul râului Marcel, aruncând în urma lui, ici-colo, câte o dâră de

stropi. Necăjea palele vechi ale morii lui Cecil, care se învârteau ameţite de vijelie. Pe terasa lui Ivy, dăduse peste cap şiruri întregi de ghivece mari cu plante ciudate şi suspecte. Bătrânul hicoria scârţâia şi gemea, iar ghemele lui de vâsc dansau fără încetare.

În afara morii din piatră, încă o construcţie stătea neclintită în faţa vântului. Într-o parte mai îngustă a râului Marcel, exact cum coborai de la moară, se afla o veche estacadă din fier, care zăgăzuia impasibilă stropii spumoşi.

În comparaţie cu alte poduri, acesta era mic, însă avea prestanţă. Se afla acolo din timpuri pe care nu şi le mai amintea nimeni şi făcea parte din sistemul feroviar care ducea trenurile dinspre Coridorul de Nord în jos, de-a lungul râului Marcel, conducându-le spre Templar, vechea capitală. Cum oraşul Templar căzuse în dizgraţia regelui Mătrăgună, pentru că era prea vechi şi îi amintea de predecesorul său, nu prea mai traversau multe trenuri peste pod. Se întâmpla numai o dată pe an, când trenul regal era adus din nou în sud, în oraşul cetate, unde, în interiorul vechiului castel din piatră, familia regală aştepta să treacă primejdioasele vânturi.

La o privire mai atentă, sub pod se putea zări lumina caldă a unui felinar, arzând aproape la orice oră din zi sau din noapte. Acolo, sub estacadă, locuia retras estacagiul, şi celebrul autor, Axlerod D. Roux. Mai tot timpul putea fi găsit lucrând meticulos la cea de-a treisprezecea ediţie a faimosului său *Atlas*, dar acum contempla stihia întunecată de afară. Era un om înţelept. Ştia că acolo, în micul lui colţ de Caux, acţionau forţe puternice.

Afară, prin vântul nepoftit, Ivy descoperi că nu era singură.

Ferestruica de la camera din spate a lui Cecil dădea spre o grămadă de lemne, ce conţinea mai ales butoaie de stejar aruncate şi câteva palete de moară. Din cauza vremii, afară era mai puţină lumină decât se aşteptase Ivy; după ce scoase pe fereastră geanta de farmacopat, se

întoarse şi zări prin întuneric cum cineva se furişa pe după colţ.

Spre marea ei spaimă, această persoană purta întunecata robă a degustătorilor, ale cărei falduri fluturau puternic în bătaia vântului. Silueta se îndrepta spre ea, într-o goană nebună aproape. Lui Ivy nu-i mai rămăsese decât să se agaţe cu disperare de geanta unchiului, pe care o strânse la piept, aşteptând ca Sorrel Flux să se năpustească asupra ei.

Brusc însă, gluga întunecată îi căzu degustătorului pe spate, dând la iveală o claie de bucle castanii. Ivy îl recunoscu de îndată pe celălalt degustător din birt, omul santinelelor. Chipul său, ce trăda panica, îl făcea să pară extrem de tânăr. Alerga orbeşte, aşa că nu o văzu nici pe Ivy, nici grămada de butoaie vechi pe care aceasta era cocoţată. Prin urmare, se ciocni violent de amândouă.

— Şşşş! spuseră încruntându-se şi privind spre coridor.

În clipa următoare, Ivy îl fulgeră pe băiat cu privirea.

— De ce nu te uiţi pe unde mergi? Sau vrei să vină toată armata regelui să vadă ce-i cu gălăgia asta?

— Îmi pare rău, din cauza mantiei n-am văzut nimic.

Încercă să şi-o înfăşoare mai bine în jurul corpului, dar vântul îi era potrivnic. Arăta pur şi simplu îngrozitor.

— Nu cred însă că ar trebui să-ţi mai faci griji din pricina gărzilor, urmă băiatul.

— De ce? întrebă Ivy bănuitoare.

— Au murit cu toţii, până la ultimul. Supa e de vină.

— Poftim? Supa? Nu-i cu putinţă!

De-a lungul întregului an, Ivy fusese cea care preparase celebra supă de la Nestemată şi i-o spuse şi lui.

— Ei bine, ai omorât douăzeci dintre gărzile regelui.

Aşa apăru şi prima neînţelegere dintre ei.

— Eu am omorât douăzeci? Păi cine a gustat-o?

Ivy îşi coborâse glasul, dar continua să îl fixeze cu privirea. Băiatul îşi încovoie umerii, abătut.

— Ai dreptate, desigur. Sunt un degustător mizerabil. Mi-am omorât primii clienţi!

— Ei, lasă! îi spuse Ivy, căreia îi părea rău de băiat, gândindu-se că ştie exact cine purta vina otrăvirii şi sigur nu era el. Ai avut ghinion! oftă fata.

Tristeţea lui era molipsitoare.

— Da, da, aşa e. Ai măcar idee câţi ani de şcoală mi-au trebuit ca să ajung degustător? Şi pentru ce?

Vântul mugi, doborând câteva butoaie.

— Unde te duci? întrebă degustătorul plin de speranţă.

Întrebarea o readuse pe Ivy la realitate, făcând-o să-şi analizeze situaţia; gărzile erau doar un termen al ecuaţiei, în timp ce fostul ei degustător şi prietenul lui înfiorător erau problema cea dificilă.

— N-ar trebui să rămâi lângă clienţii tăi? Să stai de veghe? Nu face parte din…?

— Din jurământ, zise Rowan iar, oftând.

În alte împrejurări, lui Ivy i-ar fi făcut plăcere să mai stea de vorbă cu acest tânăr – al doilea degustător întâlnit în viaţa ei – care părea un partener de discuţie mult mai promiţător. Numai că acum omul pe care unchiul ei îl angajase ca să-i salveze viaţa era mânat de dorinţa de a i-o curma, iar acest lucru o făcea să se grăbească.

Totuşi, se simţea oarecum responsabilă de situaţia dificilă în care se afla băiatul; la urma urmei, Sorrel Flux era degustătorul ei şi, cu siguranţă, implicat în otrăvirea supei. Iar tânărul degustător părea atât de îngrijorat…

— Of, bine! încuviinţă Ivy. Vino cu mine! Grăbeşte-te, însă, şi ai grijă cu roba aia!

Aceasta fu clipa în care Ivy porni în ceea ce avea să devină uimitoarea ei poveste, însoţită de cel care era, probabil, cel mai nepriceput dintre cei doi degustători pe care-i întâlnise. Dintr-un anumit punct de vedere, poate că ar fi fost mai în siguranţă în compania nemilosului domn Flux.

Capitolul opt – Rowan Truax

Rowan Truax era, într-adevăr, un degustător nepriceput. Numai că nu era vina lui. Se născuse în nord, unde pământul este foarte plat şi de un negru intens. Părinţii săi erau fermieri, la fel ca bunicii şi ca toţi vecinii şi prietenii lui. Tatăl său creştea mai ales porci şi, aşa cum ştie toată lumea, mirosul porcilor şi parfumul sunt două lucruri complet diferite.

În cazul sărmanului Rowan, simţul mirosului a fost sacrificat chiar de la naştere, căci, credeţi-mă, pentru a duce o viaţă cu adevărat fericită într-o fermă de porci, trebuie să nu le poţi simţi mirosul.

Cu toate acestea, Rowan era un băiat care iubea aventura, ca mulţi alţii, şi visa să vadă alte tărâmuri decât cele plate în care crescuse (cel mai mult îl fascinau munţii). Viaţa de degustător îi putea oferi acea aventură, precum şi singura variantă la viaţa de fermier cu care tatăl lui ar fi fost de acord.

Când a cerut să intre în celebra Breaslă a Degustătorilor, a omis să menţioneze influenţa dezastruoasă a îndeletnicirii tatălui său asupra capacităţilor lui de degustător, iar pentru că era unul dintre acei oameni binecuvântaţi cu o fire nepăsătoare şi cu un noroc inexplicabil, Rowan a fost primit să studieze la Rocamadour, oraşul în care se afla sediul Breslei.

O adevărată onoare pentru un fiu de porcar.

Turner Taxus părea un patron destul de bun (mai ales că Rowan nu avea un termen de comparaţie), iar moartea lui îl descumpănise pe tânăr, care se simţea dezamăgit de acest final brusc al prea scurtei sale cariere. Şi nici măcar nu pusese încă piciorul pe vreun munte! mai erau multe – atât de multe încă – de văzut în Caux (nici nu îndrăznea să viseze la alte tărâmuri) şi nu avea de gând să aştepte să i se dea vreo pedeapsă, cu tot jurământul depus.

Acolo, în local, fusese evident că degustătorul celălalt

– acela nefiresc de gălbejit – nu avea intenţia să-l tragă la răspundere pe Rowan pentru greşeală. Ăsta chiar că era un comportament neobişnuit pentru un degustător! De fapt, ciudatul personaj dispăruse chiar înainte ca Rowan să înţeleagă în ce situaţie se află. Curând după aceea, picioarele îl purtaseră în fugă afară, pe uşa pe care intrase, ca şi cum ar fi acţionat din propria voinţă.

Şi, norocul a făcut ca tânărul degustător fugar să aleagă drept cale de scăpare tocmai poteca aceea, care avea să-l ducă pe vârful celui mai înalt munte din Caux şi spre alte locuri, de negăsit pe nicio hartă.

La nord de Nestemata Scobită se afla o mică punte izolată, nedemnă de vreun estacagiu. Era singura modalitate oarecum sigură de traversare a râului şi chiar era folosită de mulţi obişnuiţi ai birtului. Pentru Ivy Manx şi geanta pe care o avea cu ea, siguranţa lua însă alte forme. Îl conduse pe Rowan spre sud, către podul feroviar. Se furişară şi alergară ţinându-se mereu aproape de malul râului.

Acela fusese locul ei de joacă din copilărie. La orice oră din zi sau din noapte, Ivy ar fi putut să găsească drumul, cu ochii închişi. În acel loc, râul Marcel era destul de îngust, iar priveliştea, bucolică, atunci când nu era răvăşită de vânturi puternice. Pe partea cealaltă a râului, deasupra malurilor albe de calcar săpate de apă, începea Pădurea Sudică.

Sorrel Flux, care nu-şi petrecuse copilăria jucându-se pe malul râului, nu se putea aventura cu uşurinţă de-a lungul malurilor de calcar ale râului Marcel. (Îşi petrecuse tinereţea neinteresantă refăcându-se în urma unor atacuri de febră.) În cel mai bun caz, în aer liber putea fi considerat o persoană stângace, probabil din pricină că prefera căldura focului din vatră şi se ţinea departe până şi de gheaţa din paharul cu băutură, alegând tot timpul ceva călduţ. Orice lucru umed, cu excepţia cocktailurilor, zgândărea sinusurile inflamate ale nasului său, destul de

mare. Avea preferinţe şi antipatii clare, ca să nu spunem mai mult.

Târâtul spre punte, împotriva vântului, intra clar în categoria lucrurilor neplăcute.

Vântul acela imposibil îi urla continuu în faţă, împingându-l uneori câţiva paşi înapoi. Înainta încet, tocmai când se grăbea mai mult. Deşi susţinut de masivul său tovarăş care era în spatele lui şi îl ţinea ancorat de sol, tot nu părea să înainteze aşa cum ar fi vrut.

Presupunea că fata se îndreptase, cu nestemată cu tot, în această direcţie. Când ajunse însă la mica punte, făcută din scânduri şi frânghii care se zbătea periculos în bătaia vântului, Sorrel Flux începu să aibă îndoieli. Nu se mai aflase niciodată lângă nişte ape atât de înfuriate.

Privind podul, îşi dădu seama că traversarea avea să fie periculoasă. La început, se gândi să-l trimită înainte pe însoţitorul lui, numai că în acest caz el ar fi rămas fără apărare.

Domnului Flux începea să-i fie lehamite de întreaga poveste. Dimineaţa nu se desfăşurase conform planului. Genul de om care găsea imediat un vinovat – niciodată în persoana lui –, îi aruncă tovarăşului său o privire supărată.

— Hei, tu de colo! strigă cât putu de tare. Trebuie să o găseşti pe fată, altfel urmările vor fi grave.

Bărbosul încuviinţă din cap.

Înainte ca Sorrel Flux să mai adauge vreun comentariu jignitor la cel de dinainte, omul cenuşiu dispăruse deja, lăsându-l pe degustător agăţat doar de balustrada destul de şubredă a podului.

În timp ce Ivy Manx alerga cu vântul în spate, gândul îi zbură o clipă la tot ce i se întâmplase în acea dimineaţă. Simţi cum ghemul de spaimă din stomac ia proporţii, atunci când îşi aminti că găsise leacurile unchiului ei. Lui Cecil nu-i stătea în fire să le abandoneze astfel. Oare nu

avea nevoie de ele ca să îl vindece pe rege?

Totuşi, ea reuşise să recupereze nestemata înainte de a fi furată şi intenţiona să o păstreze în siguranţă, până când avea să i-o poată înapoia, cu mândrie, oriunde s-ar fi aflat el. Îşi îngădui să se felicite scurt, în timp ce alerga grăbită.

De-ar fi ştiut însă că hoţii de care fugea acum nu după nestemată umblau – aceasta fusese doar o tentaţie care îi abătuse din drum –, probabil că s-ar fi grăbit şi mai mult. Sorrel Flux nu îşi pierduse un an întreg degeaba, răbdând toanele lui Ivy cea Otrăvitoare. Nu, el şi tovarăşul lui nu voiau nestemata.

O voiau pe Ivy.

Capitolul nouă – Estacada

Rowan, care mergea în faţă, strigă spre Ivy:

— Şi, de aici încotro o luăm?

Ajunseseră la îndiguire, acolo unde şinele de tren începeau să urce pentru a traversa râul. Acolo, solul se prăvălea brusc, intrând în apele agitate ale râului Marcel.

— În sus, îl îndrumă Ivy.

Existau mai multe puncte de sprijin pentru picior, care te ajutau să ajungi până la şine – lucru la care Ivy se pricepea de minune. Rowan, în schimb, nu se descurca prea bine. Nu pentru că i-ar fi lipsit condiţia fizică, ci mai degrabă pentru că îl împiedica roba. De fiecare dată când ridica piciorul să se caţăre, reuşea să-şi agaţe căptuşeala veşmântului, călcând pe tiv; ca urmare, gâtul îi era tras în jos într-o mişcare pe care altă dată Ivy ar fi socotit-o amuzantă. Nu însă şi acum.

Soarele se încăpăţâna să rămână ascuns; Pădurea Sudică era o masă uriaşă de întuneric ce se ridica de cealaltă parte a râului. Dar înspre locul unde Marcel îşi croise vechea albie, reuşise să se strecoare un petic de cer senin. Acolo văzu Ivy nişte siluete care veneau rapid în direcţia lor, dinspre punte.

— Urcă! îi strigă degustătorului, agitată, oprindu-se să-l împingă şi regretând că îi propusese să o însoţească.

Tare ciudat lucru este roba unui degustător.

Nu numai că simbolizează un anumit statut, dacă te impresionează aşa ceva, dar e învăluită şi de o anumită superstiţie. Este oferită proaspeţilor degustători la absolvire, de către însuşi Directorul Breslei, Vidal Vinegret, o persoană retrasă şi extrem de impozantă. Ceremonia, numită Citania, este una specială şi, cum numeroşii ani de şcoală sunt responsabilitatea prorectorilor, Citania e singura ocazie în care absolvenţii îl întâlnesc pe Director. Ceea ce, potrivit spuselor tuturor, este un adevărat noroc, deoarece faţa Directorului oferă o privelişte înspăimântătoare.

Nu se cădea ca roba să fie tratată cu lipsa de consideraţie pe care i-o arăta Ivy în acest moment; ar fi trebuit să i se arate un respect asemănător admiraţiei faţă de penajul fin al unui păun sau de caliciul unei zorele. Trebuia să ai grijă să nu o murdăreşti şi să repari pe dată orice sfâşiere sau ruptură accidentală. Roba reprezenta Breasla şi trebuia tratată ca atare.

Deşi, în prezent, lui Rowan Truax roba nu îi era de niciun ajutor, el era totuşi un absolvent al Breslei, iar în această calitate era foarte iritat de tratamentul aplicat veşmântului său.

— Lasă-mă! strigă el, pe când Ivy îl împingea pur şi simplu în sus pe panta stâncoasă. Mă descurc şi singur!

Ivy mai aruncă o privire peste umăr – nu se mai vedea acum nimic altceva decât întuneric, pe ambele părţi ale râului. Exact atunci, Rowan se hotărî să-şi arunce pe umăr poalele robei, dând la iveală o pereche lălâie de izmene, deloc protocolari. Îmbujorat de ruşine, ajunse pe şine într-o secundă şi se aplecă să o ajute pe Ivy.

Exact în clipa în care mâna lui Rowan o întâlni pe a fetei, trăgând-o până la jumătatea malului de pământ, o altă mână o apucă de gleznă.

Strânsoarea nu era deloc la fel de prietenoasă ca a lui Rowan Truax, mâna fiind mult mai mare şi mai aspră. Îi aparţinea amicului lui Sorrel Flux, desigur, iar Ivy îşi dădu imediat seama că forţa lui urma să aibă câştig de cauză în faţa băiatului. Atingerea lui avea ceva complet înspăimântător, dar asta nu era nimic în comparaţie cu ochii lui nemiloşi. Vântul îi flutura barba neagră în toate direcţiile, iar el părea mult mai mare şi mai respingător decât înainte. Din gât îi ieşea o bolboroseală absolut înspăimântătoare, în timp ce o spumă turbată îi acoperea buzele, încâlcindu-i-se greţos printre firele de păr.

Situaţia era dezastruoasă. Ivy îi aruncă o privire lui Rowan, incapabilă să se mişte, împietrită de teamă.

— Loveşte! îi strigă el. Loveşte-l cu picioarele, dă cât poţi tu de tare!

Ivy avu noroc că primise un sfat bun de la Rowan – şi asta înainte ca el să-l cântărească din ochi pe atacator. Pentru că, după ce băiatul privi în jos pe lângă Ivy, prin claia de păr a bărbatului, curajul i se topi într-o clipă. Gura individului era o gaură neagră, căci îi lipsea ceva. Nu avea limbă!

Exact atunci, din nord, de pe şinele pe care stătea întins Rowan, răsună un zăngănit îndepărtat, dar ferm.

Ivy, care îşi petrecuse unsprezece ani în apropierea estacadei, ştia exact ce anume se apropie de ei. Chiar dacă politica trenului regal ar fi fost să evite trecătorii, deşi decretul regelui Mătrăgună schimbase acest lucru, trenul era mult prea aproape pentru a încerca vreo oprire de urgenţă. În cazul în care Ivy nu reuşea să se elibereze – căci, în ciuda zbaterilor ei, strânsoarea bărbatului devenea tot mai puternică –, Rowan urma să fie lovit cât de curând de trenul care se apropia, iar ea avea să cadă direct în braţele urmăritorului.

Apoi veni salvarea, sub forma unui ghemotoc de pene întunecate. Din aburii dimineţii mohorâte îşi făcu apariţia bătrâna Hâş, agitându-şi cu putere aripile. Cioara se

năpusti cu atâta furie asupra matahalei, încât făcea impresia unei încâlceli negricioase de lame zimţate şi gheare scânteietoare. Căuta cu ciocul ochii omului şi îi crestă carnea.

— Hâş! strigă Ivy către cioara unchiului ei. Ai grijă, fereşte-te, bătrânico! Hâş!

Ivy simţi cum strânsoarea omului negru slăbeşte puţin, aşa că începu imediat să dea cu putere din picioare. O clipă, crezu că avea să se elibereze, dar văzu apoi cum braţul atacatorului ţâşneşte înainte şi o loveşte nemilos pe prietena ei. Hâş fu trântită cu brutalitate de pământ – câteva pene moi pluteau leneş în urma ei – unde rămase complet nemişcată, spre groaza fetei.

— Hâş! strigă iar Ivy, în zgomotul trenului care se apropia.

În minte cu chipul gălbejit al lui Sorrel Flux, îşi adună toată neputinţa şi supărarea acumulate timp de un an, într-o impresionantă izbucnire de energie.

Cu piciorul liber sprijinit exact pe faţa străinului, împinse cu putere, desprinzându-se de el şi sărind direct pe şine.

Ivy şi Rowan se ridicară în picioare tocmai când trenul din Coridorul de Nord depăşi uşoara curbă şi îşi ţinti spre ei raza tremurătoare a enormului său far – sosit la timp, regele avea să fie mulţumit. Scrutând înnebunită întunericul din jur, zări în sfârşit mogâldeaţa întunecată. I se strânse inima când o văzu pe Hâş zăcând mult prea departe pe îndiguire. Nu avea cum să ajungă la ea.

— Hei! strigă Rowan, în vreme ce lumina aruncată de far pe chipul lui tânăr devenea din ce în ce mai puternică. Şi acum ce facem?

Mai demult, călătoria cu trenul era în Caux cel mai bun mod de a vedea orice – de fapt, de a vedea ceva. Sub domnia regelui Mătrăgună, lucruri precum timpul liber sau vacanţele fuseseră complet date uitării, sau decretate ilegale, iar trenurile, deşi încă destul de spectaculoase, nu mai erau ca altă dată.

Aşa se face că Ivy şi Rowan se treziră faţă în faţă cu un tren numit cândva Săgeata Pimcaux, fostă perlă a coroanei din flota CFRC. Dar, exact ca o dansatoare de cabaret îmbătrânită, trenul nu mai era decât umbra celui de odinioară. Mătrăgunele îl rebotezaseră Nalba-de-Grădină, numele unei buruieni inofensive sau doar puţin toxice. Nalba-de-Grădină se îndrepta acum cu hotărâre spre ei.

Având puţine variante la dispoziţie şi ţintuiţi de lumina gălbuie a farului ce strălucea ca soarele la răsărit, Ivy şi Rowan se răsuciră şi o luară la goană de-a lungul estacadei – un drum anevoios peste şine şi traversele între care se deschideau spărturi spre hăul de dedesubt. Acestea, fata ştia, erau destul de mari pentru a-l înghiţi până şi pe Rowan.

Alergau amândoi cât de repede puteau. Ivy era mai

obişnuită şi se îndepărta mai repede de tren. Din cauza drumului, erau nevoiţi să facă salturi mari peste porţiunile periculoase dintre traverse şi era mai bine să nu privească în jos, către râul Marcel. Ivy avea mare noroc că picioarele o călăuzeau singure, pentru că gândul îi rămăsese la tovarăşa ei lăsată în urmă. Ultima imagine pe care o avea în minte o îngrijora şi mai mult – singura mişcare pe care o văzuse era a vântului, care se juca printre penele cozii altă dată atât de ţanţoşe a lui Hâş.

Ajunseseră acum spre mijlocul apei, în cuşca estacadei ruginite. Sunetul trenului care se apropia devenea tot mai puternic, amplificat insuportabil de râu. Podul era construit astfel încât nu lăsa prea mult loc trecătorilor. Cei doi nu păreau să aibă şansa de a-şi găsi un adăpost pentru a se feri din calea trenului, dacă nu se lăsau să alunece sub una dintre uriaşele grinzi, urmând să se ţină de ea cu toată puterea – o variantă pe care Rowan prefera să nu o ia în calcul.

Rowan Truax era degustător – chit că acum nu mai era în slujba nimănui – şi nu era obişnuit să gândească repede. Degustatul, prin definiţie, este o activitate molcomă, care necesită o contemplare nepripită. Cu pricepere, o bucăţică de mâncare ţinută în gură putea deştepta o întreagă simfonie de arome.

Rowan ştia însă că nu fugea numai din calea gurii oţelite a Nalbei-de-Grădină, ci şi de însăşi Breasla Degustătorilor. Breasla nu avea să accepte plecarea lui de lângă clienţi şi îi pedepsea aspru pe degustătorii care fugeau de la locul faptei.

— E departe? îi strigă Rowan în timp ce alerga.

Cu zgomotul asurzitor din spatele lor, nu prea era loc de vreo conversaţie.

Se întoarse brusc să privească spre lumină. Fu o idee proastă şi, când ochii i se obişnuiră din nou cu întunericul drumului, îşi dădu seama că Ivy dispăruse. Pur şi simplu nu mai era nici urmă de ea.

Mai alergă orbeşte câţiva paşi, până când păşi greşit… şi simţi cum alunecă prin deschizătură.

Capitolul zece – Axlerod D. Roux

Estacada noastră nu era prea diferită de majoritatea celorlalte din Caux, ca stil şi structură. Era construită pe piloni de piatră consolidaţi şi suporta cu uşurinţă nu numai greutatea unui tren în mişcare, ci şi asaltul sezonier al torentelor. De ambele părţi, împletituri de fier se ridicau elegante în arcade largi, care în majoritate erau acoperite de iederă şi adăposteau cuiburi de porumbei. Şi, desigur, tot aici îl puteai găsi – dacă ştiai unde să cauţi – pe unul dintre estacagiii din Caux.

Aşa se întâmplă că tânărul degustător fu tras, exact la momentul potrivit, printr-o versiune în miniatură a unei uşi de intrare, altfel normale, de genul celor pe lângă care ai putea trece într-o plimbare de duminică prin oricare dintre oraşele, odinioară elegante, din Caux. Era o intrare strâmtă. De-abia avusese timp să se mire ce căuta o uşă lăcuită în roşu în mijlocul unui podeţ de tren, căci într-adevăr era acolo, rezemată comod de o bucată de fier ruginită. Avea un mâner mic de aramă, un vizor în miniatură şi o plantă în ghiveci.

Se prăvăli în siguranţă de partea cealaltă, rostogolindu-se – sau fusese împins? – în jos pe o scară mică, şi căzu ghemuit pe o podea lucioasă de lemn, în partea de dedesubt a estacadei. Aiurit, Rowan observă că podeaua mirosea plăcut, a ceară de albine.

Acum, că trenul trecuse şi mugetul lui îi mai rămăsese în urechi doar ca o amintire, camera i se păru tapetată cu tăcere. După câteva clipe, când auzul îi reveni, băiatul prinse zgomotul unui foc arzând. Se ridică în picioare, curios, interesat să afle ce căutau sub un pod o astfel de uşă, un foc şi o podea bine ceruită.

Camera era foarte bine aranjată, constată Rowan, deşi se punea problema dimensiunii. Părea normală din

toate punctele de vedere, dacă nu o puneai la socoteală pe Ivy, care stătea într-un fotoliu din piele, uzat, aparent foarte confortabil. Fata părea deodată foarte mare, sau poate fotoliul era neobişnuit de mic. Iar băutura din cana micuţă ce aburea lângă ea mirosea foarte plăcut; Rowan se trezi întrebându-se când avea să fie şi el invitat să bea aşa ceva.

Cu gândul acesta în minte, îşi dădu seama că nu erau deloc singuri.

— Hai, curaj, curaj! îl îndemna pe Rowan un om cum nu mai întâlnise nicicând.

În primul rând, era foarte mic de statură. Cu mult mai mic decât Ivy. Şi bătrân – vai, cât de bătrân era! Faţa îi era încadrată de o coamă de păr lânos, albit, aflat într-o întrecere dezordonată cu barba-i lungă, terminată brusc, în linie dreaptă, ca şi cum cineva ar fi retezat-o cu toporul. Pe cap îi trona o pălărie închisă la culoare, cu boruri lucioase – un coif de santinelă, hotărî degustătorul –, din acelea pe care le poţi vedea la mecanicii de locomotivă din fotografiile vechi. Restul corpului era şi el încorsetat într-un costum din stofă de lână, ţeapăn, albastru cu negru şi cu nasturi argintii pe piept. Ochii îi erau exagerat de apoşi, acoperiţi de o pereche veche de ochelari cu ramă de sârmă, care se prindeau încălecând strâns rădăcina nasului. Un lucru extrem de ciudat era faptul că lui Rowan – care nu mai întâlnise în viaţa lui un estacagiu – figura bătrânului i se părea extrem de cunoscută.

— Ai adus-o? o întrebă acesta iute pe Ivy.

— Axle, Hâş e undeva afară, rănită…

— Ai adus-o? o întrerupse Axle.

Fata încuviinţă, arătând spre geanta aflată la picioarele ei.

— Bun, ne-am liniştit, atunci.

Oftă. În mâinile lui mici ţinea o cană de care îşi aminti brusc. Îi întinse lui Rowan băutura cu un aer degajat, care nu-l deranjă deloc pe băiat. Mirosea a unt, cu

zahăr şi scorţişoară.

Scotoci apoi prin geanta lui Ivy, scoţând şi înşirând ciudate bucăţi vechi de pergament şi tot felul de ornamente uitate care se adunaseră pe fundul genţii negre.

— Da, uite-o!

Strânse sticla la piept şi, în lumina focului, Rowan apucă să vadă o scânteiere roşiatică. O clipă, când nestemata străluci, pe faţa estacagiului păru să se abată o lumină ciudată.

— Eşti sigură că asta e tot?

— Da, în afară de ce i-am dat lui Cecil. De ce întrebi?

Încurajat de băutura fierbinte, Rowan se trezi vorbind.

— Nu-mi vine să cred! Sunteţi Axlerod D. Roux!

Entuziasmat, degustătorul sări în picioare şi dădu zdravăn cu capul de o bârnă a tavanului scund, vărsându-şi conţinutul cănii pe gulerul alb.

Estacagiul îl cântări pe tânărul său oaspete cu vădită nemulţumire. Degustătorii îi aminteau de otrăvuri, ceea ce îl ducea cu gândul la starea lumii în care trăia, aşa retras cum era el. Aparţinea vremurilor de dinaintea actualului rege, când ospeţele erau un prilej de bucurie, nu de îngrijorare. Prefera ţinutul Caux aşa cum fusese odinioară – nu cu prea mult timp în urmă, din punctul de vedere al unui estacagiu. Prezenţa unui membru al Breslei Degustătorilor în casa lui era o pacoste şi îi punea politeţea la grea încercare.

Rowan îşi pipăi agitat partea din faţă a robei. Existau acolo o mulţime de buzunare ascunse, pentru lucrurile considerate a fi importante pentru un degustător: un creion şi un carneţel, o mică furculiţă-linguriţă de aur, un curăţător pentru limbă. Rowan găsi ceea ce căuta şi extrase cu oarecare ostentaţie un exemplar uzat al *Atlasului ţinutului Caux*. Îl răsfoi până la ultima pagină şi le arătă tovarăşilor săi, total dezinteresaţi, o fotografie în

sepia a autorului, împungând-o surescitat cu degetul.

— Dumneavoastră sunteţi! Se întoarse către Ivy. El este! Axlerod D. Roux! Deşi, în realitate, păreţi oarecum mai mic de statură şi mai bine definit. Apoi, după un moment de gândire: credeam că locuiţi la Templar.

Privea nerăbdător când la fată, când la estacagiu.

— Zău aşa! zise Ivy dându-şi ochii peste cap. Revino-ţi! Este doar Axle.

Având privilegiul de invidiat de a fi crescut cu estacagiul pe post de tovarăş de joacă, pe fugară nu o impresiona deloc respectul de care acesta se bucura.

— Sunteţi autorul meu preferat din întregul ţinut Caux! se repezi Rowan, fără să ţină seama de spusele fetei.

La auzul acestor cuvinte, privirea estacagiului se mai înmuie. Până la urmă, poate că degustătorul ăsta nu era chiar aşa de rău cum crezuse. În orice caz, părea bine crescut şi chiar perspicace.

Ivy pufni cu dispreţ. Gândurile îi zburau în altă parte şi nici măcar puterea revigorantă a cidrului cu lapte fierbinte nu reuşea să-i ridice moralul. Aruncându-i lui Rowan o privire tăioasă, se întoarse spre estacagiu:

— Axle, Hâş părea foarte grav rănită! Am lăsat-o acolo cu acel… acel… nu-şi găsi Ivy cuvintele.

— Expulzat? completă estacagiul, pe un ton aspru.

— Ce-i ăla un expulzat? îl întrebă fata.

Iritată, îşi dădu seama că unchiul ei avea totuşi dreptate în legătură cu importanţa învăţăturii.

— Expulzatul, spuse Rowan, dregându-şi glasul ca şi cum s-ar fi aflat iar la şcoală, expulzatul este un fost degustător, dezonorat, silit să slujească Breasla şi pe Directorul ei pentru fărădelegi din trecut. Va fi pe veci dezonorat şi pedepsit printr-o procedură secretă, numită – aici Rowan trase aer în piept – de gâtlejuire. Altfel spus, îndepărtarea chirurgicală a întregii limbi.

— Adevărat? întrebă Ivy.

— Aşa e, răspunse Axle. Eu am scris asta.

— Ăla era un expulzat? reluă Ivy.

Amintirea modului în care îl lovise peste faţă i se părea şi mai plăcută, acum că-i aflase identitatea.

Rowan făcu o mutră lungă, gândindu-se la prezentele avantaje aduse de folosirea propriei limbi.

— L-am văzut prima dată la birt, deşi stătea ascuns în umbră. Era cu un alt degustător – sau cel puţin cu cineva care purta o robă jerpelită…

— Flux, îi spuse Ivy lui Axle.

— Flux, întovărăşit de un expulzat… Ce interesant! mormăi Axle, mai mult pentru sine decât pentru oaspeţii săi.

— Voiau să pună mâna pe nestemata lui Cecil. Am ajuns exact la timp.

— Bravo!

Axle ridică din nou sticla ce scânteia cu o lumină chihlimbarie. Piatra prinse lumina focului şi îi orbi pe toţi trei cu strălucirea ei. Piatra roşiatică era tăiată în formă de romb şi părea să fie cam de mărimea degetului celui mare al lui Ivy, netedă şi fără faţete. Licoarea strălucea aidoma unui foc lichid.

— Este… este un exemplar minunat, admise Rowan. E atât de neobişnuită – fisura aceea.

Era în aşa fel crăpată, încât părea scobită pe dinăuntru. Rowan spera să dea impresia că se pricepe cât de cât. Căpătase de la Breaslă un adânc respect pentru pietrele preţioase – simboluri ale puterii şi ale prestigiului, talismane împotriva otrăvurilor – şi, deşi nu avusese niciodată una, era convins că acestea nu puteau fi sparte.

— Într-adevăr, aşa este, încuviinţă Axle.

— Dar…

Rowan intenţiona să continue povestea ciudatei nestemate, dar fu întrerupt de Ivy.

— Ăsta de-aici – fata arăta spre degustător – a omorât douăzeci de gărzi ale regelui Mătrăgună!

— Chiar aşa?

Axlerod, care cu siguranţă îl iubea cel mai puţin dintre toţi pe rege, începea să-l îndrăgească pe noul său oaspete.

Estacagiul îşi privi prietena, Ivy cea Otrăvitoare şi trase adânc aer în piept. Prezenţa unui expulzat în acest colţişor uitat din Caux nu putea însemna decât un singur lucru.

Capitolul unsprezece – Cincifoi

Dacă ar fi să consultaţi *Atlasul* lui Axle în speranţa de a găsi mai multe amănunte despre bătrânul care era acum gazda copiilor, v-aţi afla într-un impas. Din acest punct de vedere, *Atlasul* este enervant de laconic – poate din cauza modestiei care îi caracterizează pe mai toţi estacagiii –, menţionând numai următoarea definiţie:

estacagii (s. pl.): o veche specie de arămari[4] care trăiesc sub multe dintre estacadele din Caux, de obicei în apropierea unei ape

Să nu credeţi însă că toţi sunt la fel; ar fi ca şi cum v-aţi închipui că toţi copiii sunt la fel, doar pentru că sunt mici, jucăuşi şi, în general, miros frumos.

Într-adevăr, aidoma tuturor estacagiilor, fără îndoială că şi Axle D. Roux era mic. Şi foarte bătrân. Nici că se putea găsi un soi mai bătrân în tot ţinutul Caux, sau poate nicăieri. Sunt peste tot cunoscuţi pentru profundul lor ataşament faţă de viaţa în solitudine. Aproape în toate cazurile, sunt inventatori inteligenţi şi este greu de ştiut ce cunoştinţe are fiecare dintre ei.

Unul dintre lucrurile cele mai surprinzătoare, însă, mai ales în timpurile noastre, este talentul lor la gătit. Dacă nimereşti vreodată la masa unui estacagiu, te poţi considera o persoană cu adevărat norocoasă.

Aşadar, Axle s-a aşezat în faţa unui mic dejun îmbelşugat, împreună cu buna sa prietenă, Ivy cea Otrăvitoare, şi cu Rowan Truax, degustătorul fugar. După

---

4 Lucrători în aramă (n. red.)

ce îi asigură pe cei doi că Hâş avea să fie îngrijită de îndată ce trecea pericolul, Axle refuză să mai discute altceva până ce nu se aşezară toţi în jurul unei mese îmbelşugate, cu bucate aduse într-o clipită, din cine ştie ce cotlon.

Se aflau acolo grămăjoare de plăcinţele pufoase, înecate în miere şi pudrate cu zahăr, pline cu cremă de vanilie. Grămezi de clătite cu fructe din care se prelingeau unt topit şi sirop cald. Carafe cu o spumoasă ciocolată caldă şi cu cidru aburind. Rulouri untoase cu şuncă. Delicioase plăcinte de porumb, fierbinţi, umplute cu un sos gros. Mici ouă delicate, fierte tari, într-o varietate de nuanţe pastel de roşu şi albastru, aşezate cu grijă într-un bol, cu mici violete parfumate, presărate printre ele. Iar la mijloc, o frumoasă floare sălbatică.

De-abia aşteptau să se înfrupte, aşa că fiecare îşi umplu farfuria, clădind un turn înalt din delicatesele puse unele peste altele. Însă floarea sălbatică, galbenă – cu parfumul ei delicat – îi distrăgea atenţia lui Ivy.

— Axle, floarea asta, spuse brusc Ivy, uitând că avea gura plină, privind-o mai de aproape, printre gene. Este ceea ce cred eu?

Fata căscase ochii mari spre Axle, care, la rândul lui, păru foarte mulţumit de sine.

— Ce anume? îi întrebă Rowan pe cei doi, care păreau a-şi pierde vremea cu floarea aceea micuţă, în loc să savureze delicatesele de pe masă.

— Într-adevăr! strigă Axle.

— Uau! exclamă Ivy, aplecându-se să o miroasă. Cum de s-a întâmplat?

— A înflorit chiar azi-dimineaţă, răspunse Axle, cu ochii strălucind.

— O floare de cincifoi! oftă fata. Dar ce să însemne asta, Axle? întrebă ea deodată, pe un ton serios.

Rowan se strădui să-şi amintească ce ştia din *Atlas* despre floarea de cincifoi.

— Ăăă… Mă scuzaţi, dar nu cumva floarea asta e… nelegiuită? Vreau să spun, interzisă prin proclamaţia regelui… ăăă… Mătrăgună?

Deşi nu putea spune de ce, lui Rowan i se păru deodată deplasat să rostească numele regelui la aşa un festin.

— Ai multe lucruri de care trebuie să te dezveţi, dragă degustătorule!

Ochii bătrânului îl străfulgerară brusc, iar Rowan regretă pe dată că deschisese gura. Axle se relaxă însă într-o clipă, obosit de efortul replicii acide. Oftă din rărunchi.

— Cincifoi este o floare nobilă. La urma urmei, a fost aleasă pentru a împodobi coiful bunului rege Verdegris. Ca urmare, a devenit simbolul tuturor farmacopaţilor. Acum, la fel ca şi aceştia, este o raritate.

— N-am văzut niciodată una înflorită! adăugă Ivy.

— Ce e deosebit la această floare de cincifoi este natura ei aparte. Plantele – toate plantele – au secrete. Dezlegarea lor îţi conferă putere, orice farmacopat ştie asta. Multe plante caută anumite condiţii pentru a se dezvolta. Ştim că unele tipuri de muşchi preferă partea de nord a arborilor – asta cu siguranţă le e de ajutor celor rătăciţi în pădure. Ştiaţi însă că unele specii cresc acolo unde este îngropat aur şi astfel vă pot aduce bogăţia? Altele înfloresc numai în lumina fantomatică a lunii, păzind secrete pierdute sau îngropate. Iar unele plante, ei bine, unele vă pot aduce chiar coroana de rege. Însă, cincifoi e într-adevăr o raritate. Axle îşi plimbă privirea de la Ivy la Rowan şi continuă în şoaptă: Ivy nu a mai văzut niciodată una înflorită pentru că ea creşte numai acolo unde e magie.

— Farmacopaţi? repetă Rowan, dus pe gânduri.

Ştia că aceştia erau şarlatani, vânzători de tincturi mincinoase, în cel mai bun caz. Breasla Degustătorilor îl învăţase, de-a lungul anilor, cât de periculoasă putea fi

legătura cu astfel de vraci de trei bani; la urma urmei, nu erau deloc respectaţi ca medici, căci preferau să se bazeze pe învăţături învechite, să consulte cărţi în limbile de demult şi să-şi adune leacurile de la ţară, nu de la farmaciştii legitimi.

— Am fost învăţat că farmacopaţii reprezintă un capitol regretabil din cărţile de istorie şi că astăzi nu mai există niciunul, prin grija regelui Mătrăgună, spuse încet Rowan.

— Să lăsăm pe altă dată această discuţie despre grija regelui Mătrăgună. Nu pot să-ţi găsesc vreo vină pentru acele învăţături primite de la Breaslă; eşti victima unei educaţii bazate pe adevăruri spuse doar pe jumătate. Totuşi, pot să mă ofer să-ţi corectez părerile greşite. Farmacopaţii există. Sunt însă o specie pe cale de dispariţie, iar unul dintre ei este tocmai unchiul lui Ivy.

— Unchiul lui Ivy este farmacopat? fluieră Rowan mirat. Credeam că are un birt.

— Păi, şi una, şi alta.

Cuvintele reuşiseră să-şi facă drum prin gura lui Ivy, printre chifteluţele de cartofi.

— E mult mai bun ca farmacopat decât ca birtaş, spuse Axle zâmbind.

Rowan se lăsă pe spate, să asculte, hotărât să nu se mai amestece. Cu toate astea, îşi dădu seama că îi venea din ce în ce mai greu să înţeleagă cum de prorectorii Breslei se puteau înşela într-atât.

Privirea lui Axle se opri acum pe sticla chihlimbarie, încadrată perfect de mica fereastră a încăperii.

— Rocamadour nu a fost deloc gândit aşa cum îl ştii tu, spuse el sec.

În clipa în care bătrânul pronunţă numele sumbrului sediu al Breslei Degustătorilor, Rowan nu-şi putu stăpâni un fior.

— Cum adică? Nu a fost construit pentru Breaslă?

— Bineînţeles că nu, replică Axle, enervat. A fost

construit cu mulţi, cu foarte mulţi ani înainte de a exista vreun degustător care să guste vreun fel de mâncare suspect. De fapt, a fost menit să fie şcoală, dar bunul rege Verdegris avea în minte o altfel de educaţie.

— Regele Verdegris… spuse Rowan pe un ton cam derutat. Credeam că toate faptele sale bune au fost greşite.

— Asta vă învaţă pe voi acolo? Bănuiesc că nu-i în interesul regelui Mătrăgună să vă dezvăluie istoria înaintaşului său. El şi Vidal Vinegret – Directorul Breslei şi un om mult mai periculos decât regele vostru – au avut grijă ca moştenirea bătrânului rege să fie îngropată şi dată uitării. Aşa cum se întâmplă cu tot ce atinge el, Rocamadour a fost transformat de Mătrăgună în întunecata şi nefasta fortăreaţă de azi. Cândva, bunul rege Verdegris chiar a proclamat-o cea mai de seamă reuşită a sa – şi asta spune multe, căci a trăit vreme îndelungată şi multe lucruri mari au ieşit din mâinile lui.

Rowan se gândi la Rocamadour, la îngrămădeala de clădiri din piatră neagră, la vremea mereu cenuşie de acolo. Străzile, înguste şi pavate cu piatră cubică, erau acoperite de un muşchi care se întindea şi sufoca aproape tot, până şi turla neagră din vârful catedralei. Acolo se desfăşurau mai toate cursurile Breslei.

Cu greu puteai descrie acel loc altfel decât ca unul al constrângerilor, iar Rowan îi spuse estacagiului acest lucru.

— Aşa este. Deşi nu am mai fost acolo de ceva timp, nu cred să se fi schimbat prea mult. Dar Verdegris intenţionase să facă din el un centru de învăţământ, care să nu permită prezenţa lucrurilor care ar fi putut distrage atenţia. Poate de aceea a şi fost construit astfel. Pe atunci fusese gândit ca o academie pentru farmacopaţi, un loc unde să fie studiată arta tămăduirii. Se spunea că avea cea mai mare bibliotecă din ţară. Axle privi cu tristeţe spre cabinetul său; ştia că acolo se află tot ce mai rămăsese din

acea bibliotecă. Am spus că fortăreaţa era considerată cea mai mare realizare a regelui, dar altele sunt favoritele mele.

— O, Axle, povesteşte-ne despre favoritele tale! îl rugă Ivy.

— Altă dată, poate. Acum, trebuie să-l ajutăm pe acest tânăr absolvent al Breslei să se dezveţe de toate prostiile acumulate în anii de şcoală şi să-l învăţăm să mănânce aşa cum se cuvine unui degustător.

Cu aceste cuvinte, estacagiul întinse mâna şi îi oferi o farfurie uriaşă plină cu plăcinţele umplute cu cremă de vanilie.

Capitolul doisprezece – Intrarea

Locul în care celebrul Axlerod D. Roux îşi scrisese toate lucrările sale importante era unul pe care nici măcar Ivy nu îl cunoştea. Biroul lui era separat de odaia principală şi avea o minunată vedere spre râu – care era, de altfel, una dintre principalele lui surse de inspiraţie.

Era o încăpere destul de mare, ce i-ar fi oferit suficient spaţiu oricărui estacagiu, dacă nu puneai la socoteală cantitatea uluitoare de cărţi de specialitate, adunate de Axle de-a lungul timpului. Rafturi firave stăteau să se prăbuşească sub greutatea volumelor uriaşe, legate în piele, în timp ce teancuri de pergamente şi de broşuri desenau ciudate cărări.

Cu cât stăteai mai mult în cameră, cu atât îţi dădeai mai bine seama că exista o anumită ordine a lucrurilor – sau cel puţin aşa pretindea Axle.

Ceea ce îl ajuta enorm pe estacagiu era o invenţie a lui, un sistem de scripeţi şi pârghii ce traversa încăperea, atât de încâlcit pentru un potenţial vizitator – deşi nu existau niciodată vizitatori –, încât acesta ar fi inventat orice scuză pentru a rămâne afară, la adăpost. Scripeţii şi pârghiile deplasau mai multe seturi de cleşti atârnaţi de

braţe cu lungimi diferite, pliabile, asemenea unui acordeon, şi care puteau apuca o carte sau o lupă, după dorinţă. Ca urmare, când şedea la frumoasa şi solida lui masă de lucru, Axle avea mereu la îndemână o carte de referinţă sau orice altceva i-ar fi putut fi necesar în cercetările lui.

Ivy Manx deschise masiva uşă de lemn de la cabinetul de lucru al lui Axle, minunându-se de cât de norocoasă este. Întotdeauna îşi dorise să vadă această cameră, dar până în acel moment Axle n-o invitase niciodată înăuntru. Şi Rowan, mut de uimire, îşi ţinea respiraţia, în aşteptare. Aici se întâmpla totul – aici scria autorul său preferat! După acel mic dejun, nu credeau că avea să urmeze ceva şi mai palpitant, însă Axle îşi împinsese scaunul departe de masă şi, ridicat în picioare – deşi nu foarte impunător –, îi anunţase că avea ceva să le arate, în birou.

— Veniţi, veniţi! strigă el, înaintând sprinten printre acele baricade înalte de tipărituri.

Începu să lovească uşor scripeţii şi pârghiile, iar cablurile din tavan se treziră la viaţă cu un bâzâit.

Curând, se pierdu printre munţii de cărţi.

— Axle? îl strigă Ivy, însă nu primi alt răspuns decât de la tavanul zumzăitor.

Croindu-şi încet drum, aproape că dărâmă un teanc înalt de cărţi prăfuite, care se clătină ameninţător deasupra capului ei. S-ar fi prăbuşit cu siguranţă, dacă Rowan nu le-ar fi prins la timp. Norul de praf pe care îl stârniră îl făcu pe degustător să strănute cu putere, împrăştiind în aer un teanc îngălbenit de scrisori vechi. Ivy de-abia îşi reveni, când îi trecură în zbor pe lângă umăr câteva cărţi prinse de un cleşte care stătea să se rupă sub greutatea lor. Reuşi să se ferească de primele două – volume identice, vechi şi aproape la fel de mari ca estacagiul –, însă a treia aproape că se izbi de capul ei, cu toată viteza. Cu un scrâşnet asurzitor şi cu un ciudat miros

de motor ars, complicatul sistem de leviere redirecţionă la timp cartea, trimiţând-o exact pe deasupra capului ei, către estacagiu. Aşezat la biroul său de lângă fereastră, Axle primi distrat cărţile şi o deschise pe cea aşezată deasupra. Privi nerăbdător peste umăr.

— Ivy? Rowan? Grăbiţi-vă odată!

Până la urmă îşi găsiră şi ei drumul, iar Axle începu imediat să răsfoiască uriaşele pagini ale volumului deschis.

Lucrul s-ar fi dovedit anevoios pentru oricine, însă pentru un micuţ estacagiu era o muncă de-a dreptul titanică. Bombănea şoptit, lucru pe care Ivy îl găsea aproape firesc, potrivit cu obiceiul bătrânului. În sfârşit, după ce recurse la ajutorul unuia dintre cleştii săi, găsi pagina căutată.

— M-aţi întrebat care sunt creaţiile lui Verdegris pe care le prefer eu. Îşi scoase de pe nas ochelarii cu ramă de sârmă şi făcu semn cu ei, spre cartea deschisă. Asta este!

Ivy şi Rowan se holbară. Deşi pagina era imensă, conţinea un scris micuţ, cu caractere vechi. Textul era aranjat în coloane ce încadrau o imagine centrală: un desen făcut cu toc şi cerneală, de aceeaşi mână care scrisese şi textul.

— O uşă? o luă pe Ivy gura pe dinainte.

După toate poveştile auzite de la Axle de-a lungul anilor, părea o mare dezamăgire ca aceea să fi fost suprema realizare a bunului rege Verdegris.

La rândul lui, Rowan privi mai de aproape.

Desenul uşii era bine realizat, foarte realist. Cerneala era de un brun decolorat, iar uşa, deşi simplă, părea să fie de bună calitate, cu toate caracteristicile unei uşi normale: lemn, un rând de inserţii, un luciu plăcut; balamale; în mijloc era un ciocănel în formă de inel, făcut din metal – părea să fie acoperit cu foiţă de aur veritabil. Singurul lucru care lipsea, poate, era clanţa – dar asta nu era ceva pentru care să cazi pe spate.

Ivy nu-şi putea ascunde dezamăgirea. O clipă, speră

să poată răsfoi mai cu atenţie cartea aceea uriaşă; poate erau în ea şi alte lucruri, mai interesante de văzut decât o uşă. Poveştile pe care le auzise ani de-a rândul de la Axle, precum şi istoriile de necrezut cu care crescuse, relatate de grupul pestriţ de obişnuiţi ai birtului, toate o făcuseră pe Ivy să aibă mari speranţe. O uşă, indiferent cât de bine ar fi fost desenată, nu era de ajuns.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Axle îi comandă cleştelui celui mai apropiat să întoarcă pagina. Speranţele lui Ivy reînviară… apoi se năruiră. Bineînţeles, o altă uşă. Sau poate era aceeaşi, văzută dintr-un alt unghi? Ivy pufni a dispreţ.

— Partea cealaltă a uşii? întrebă Rowan, care avea mai multă răbdare şi se bucura din plin de prezenţa marelui scriitor.

— Exact!

Axle nu putea să-şi ţină în frâu entuziasmul. Părea grozav de mulţumit de sine însuşi.

— Bine, Axle, nu se mai putu abţine Ivy, dar spuneai că bunul rege Verdegris a creat lucruri măreţe, care te uimesc. Asta nu e decât o uşă! Arată-mi locul ăla, Rocamadour! Ai vreun desen cu el?

Rowan se zbârli auzind numele oraşului întunecat al Breslei şi se gândi cât de mulţumit era să contemple mai degrabă cele două feţe ale unei simple uşi. Privi mai cu atenţie.

— Ivy, ai dreptate, nu e decât o uşă. Există însă o întrebare importantă, pe care trebuie să ţi-o pui, spuse Axle oftând.

— Îmi daţi voie?

Rowan spera să poată da înapoi pagina, să privească mai atent prima imagine. Axle încuviinţă şi băiatul continuă:

— La ce te gândeşti când vezi o uşă?

Rowan trase de cablul de care era prins cleştele, iar pagina se întoarse ascultătoare.

— Nu ştiu. La ceva încuiat?

— Ciudat... Nu are clanţă. Şi uitaţi-vă... aici. Lipsesc paginile următoare! Uitaţi-vă la legătură – cineva le-a rupt din carte! anunţă Rowan.

Era adevărat; Ivy zări dovada că fuseseră înlăturate în grabă. Băiatul, a cărui comoară preferată era *Atlasul*, era şocat de atâta lipsă de respect.

— Da, din păcate. La un moment dat, aceste cărţi au fost agresate, reveni Axle la subiect. La ce altceva vă puteţi gândi în legătură cu o uşă?

Ivy cugetă.

— Unde duce? întrebă ea.

— Întocmai! se lumină Axle.

Estacagiul era deplin mulţumit de răspuns şi nu băgă de seamă că amândoi aşteptau ca el să termine de

explicat.
După un moment chinuitor, Ivy aruncă întrebarea care le frământa minţile:
— Ei, bine?
— Ei, bine, ce?
— Axle, uşa… unde duce?
— A, păi am crezut că e evident. La Pimcaux! Uşa duce exact la Pimcaux!

Capitolul treisprezece – Pimcaux

Ivy şi Rowan întrebară într-un glas:
— Pimcaux?
Ivy îşi amintea poveştile unchiului ei despre mori de vânt şi crâşmăriţe, tăpşane… Dar era imposibil! Pimcaux nu era altceva decât rodul imaginaţiei de locuitorilor trişti din Caux – un loc plin de toate bucuriile de care altfel duceau lipsă în amărâta lor de viaţă!
— Axle, în realitate nu există un loc numit Pimcaux! îl muştrului Ivy.
Estacagiul nu făcu altceva decât să se clatine înainte şi înapoi pe călcâie, arătând spre uriaşa carte.
Copiii se traseră mai aproape, privind vechiul volum al lui Axle. Rowan ţinea încă în mână cablul cleştelui, iar Ivy se ridicase pe vârfuri ca să vadă mai bine.
Poate că era efectul produs de micuţa floare de cincifoi – floarea bunului rege – din camera de alături, a cărei magie se împlinea sub estacadă. Sau poate că erau chiar cărţile bunului rege cele care acţionau, trezind la viaţă floarea. Orice ar fi fost – şi problemele astea urmau să fie descâlcite cândva de învăţaţi (Axle s-ar fi ocupat bucuros de asta) –, cei doi copii constatară că uriaşele jurnale ale lui Verdegris deveniră brusc mai mult decât adevărate.
În primul rând, masivul ciocănel auriu avea o strălucire reală în contrast cu hârtia veche de fundal. Înainte de a-şi da seama ce face, Ivy întinse mâna şi

descoperi că în palma ei acesta avea mărimea şi greutatea potrivite. Îşi ţinu răsuflarea şi bătu în uşă.

La început, lovindu-se de imaginea uşii, inelul auriu scoase un fel de zgomot surd – asemănător cu acela produs de un prespapier. Când bătu din nou, sunetul se schimbă, iar copiii se priviră uimiţi, căci sunetul loviturilor începea să fie mai ascuţit, mai clar, semănând tot mai puţin cu o bufnitură, tot mai mult cu un ciocănit, până când inelul se lovi cu putere de ceva care arăta ca hârtia, dar suna ca lemnul.

În mod absolut surprinzător, Axle şi micul său birou începură să fie învăluiţi în umbră. Scrisul mărunt care acoperea paginile se descompuse în litere mai mari, mai familiare, care se răspândiră iute în aer, ca firele de nisip împrăştiate de vânt. Asta nu-i interesa prea mult pe Ivy şi pe Rowan. Auzeau acum nişte şoapte, un murmur aspru şi insistent, iar în tăcerea care urmă, paginile uriaşei cărţi începură să se întoarcă singure, cu o viteză uimitoare – uşa aceea atât de reală dispăruse, înlocuită de o imensă perdea de întuneric.

În vreme ce continua să scruteze bezna ce învăluise cartea, Ivy îşi dădu seama că îl ţinea de mână pe Rowan.

Apoi, brusc, umbra cea adâncă fu parcă ridicată de mâini invizibile, iar întunericul se mai risipi un pic – deşi le era încă destul de greu să distingă imaginea aflată în faţa lor. O dungă palidă de lumină pe un obraz zbârcit. Un suspin uşor, sufocat. Un om aşezat pe un tron nespus de frumos, însă nu cu atitudinea unui conducător, ci mai degrabă a unui învins. Era prăbuşit şi îşi clătina capul sprijinit în palmă.

Alături de el, adumbrit încă de amurgul care plutea peste întreaga scenă, se afla un alt om, un bărbat înalt. Stătea în picioare în faţa unor rafturi cu o mulţime de cărţi, un fel de bibliotecă; literele aurii ale fiecărui volum străluceau chiar şi în lumina aceea slabă. Vorbea în şoaptă, sfătuindu-l pe regele său. Vorbele nu puteau fi înţelese, dar

erau şoapte aspre, de rău augur.

Regele dădu din cap, atât de uşor, de parcă nici nu s-ar fi mişcat. Consilierul lui îşi îndreptă spinarea, şi atunci o undă de lumină îi traversă faţa. Tresărind, Rowan îl recunoscu pe loc. Un fior îl străbătu pe tânărul degustător. Îl avea în faţă pe Director – Directorul lui –, pe vremea când era mult mai tânăr. Dar ceea ce era încă şi mai şocant era că îl vedea pe Vinegret aşa cum se născuse, înainte de a fi fost orbit şi transformat în spectrul hidos din prezent.

Ochii lui Vidal Vinegret erau spălăciţi la culoare, ca apa. Rowan nu putea să-şi reprime senzaţia că îl căutau chiar pe el, până şi în această viziune, iscodind colţurile impresionantei încăperi pentru a-i descoperi pe cei ce trag cu urechea. Instinctiv, se dădu un pas mai în spate.

Dar ochii lui Vinegret nu se opriră asupra copiilor.

Într-un colţ, departe de unicul sfătuitor al regelui, se afla un grup de bărbaţi – estacagii. Acolo, îşi dădură seama Ivy şi Rowan, în mijlocului grupului încremenit, stătea Axle. Veniseră cu speranţa de a-l scoate pe rege din tristeţea lui, însă influenţa lui Vidal Vinegret era deja prea mare. Era mult prea târziu. Copiii erau martori la sfârşitul regatului.

Vinegret îl sfătuia pe rege să îi îndepărteze pe vizitatori, să-i alunge pe toţi, până la ultimul, într-un loc unde prezenţa lor supărătoare nu mai putea deranja pe nimeni.

În timp ce privea, Ivy avu o strângere de inimă.

Deodată, ceaţa sumbră învălui din nou biblioteca şi, deşi Rowan încercă să mai arunce o ultimă privire înspre tânărul Axle, imaginea se întunecă şi în curând cei doi copii erau din nou în cabinetul bătrânului, cu cleştii şi cablurile bâzâindu-le pe deasupra capetelor.

— Ce fel de carte este asta? îngăimă Rowan. Dacă aş fi avut asemenea cărţi la şcoală, poate aş fi învăţat mai mult.

— Ei, dar le-ai avut! Pe vremuri, biblioteca şcolii din

Rocamadour era plină de cărţi magice, aidoma acesteia.

— Ah, Axle! strigă Ivy, tu erai! Erai acolo… împreună cu regele Verdegris!

Estacagiul era posomorât.

— Ce s-a întâmplat? De ce v-a alungat regele pe toţi? întrebă Ivy.

— Regele tocmai ferecase Intrarea… către Pimcaux.

— O ferecase? De ce?

Copiii erau uluiţi. Dacă tot ce auziseră despre Pimcaux era adevărat, cu siguranţă acela era un tărâm pe care doreau să-l viziteze. Şi acum, să afle că uşa era ferecată?

— De ce era el – regele Verdegris – aşa de posomorât? întrebă Rowan.

— Printre altele, pentru că avea lângă el un sfetnic total lugubru, explică Axle. Şi era îndoliat, să nu uitaţi!

— Îndoliat? După cine? interveni Ivy.

— Copii, întreaga poveste se află în cartea mea.

— Nu vă fie cu supărare, dar chiar că nu este, spuse Rowan după o pauză.

Într-adevăr, Rowan era sigur că *Atlasul* nu făcea aproape nicio trimitere la fostul rege – în orice caz, nu exista o prezentare amănunţită, care ar fi putut fi considerată o trădare.

— Păi, cred că îţi vei schimba părerea. Ochii estacagiului sclipiră. Trebuie doar să cauţi mai cu râvnă.

Rowan de-abia aştepta să o facă.

— După ce a intrat în doliu, continuă Axle, bunul rege nu şi-a mai revenit niciodată. A încetat să mai facă minuni. A pus să fie ferecată Intrarea spre Pimcaux şi şi-a şters din memorie orice amintire despre ea. Nu a îngăduit nimănui să-l mai vadă, cu excepţia sfetnicului său de încredere, omul pe care tocmai l-aţi văzut, Vidal Vinegret. Gândiţi-vă însă că înainte de Vinegret, în Caux nu se ştia nimic despre otrăvuri. Plantele erau folosite pentru tămăduire! Erau respectate şi venerate, nu folosite cu mânie şi fără

socoteală. Ce diferit era ţinutul Caux! minunatul tărâm al farmacopaţilor, aceia care respectau într-adevăr arta vindecării.

Rowan era încă marcat de faptul că îl văzuse pe Directorul Breslei atât de aproape şi atât de tânăr. Imaginea ochilor lui Vinegret căutându-l avea să-l bântuie nopţi de aici înainte.

— Cu Vinegret la cârma Breslei, Caux a devenit ceea ce este azi. Cei care vindecau au început să otrăvească, iar Vinegret s-a instalat la putere în Rocamadour. Oamenii au intrat adânc în pădurile întunecate şi au cules ierburile cele mai puternice, ca să facă rău.

Stăteau în tăcere. Pe Rowan îl încercau multe sentimente contradictorii. Tot ceea ce credea că ştie – faptul că era degustător pe tărâmul regelui Mătrăgună şi anii de şcoală în reputata Breaslă a lui Vinegret –, totul era acum dat peste cap.

Estacagiul stătea la locul lui preferat, lângă fereastră, şi un cleşte îi ţinea un binoclu în dreptul ochilor.

— Coroana a preluat Nestemata. Când vine vorba de impozite, Regele Mătrăgună se mişcă repede.

Aşa era, sosiseră întăriri care se agitau acum să înalţe Beladona – steagul purpuriu al regelui Mătrăgună – în vârful catargului ruginit al lui Cecil.

Ivy îşi dădu seama cu durere în suflet că nu se mai putea întoarce acasă. Brusc, se simţi secătuită.

Dând la o parte binoclul şi punându-şi iar ochelarii, puţin pieziş, Axle se întoarse spre cei doi:

— A sosit momentul. V-aş ruga să mă aşteptaţi în salon, spuse el, învăluindu-şi trupul micuţ în mantaua lui trainică.

Capitolul paisprezece – Întoarcerea lui Hâş

Estacagiul îi lăsase pe cei doi în tovărăşia cănilor cu lapte aburind şi a unei farfurii cu bezele, care le îndulci binişor, măcar primele minute ale aşteptării. Tăceau

amândoi şi căzuseră pe gânduri după experienţa avută în cabinetul de lucru al lui Axle. Ivy privea cum Rowan, în picioare, se legăna stingher de pe un picior pe altul; amândoi se întrebau pe unde putea să umble Axle.

Băiatul fu atras de cel mai strălucitor obiect din încăpere – nestemata roşie, scobită, din vechea sticlă de coniac. Se mai afla încă pe pervazul ferestrei şi, pentru degustător, părea să justifice cumva toate cele întâmplate.

Când, în sfârşit, estacagiul reveni în salon, părând să aducă înăuntru un strop din frigul de afară, ţinea sub braţul lui firav un soi de pacheţel, bine înfăşurat.

— Iertaţi-mi întârzierea, începu Axle. A trebuit să aştept până ce a trecut orice primejdie.

Cu ochii strălucind, puse pe masă pachetul şi începu să desfacă învelitoarea care îl acoperea.

— Dă-mi-o, te rog, ceru estacagiul.

Rowan privi în jur, nedumerit.

— Acolo, spuse Axle. Sticla lui Ivy! Repede!

Băiatul se supuse, privindu-l pe Axle cum dădea la o parte capacul cutiei din lemn de balsa pe care o ţinea în mână. La început, în lumina difuză, cutia părea goală, însă, privind mai de aproape, lui Ivy şi lui Rowan li se tăie respiraţia. Era, de fapt, cât se poate de plină şi conţinea un ghem de pene foarte negre ce alcătuiau silueta unei ciori nemişcate.

Îndurerată, Ivy întinse mâna să o atingă.

— Este…?

Rowan nu putu să-şi termine gândul sumbru.

— E în viaţă. Încă.

Axle îşi văzu de treabă, desfăcând delicatul fir metalic ce sigila dopul sticlei pe care, după ce îl eliberă, îl scoase cu dibăcie şi cu un pocnet mulţumit. Luă un păhărel cât un degetar, turnă în el o picătură de lichid şi, căscându-i ciorii ciocul, goli cu grijă conţinutul.

— Ar trebui să funcţioneze, mormăi estacagiul.

— Axle, ce tot faci acolo? întrebă Ivy.

Rowan fu uluit simţind mirosul greu ce învăluia încet încet încăperea.

— Mirosul ăsta! şopti degustătorul.

— Respingător, nu-i aşa? Pune-i dopul, te rog, îi ceru Axle.

— Nu asta! Vreau să spun… cred că îl cunosc, zise Rowan.

Axle îi respinse bănuiala cu un gest al mâinii sale mici.

— Nu e ceea ce crezi. Este varianta lui Ivy de Aqua Artilla.

— Ultima mea variantă.

— Sunt sigur că Rowan e de acord cu mine când spun că parfumului reginei îi lipseşte rafinamentul. Când te-a întrerupt, unchiul tău te-a văzut turnând infuzia înapoi în sticlă. Ar fi fost de ajuns să-şi folosească doar nasul.

— Otrava reginei! E cea mai rea!

Vocea lui Rowan devenise ascuţită.

— Da' de unde! răspunse Ivy bosumflată. N-are niciun efect.

— Ba din contră, zise estacagiul, uitându-se la ea.

Copiii priveau cu atenţie la Hâş şi căutau semne ale înrăutăţirii stării ei.

Încet, încet, cioara începea să arate ca şi când fusese pusă la soare – penele zburlite şi prăfuite îşi recăpătau forma şi luciul, emanând, parcă, o lumină proprie. Ca un vânticel ce suflă printre spice, o adiere de viaţă le străbătu dintr-odată, făcându-le să tresară uşor şi împrăştiind câteva fire de praf. Sub privirile celor doi, un ochişor negru ca un nasture strălucitor se deschise, clipi o dată, apoi încă o dată. Bătrâna cioară scoase un cârâit slab.

Rowan fluieră admirativ.

— Ce e în băutura aia? întrebă el, întorcându-se spre Ivy.

Faţa lui Ivy era foarte palidă. Deşi uluită de înzdrăvenirea lui Hâş, era încă şi mai uimită de rolul pe

care îl jucase elixirul.

— Nimic nu poate să aibă asemenea efect! bombăni ea.

Axle îşi concentră atenţia asupra lui Hâş. Şopti ceva, iar Ivy îşi întinse braţul. În scurt timp, cioara stătea cocoţată pe el, deşi uşor nesigură.

— Remarcabil, mormăi Rowan.

Cei trei priviră tăcuţi cum Hâş începe să-şi facă toaleta. Fostul degustător aruncă o privire întunecată înspre sticla de culoarea chihlimbarului.

— Cecil ştia ce efect poate avea elixirul meu? întrebă Ivy pe neaşteptate.

Axle încuviinţă.

— Înseamnă că de-aia şi-a lăsat leacurile acasă, se

gândi ea. Le-am găsit când fugeam de Flux şi de Expulzat.

— Avea tot ce-i trebuia, răspunse Axle.

În timp ce Ivy sărbătorea reîntâlnirea cu Hâş, Rowan se apropie de Axle:

— Domnule Roux…

— Poţi să-mi spui Axle.

— Ăăă, Axle. Mă intrigă ceva. Mă întreb ce caută totuşi un Expulzat pe urmele noastre?

— Da, întrebarea e bună. Ai vreo idee?

— Nu ştiu, căzu Rowan pe gânduri. Pentru că am otrăvit toate santinelele alea…?

— Un Expulzat? El urmăreşte o pradă mult mai importantă decât un degustător care-a dat greş.

— Da, bănuiesc că aşa e, spuse uşurat Rowan.

— Expulzaţii sunt, în primul şi în primul rând, în serviciul Breslei. Fac numai ce le ordonă Vinegret.

— Atunci, ce voia?

Axle făcu o pauză şi păru să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Aruncă o privire plină de afecţiune în celălalt capăt al încăperii, unde Ivy stătea cu spatele, părul blond contrastând puternic cu penajul ciorii. Îi vorbea blând lui Hâş, în timp ce degetele ei o mângâiau sub cioc. Estacagiul nu voia să o alarmeze pe fată, aşa că se aplecă spre degustător.

— Bănuiesc că ai auzit despre Profeţie? se hotărî el să-l întrebe, după o oarecare ezitare.

Rowan încercă să îşi amintească.

— Profeţia despre Nobilul Vlăstar… adăugă Axle cu o voce plină de nerăbdare.

— Nu, zise Rowan sigur pe el, întărindu-şi negaţia printr-o mişcare a capului.

Nu scria nimic despre asta în *Atlas*, însă, pe când se pregătea să-i spună asta lui Axle, acesta îl întrerupse.

— Nu! Probabil că Breasla nu v-ar învăţa nimic despre aşa ceva. Profeţia a fost scrisă cu mult timp în urmă, dar paginile acelea vechi au dispărut de la locul lor,

din carte.

Axle făcu o pauză.

— Se spune că un copil de viţă aleasă – născut în împrejurări excepţionale – va alunga întunericul din cetate şi răul din sălaşul său şi va readuce adevărul şi lumina în ţinutul Caux.

Axle îl privi stăruitor pe băiat.

— Cum se vor întâmpla toate astea? întrebă Rowan, făcând ochii mari.

— Copilul trebuie să îl vindece pe rege.

— Aha!

Băiatul se încruntă. Acest lucru îi părea absolut imposibil, dar îşi ţinu gura.

— Expulzatul nu pe tine te căuta, Rowan Truax. Dacă te temi că eşti urmărit, fereşte-te mai degrabă de neamurile lui Turner Taxus. Te-ai lepădat de clienţii tăi, de jurământ. Cei din familia Taxus sunt… un clan interesant; o să te caute, cu siguranţă. Au dreptul să o facă. Sunt numeroşi, după cum, probabil, ştii bine.

Rowan încuviinţă posomorât.

— Nu, Expulzatul se afla aici din porunca lui Vinegret – vocea lui Axle se înăspri când rosti numele Directorului –, în căutarea Nobilului Vlăstar.

Capitolul cincisprezece – Odihna

Estacagiul îl lăsă pe Rowan să se înghesuie pe o canapea din salon şi o conduse pe Ivy de-a lungul coridorului, cu Hâş stând confortabil pe umărul ei. Căzuseră de acord că era cel mai bine să plece cât mai grabnic spre Templar, deoarece Axle bănuia că acolo aveau să-l găsească pe unchiul lui Ivy, însă bătrânul insistă ca ambii copii să se odihnească înainte de plecare. Oprindu-se în faţa unei cămăruţe de oaspeţi, Axle deschise uşa.

Deşi nu era obişnuit să aibă vizitatori, era cât se poate de pregătit pentru primirea lor. Încăperea era o ilustrare perfectă a ideii de ospitalitate, însă ceea ce îi

atrase imediat privirea lui Ivy fu un pat drăgălaş, care, deşi croit pe măsura estacagiului, se potrivea cum nu se poate mai bine cu dimensiunile unei fetiţe de unsprezece ani.

Camera avea o fereastră micuţă, iar Axle se întinse să tragă discret perdelele, ascunzând astfel imaginea birtului unde roiau oamenii Mătrăgunelor. Hâş zbură pe o noptieră unde se afla acum micuţa floare de cincifoi. Axle puse în dreptul ciorii o grămăjoară de seminţe scoase din buzunarul vestei.

— Aşa. Ar trebui să-i ajungă. Eşti sigură că nu vrei să-ţi mai aduc ceva? Nişte lapte cald? Ceai îndulcit?

— Axle, nu-mi mai trebuie nimic, răspunse fata, înăbuşindu-şi un căscat. Cred că acum o să mă odihnesc puţin.

Ivy se aşeză în cel mai moale şi mai pufos pat pe care îl atinsese vreodată. Părea să fie făcut în întregime din puf de eider[5] şi, în momentul în care se aşeză, aproape dispăru, cufundată în el. Îşi ţinea cu greu ochii deschişi. Bătrânul oftă adânc.

— Ei bine, sosirea santinelelor îmi confirmă bănuiala că voiajul unchiului tău a eşuat. În cel mai bun caz, a fost atras într-o cursă.

Ivy reuşi să mormăie că era de aceeaşi părere. Întâmplările acelei zile o doborâseră.

— Ştii, s-a dus în locul tău, la Templar. Spera să-l vindece pe rege cu ajutorul elixirului tău şi să te scutească astfel de destinul care te cheamă acum.

— Ce destin?

Hâş scoase un sunet grav, răguşit.

— Cecil a crezut întotdeauna în capacităţile tale. A văzut în ele o ocazie pentru fapte măreţe. Se temea însă că nu erai pregătită îndeajuns.

Ivy recunoscu raţionamentul lui Cecil. Se gândi la birt, la laboratorul ei şi la experimentele secrete. Elixirul descoperit din greşeală... o vindecase pe Hâş! se gândi că

---

5 Raţă polară marină, cu puf preţios (n.tr.)

atunci când aveau să-l găsească, unchiul ei n-avea să mai aibă atâtea motive să îi ceară să îşi vadă de învăţătură.

Deocamdată însă, destinul ei trebuia să aştepte până ce ea se odihnea. Ochii i se închideau fără să vrea, aşa că Axle o înveli cu grijă.

— Mereu mi-am dorit să merg la Templar, murmură ea visătoare. Însă Mătrăgunele…

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Nu acum. Ai încredere în bătrânelul care îţi spune că lucrurile nu sunt întotdeauna atât de negre cum par. Nu ţi-am zis eu mereu că eşti făcută pentru un viitor mult mai strălucit decât îţi poţi imagina sau dori? Dormi acum, ca să fii mai aproape de el la trezire.

În visele pe care le-a avut atunci, Ivy privi pentru prima dată leacurile tămăduitoare ale lui Cecil. Desfăcu pielea fină care învelea fiolele zăngănitoare şi îşi trecu degetele pe deasupra lor, cu inima bătându-i tare în piept. Şi, cum se întâmplă numai în vise, Cecil era şi el acolo, zâmbindu-i gânditor, iar ea ştia ce voia să-i spună unchiul ei. Că numai în timp, şi prin exerciţiu, avea să reuşească să stăpânească secretele acelor leacuri.

Capitolul şaisprezece – La drum

Cât fusese în slujba lui Turner Taxus, degustătorul călătorise mult, dar tot se trezea confuz, nerecunoscând locul unde se află. Canapeaua minusculă nu fusese tocmai potrivită odihnei; se ghemuise cum putea, dar ochii nu voiau să i se închidă. Erau atraşi mai degrabă de elixirul lui Ivy din sticla de coniac de pe măsuţă şi de nestemata roşie dinăuntru. Într-un târziu, căzu totuşi pradă unor vise, agitate şi fugare. Dimineaţă, ieşi ameţit din salon.

După câte se părea, Ivy se trezise deja de ceva vreme. Chipul fetei îi trăda bucuria reîntâlnirii cu Hâş, bătrâna pasăre care ţopăia de colo-colo pe picioarele-i lungi şi subţiri. Axle pregătise o cacao fierbinte pentru

Rowan, iar Ivy îşi ţinea deja cana în mână, suflând nerăbdătoare peste ea.

— ’neaţa, îngăimă băiatul, apoi se întrebă cât oare era ceasul.

Ziua era senină; ceţurile dimineţii se răspândiseră deja.

— Ai dormit bine? îl întrebă Axle pe tânărul degustător. Îmi pare rău dacă te-a deranjat trenul. Am fost foarte mirat, recunosc, să aud că a trecut unul… complet anapoda. Pe vremuri, trenurile îşi respectau orarul.

— Un tren? Ce tren?

Rowan avea ochii împăienjeniţi. Până la urmă, se pare că aţipise totuşi.

— Aha, înseamnă că ai un somn adânc! Ivy nu a fost aşa de norocoasă.

Axle termina de aranjat un imens coş cu merinde.

— Mi-am permis să vă pregătesc ceva pentru drum.

Uşor şi trainic, împletit din delicate mlădiţe de râu, coşul era opera unor degete mărunţele. Rowan nu putu să nu şi-l imagineze pe Axle pornit într-un raid de după-amiază pentru a aduna lăstari pe placul său. În timp ce el privea cu bucurie coşul, Axle aduse din salon sticla în care se afla nepreţuita nestemată.

— Ar fi bine să vă grăbiţi spre Templar. Va trebui însă, desigur, să fiţi cu băgare de seamă la cei din neamul lui Turner Taxus. De fapt, să fiţi atenţi la orice. Se uită ţintă la Rowan. Limba este unicul tău paznic.

Ivy zâmbi:

— Vrea să spună să ai grijă ce mănânci.

— Nu vii cu noi? exclamă Rowan.

— Eu?!

Axle era descumpănit. Îşi plimbă privirea de la fată la micul degustător şi înapoi.

— Axle nu prea iese, explică Ivy. Estacagiilor nu le place să-şi părăsească podul. Devin, cum să spun, agitaţi.

— Nici pe departe. Doar că e… e foarte neobişnuit,

asta-i tot. Şi-apoi, am mult de lucru la a treisprezecea ediţie; am un termen de predare strict. Axle îşi potrivi ochelarii şi îl privi stingherit pe Rowan, dregându-şi glasul. Ţi-am scris totuşi ceva în *Atlas*. Până la următoarea noastră întâlnire, va trebui să te mulţumeşti cu atât.

Rowan sări în picioare, mai să se lovească din nou la cap, şi înşfăcă preţiosul volum pe care Axle i-l dăduse înapoi. Pe coperta interioară se găsea, într-adevăr, un mesaj cu înflorituri, scris cu cerneală groasă, într-o caligrafie măruntă şi elegantă, urmat de un autograf îndrăzneţ:

Gustă şi informează.

— Crezul degustătorilor, spuse Rowan, ridicând privirea din carte.

— Sunt învăţăminte bune, încuviinţă Axle, întorcându-se apoi spre Ivy. Ţine minte, tu eşti cea care are nestemata, în sticlă. Oamenii sunt atraşi de ea – şi niciodată nu e vorba despre oameni buni. Mai presus de orice, păzeşte elixirul! Succesul tău depinde de el.

Fata ascunse cu grijă sticla, la brâu.

— Luaţi-o prin Pădure, continuă Axle, referindu-se la Pădurea Sudică, întinderea aceea întunecată, plină de copaci bătrâni, ce se afla la sud de moară. Este singura cale de a evita oraşul Rocamadour. Dacă vă rătăciţi ori sunteţi în pericol, să ştiţi că găsiţi adăpost oriunde daţi de o estacadă sau de un pod. Sfatul meu este următorul: grăbiţi-vă! Îndreptaţi-vă spre Templar înainte de a începe Vânturile. Se află acolo un pod – impunător şi foarte vechi. Knox. Vă conduce spre intrarea în oraşul Templar. Pe el sunt construite magazine şi restaurante, iar multe generaţii de estacagii l-au considerat casa lor. Knox este un loc străvechi unde se face negoţ cinstit şi unde au loc schimburi politicoase de idei. Un loc de adunare. Iar fratele meu locuieşte acolo.

Ivy fu uimită să audă asta:

— Axle, nu mi-ai spus niciodată că ai un frate!

— Aşa e. Întrebaţi de Peps. Peps D. Roux. Dacă există vreo veste despre Cecil Manx, de la el o s-o aflaţi.

Şi Axle sfârşi:

— O să-i scriu, să-l anunţ că veniţi.

Fără a mai pierde vremea, copiii părăsiră casa prietenului lor, mânaţi de chemarea aventurii. Hâş urma să rămână acolo, teoretic pentru a se reface complet, însă Rowan bănuia că Ivy se temea că estacagiului avea să-i fie urât singur, după plecarea ei. Şi, cum Ivy mai avea multe de învăţat până să poată folosi trusa medicală a unchiului ei, şi aceasta urma să rămână la Axle, în aşteptarea proprietarului de drept.

În casa lui de sub şine, cu apa măslinie ce curgea lin pe dedesubtul podelei, Axle se retrase tăcut în cabinetul de lucru, la birou.

De la fereastră, urmări păsările roşii care coborau în zbor să prindă mici gângănii de pe suprafaţa apei. Vălătuci de ceaţă fină pluteau în aer, lovindu-se de zidurile de pământ şi rostogolindu-se înapoi. Pâcla se risipi, dând la iveală o oglindă; cercuri fine spărgeau luciul apei doar acolo unde peştii ieşeau să se hrănească. Oglindirea era perfectă – copacii cu crengi plecate se reflectau în apă, marile păsări de apă zburau în depărtare, în susul râului. Cocoaşa estacadei îşi arunca înapoi propria imagine.

Simţi că frumuseţea râului încă mai trezea o undă de emoţie în bătrânul lui trup.

Merită totuşi să consemnăm că trenul care o trezise mai devreme pe Ivy se îndrepta spre Temple.

Pentru vremea şi vremurile de acum, era un tren luxos, încă bine lustruit şi întreţinut. Avea toate dotările pe care şi le dorea Directorul Breslei. Literele de pe laterale, bogat aurite, indicau că numele lui era Ambrozia. Iar la bord se afla fostul degustător al lui Ivy, domnul Sorrel Flux, care, după ce se luptase cu vântul pe micuţa punte, se desfăta acum cu o cană fierbinte de ceai de gălbenele combinat cu alcool.

Partea a II-a – Elixirul

Elixirul

— Domniţă preamiloasă, să-mi spui te rog acum, Alesele-ţi licori, din ce-s făcute oare?

— O felie din lună, un grăunte din soare.

Pun migală-ndestulă şi obţin DISPERARE.

— Inscripţie pe o piatră de mormânt din Caux

Capitolul şaptesprezece – Directorul

Vidal Vinegret era un om groaznic – toată lumea era de acord cu acest fapt. În acele vremuri, însă, care nu duceau lipsă de doamne sau de domni îngrozitori, nimeni nu îndrăznea să-i vorbească pe şleau Directorului Breslei despre grozăviile lui. Nici măcar ca un compliment, aşa cum era flatat regele Mătrăgună când i se amintea de gradul lui, oarecum mai redus, de grozăvie. Vinegret avea acel tip de groaznicie care îl înfricoşa până şi pe regele Mătrăgună, deşi acesta refuza să admită un aşa lucru.

Chiar dacă Vinegret nu ar fi fost o apariţie atât de înfricoşătoare, căutătura încruntată şi limba înveninată

erau de ajuns ca să le provoace coşmaruri copiilor. Era cu un cap mai înalt decât prorectorii săi chirciţi de frică, avea o coamă de păr lung, separat în două de cărarea din creştetul capului, cu o culoare greu de definit, aproape incolor, ca şi cum culoarea s-ar fi scurs din el.

Totuşi, cei mai înfricoşători erau, fără îndoială, ochii lui – nu doar pentru că în locul lor acum avea doar două găuri negre, mari, înconjurate de cicatrice spălăcite. Lucrul înspăimântător la acei ochi lui era faptul că Vinegret însuşi fusese cauza propriei desfigurări – se orbise cu mâna lui, pentru a se putea consacra în întregime simţului gustativ.

Din acest motiv, Vidal Vinegret avea nevoie de un asistent care să-l ajute să depăşească obstacolele obişnuite ale lumii materiale – treptele, curbele, pietrele de caldarâm. Mai abitir decât un câine însoţitor, acest asistent trebuia să fie discret, căci Directorul Breslei era, fără tăgadă, cel mai puternic om din Caux (lucru ştiut de toată

lumea, cu excepţia poate a celor din neamul Mătrăgunelor). Trebuia să fie loial, de încredere şi meticulos. Din fericire pentru Sorrel Flux, înfăţişarea nu conta.

Sorrel Flux era deja de mulţi ani asistentul de încredere al lui Vidal Vinegret. Ajunsese să ştie despre Directorul Breslei lucruri pe care nimeni nu ar fi trebuit să le cunoască. Deoarece – deşi faptul e discutabil – unul dintre talentele sale cele mai de preţ era capacitatea de a identifica şi de a flata o persoană care îi putea asigura bunăstarea, Sorrel Flux încerca să nu-şi dezamăgească absolut niciodată stăpânul.

— În mod evident, m-ai dezamăgit. Tonul lui Vinegret era rece şi sever şi, spre groaza lui Sorrel Flux, reproşul îi era adresat. N-ai adus fata?

Orbul îşi întoarse faţa fără vedere dintr-o parte în alta, iscoditor.

Erau legănaţi de ritmul constant al trenului ce aluneca pe şine.

— Domnule Director, vă rog! îşi auzi Flux vocea plângăreaţă. A picat pe neaşteptate un grup de gărzi de-ale Mătrăgunelor…

— Lenea ta este depăşită doar de uşurinţa cu care faci greşeli.

Înfricoşătorul Director al Breslei lovea sacadat din baston – un baston pe care îl folosea nu ca să-şi croiască drum prin lumea celor văzători, ci mai degrabă ca să intimideze şi să tortureze.

— Era ceva legat de impozite neplătite, scheună Flux.

— Urma să te ocupi de afacerile birtului pe timpul şederii tale acolo, nu?

Flux luă o faţă supusă.

— Dacă mă gândesc mai bine, nimic nu-ţi depăşeşte lenea, şuieră Vinegret.

— Au preluat birtul…

— Prin urmare, ai reuşit să amesteci şi Coroana.

Sorrel Flux înghiţi nervos; din cauza efortului, gâtul lui ca de curcan se mişca spasmodic. Directorul Breslei fusese foarte clar în această privinţă, sub nicio formă nu trebuia implicat clanul Mătrăgunelor în această poveste.

— Răspunde-mi! Mi-ai adus fata? întrebă Vinegret încă o dată, ţintuind cu găvanele lui goale ochii lui Sorrel Flux.

— Nu, de-abia reuşi să îngaime Flux, îngrozit. Fata a reuşit să scape.

Tot restul călătoriei spre Templar, Directorul se holbă la el cu acei înfiorători ochi goi, de parcă l-ar fi văzut. În momentul în care Ambrozia – trenul particular al Breslei – se opri sub arcadele de oţel şi sticlă ale gării din Templar, Flux era o epavă.

Capitolul optsprezece – Arsenius

În vechiul oraş-cetate Templar, Arsenius Mătrăgună suferea cumplit din cauza unei crampe la regescul său picior. Neîndemânatic, regele îşi trecu greutatea pe piciorul celălalt. Ca o glumă a sorţii, omul era de două ori chinuit: întâi, din cauza tragicei sale suferinţe, apoi, ca urmare a absenţei jilţului regal favorit. În haosul produs de mutare, acesta dispăruse. Aşa că regele suferea în picioare, deşi ar fi preferat să se aşeze, şi asta făcea ca după-amiaza să fie chinuitoare pentru întregul palat. Din când în când îşi ştergea sprânceana sa regală, în timp ce privea, fără entuziasm, pe fereastră, spre balconul regal şi spre curtea cea mare de dedesubt.

Trecuse mai bine de un an de când, în pofida îndoielilor avute, atrăsese ţării atenţia asupra diformităţii sale stânjenitoare. Cu toate acestea, nu se găsise niciun tratament pentru hidosul său picior strâmb. Stânjeneala produsă de mărturisirea publică nu servise nimănui – poate doar reginei, care tortura bucuroasă toţi oamenii care eşuau.

El suportase pomezi mirositoare şi cataplasme cu

muştar, infuzii amare şi băi de nămol. Cu toate acestea, suferea în continuare cumplit, îndurând junghiuri şi spasme musculare. Luptându-se cu durerile, încerca să nu se gândească la cât de vechi e oraşul – ura tot ce era vechi, scârţâitor sau prăfuit, exact aşa cum era şi grămada aia de pietre, pe care soţia lui o numea castel. Singurul motiv pentru care veniseră era faptul că insistase ea. Prefera să sărbătorească aici Festivalul Vânturilor; spunea că acustica este impecabilă, iar acustica era importantă pentru regină, deoarece amplifica suferinţa pe care aceasta se pregătea să o stârnească.

Regele din Caux aruncă o privire fugară spre monstruozitatea de fotoliu, imens, aflat pe estradă, o batjocoritoare imitaţie a unui tron. Tronul lui de rezervă, aşa îl numiseră valeţii săi, însă el ştia bine ce era: o vechitură nesuferită. Tânjea după tronul lui, cel pe care stătuse mai tot anul, la Kruxt, în sud, acolo unde, într-o sclipire de geniu, mutase capitala ţinutului Caux după ce preluase puterea. Soarele, plaja, palmierii – clima era mai plăcută acolo şi nimic nu-i amintea de acea delicată problemă care era... cum să spun, chiar poporul însuşi. Fără doar şi poate, Templar era mohorât, iar această observaţie venea din partea unui om căruia îi plăcea atmosfera mohorâtă, ba chiar o poftea să-şi facă loc în cât mai multe vieţi. Oraşul întreg era plin de vechituri. Îl trecu un fior în momentul când aruncă o privire furişă spre vechiul tron al lui Verdegris.

Regele se afla într-o situaţie dificilă. Îi plăceau tot fastul şi farafastâcurile regalităţii – cui din neamul Mătrăgunelor nu i-ar fi plăcut?! –, dar tot ce era mai vechi decât domnia lui îl irita profund şi declanşa un val de năduşeală rece şi, uneori, chiar băşici şi abcese.

Şchiopătând, Arsenius se întoarse cu spatele spre fereastra pe care privise.

Stăpânul ţinutului Caux, abominabilul rege Mătrăgună, era un om mic de statură, penibil de firav.

Lumina slabă a dimineţii mohorâte nu produse vreo schimbare pe chipul său întunecat nici când o privi din faţă, iar când se întoarse, chiar că nu mai avu niciun efect. Barba lungă şi rară era tunsă după moda vremii şi, pe când se trăgea de ea, absent, regelui i se alătură jumătatea sa şi mai mârşavă – regina.

Intră brusc în încăpere şi, pentru moment, regele se mai învioră. Privi în jur, ca şi cum ar fi avut ceva de rezolvat, lucru care-l entuziasma întotdeauna pe rege.

Regina Artilla, palidă şi cu părul negru, era absolut diabolică. Regele Mătrăgună era la rându-i un om foarte rău, dar până şi el era de acord că imensa răutate a soţiei sale o întrecea de departe pe a lui. Acesta era şi motivul pentru care o iubea atât.

— Ooofff, gemu regele. Artilla, sunt tare nenorocit! Te rog, draga mea, fă ceva să-mi readuci buna dispoziţie.

— Regele decretează că este tare nenorocit! strigă cu putere Cronicarul regal, din colţul camerei, consemnând faptul pe un sul de pergament.

La îndemnul reginei, regele începuse să-şi consemneze cu conştiinciozitate existenţa regală, pentru cărţile de istorie. La urma urmei, Caux era încă un ţinut în care se citea – chiar dacă regele Mătrăgună dăduse dispoziţie să fie arse majoritatea cărţilor –, iar stăpânitorul, imaginându-şi că are talente de poet, dorea ca istoria să păstreze o imagine cât mai favorabilă despre el.

— Altceva? întrebă regina, dându-şi ochii peste cap.

Nu prea avea răbdare când era vorba de suferinţele oamenilor, decât dacă erau provocate de ea.

Simţind că regina nu l-a consolat îndeajuns, regele Mătrăgună se răsuci spre dreapta, unde, aşezat într-un scaun cu rotile umplut peste măsură, şedea fratele lui geamăn – deşi, privindu-i, cu greu îţi imaginai vreo legătură între ei. Acel maldăr de carne revărsată era prinţul Francis. Prinţul era surd bocnă, iar atunci când nu

mânca, dormea. (La fel ca majoritatea oamenilor lipsiţi de unul dintre simţuri, compensa folosindu-şi din plin unul dintre cele rămase.)

Regele îi aruncă fratelui său o privire ucigătoare şi, cunoscându-şi bine publicul, se întoarse să se plângă întregii asistenţe, ce includea amestecul obişnuit de servitori oficiali, conduşi de obtuzul Umilus Iarbă neagră.

— Să fie oare din pricina călătoriei îndelungate, regele meu? sugeră Umilus Iarbă neagră, ale cărui îndatoriri îi cereau să îndure nu doar călătoria anuală de la Kruxt, alături de familia regală, ci şi neajunsul numelui pe care îl purta.

— Călătoria? Ai spus călătoria? Călătoria pe care o fac în fiecare afurisit de Anotimp al Vânturilor, până la castelul ăsta umed şi mohorât?

— Atunci poate o uşoară indigestie? îşi încercă norocul un alt servitor binevoitor.

Încăperea era plină de astfel de servitori binevoitori, care sperau să reziste până la sfârşitul zilei.

— Ceva este, asta-i sigur, oftă regina.

— Nu prea eşti de ajutor, Artilla. Puţină compasiune nu-ţi strică. Dacă tu te-ai simţi rău, te asigur că aş întoarce pe dos regatul, ca să găsesc ceva care să te facă bine.

— Da, numai că eu nu mă simt niciodată rău, spuse regina cu sarcasm.

— Poate v-ar ajuta bicarbonatul care v-a plăcut atât de mult data trecută? propuse Umilus Iarbă neagră.

Bicarbonatul era tratamentul infailibil al lui Umilus, pentru toate afecţiunile. Îl folosea des şi pentru orice, mai ales pentru că mânca adeseori prea multă melasă.

— A, ia să văd dacă am înţeles, Umilus Iarbă neagră. Te gândeşti că bicarbonatul va potoli junghiul din picior?

— Ai putea să încerci, Arsenius, îi sugeră regina.

— Ce măscărici fără minte am mai angajat şi eu? Ai măcar căderea să dai astfel de sfaturi? Oi avea vreo diplomă? De la şcoala de şarlatani? Cine ţi-a dat voie să

vorbeşti măcar, om de rând ce eşti?

Regele privi prin încăpere, spumegând de furie. Făcu o pauză teatrală. Simţea că îi vine inspiraţia pentru un poem şi, instinctiv, toţi cei aflaţi în încăpere se crispară. Când aveau vreun înţeles, poemele sale descriau acte groaznice de cruzime şi de nedreptate şi deseori ascultătorul dădea înapoi ce mâncase anterior. Spre marea uşurare a audienţei, după o pauză de creaţie, regele îşi continuă predica:

— Şi dacă este, de fapt, opera unui otrăvitor trădător? S-a gândit cineva la asta? Dacă eu, regele, am fost otrăvit fără milă? Nu v-aţi simţi caraghios oferindu-mi bicarbonat?

Acum vocea regelui devenise ascuţită.

— Vai de nesocotitul care îi oferă regelui din Caux un leac, căci el preferă să îndure suferinţa! strigă din toţi rărunchii Cronicarul regal.

Regele se gârbovi, dezumflat.

— Arsenius, nu ai fost otrăvit, oftă din nou regina. Ai un junghi la picior. În plus, de-abia dacă apuci să mănânci! Are grijă fratele tău de asta, continuă regina, întinzând un deget inelat spre prinţ, care, într-adevăr, era unicul degustător al regelui Mătrăgună.

Prinţul tresări, dar, cum nu văzu mâncare în faţa lui, se cufundă din nou în somn.

— Dacă regele nu poate avea încredere în propriul frate, atunci în cine să mai aibă? spuse regele Mătrăgună pe un ton defensiv. Devenise foarte dependent de fratele său geamăn şi îi plăcea că nu era obligat să stea la taclale cu cineva din Breaslă. Cu gândul la Breaslă, regele îşi aruncă privirea prin încăpere.

— A apărut Directorul? întrebă el.

— Ufff! Omul ăla! Nu-l vezi destul de des în Kruxt?

— Artilla, te rog!

— Ar face bine să-mi aducă pe cineva priceput de data asta, spuse regina. N-ai uitat să-i spui, Arsenius, nu-i

aşa?

Ca de obicei, regina avea nevoie de un nou degustător, însă regele uitase să îi spună.

— Bineînţeles că nu, draga mea, minţi el.

— Îmi trimit tot timpul numai amatori.

— Artilla, motivul pentru care ai iar nevoie de un degustător este că îi termini pe toţi. Niciunul nu are vreo şansă în faţa ta, draga mea.

— Ce complimente ştii tu să-mi faci, îi întoarse regina vorba.

Îşi admiră o clipă mâinile pline de bijuterii; pe un deget trona un inel verde şi părea extrem de periculos.

Când îşi ridică privirea, silueta înaltă şi impozantă a Directorului Breslei stătea tăcută în faţa ei, cu un zâmbet răutăcios, abia schiţat pe buze.

Regele sări ca înţepat de o albină.

— AFARĂ! toată lumea afară! ordonă el.

Capitolul nouăsprezece – Îngrozitorul tonic

Lui Sorrel Flux unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la slujba sa era impresia pe care stăpânul lui o lăsa asupra celorlalţi. În general, la fel ca majoritatea celor atraşi de putere, degustătorul simţea o oarecare creştere a propriei importanţe pentru că stăpânul său era atât de temut şi de respectat. Dar Sorrel Flux nu avusese niciodată plăcerea de a se afla în compania regelui sau a reginei, majoritatea îndatoririlor pe care le avea îl ţineau la Rocamadour, unde se îndeletnicea cu hârţogăraia şi îi supraveghea pe prorectorii cei arţăgoşi, lucru pe care îl făcea cu o autoritate şovăielnică. Până în prezent, solitarul Vidal Vinegret preferase să-l întâlnească singur pe Arsenius Mătrăgună, după un fel de ritual intim, desfăşurat în faţa regelui din Caux.

Şi astfel, Sorrel Flux îşi făcu apariţia la curte, strecurându-se în umbra Directorului – un loc în care nu putea fi remarcat, dată fiind silueta impunătoare a

acestuia. Oricare dintre cei aflaţi în încăpere l-ar fi găsit absolut neinteresant, remarcând poate doar gălbejeala pielii sale ca de ceară.

Directorul purta roba de gală, făcută dintr-o stofă de lână foarte scrobită şi care cădea până la podea în falduri nemişcate. Bine strâns în jurul gâtului, avea gulerul de degustător, iar la gâtul lung, contrastând puternic cu stofa ternă, atârna o nestemată mare şi foarte frumoasă – o pată de culoare, portocaliu-intens. Era prinsă într-o montură din filigran de aur şi atrase imediat privirile hulpave ale regelui Mătrăgună. Era de-a dreptul enormă, chiar şi prin comparaţie cu ostentaţia anturajului, şi, ceea ce era încă şi mai rar, se potrivea perfect, ca nuanţă şi ca strălucire, cu o altă nestemată, montată pe bastonul Directorului.

Sorrel Flux nu era prorector şi nu purta nicio nestemată. De fapt, nu fusese niciodată atent la felul cum arăta – lucru care abia acum îl stânjenea. Nu putea ascunde faptul că avea o puternică stare de nervozitate în prezenţa capetelor încoronate. Mai ales din cauza reginei, care sădea teamă în inima oricărui degustător. Flux se ascunse cum putu în spatele lui Vinegret, încercând să se ferească de privirile ucigătoare pe care majestatea sa i le arunca acum stăpânului lui.

— Este timpul să fac un tur al domeniului, anunţă ea, cu ochii pe jumătate închişi.

În fiecare an, sosirea sezonieră a Mătrăgunelor îi punea serios la treabă pe servitori. Regina Mătrăgună nici n-ar fi acceptat altceva. Artilla ţinea cu tot dinadinsul să examineze personal argintăria şi porţelanurile regale, să verifice inventarul pentru a descoperi vreun furt şi, în general, să fie cât mai nesuferită. Era timpul pentru inspecţia-surpriză.

Regina ieşi învăluită într-un nor de parfum şi, deşi Vinegret nu făcu niciun efort de a se da la o parte când ea trecu, Sorrel Flux se trezi că face o plecăciune atât de adâncă, încât spatele său înţepenit fu luat prin

surprindere. Gestul îi oferi o bună imagine a podelei găurite de piatră, făcându-l totodată să se întrebe cum avea să se mai ridice.

— Cred că o să încep cu majordomul-şef. El ar fi trebuit să anunţe sosirea vizitatorilor noştri, strigă Artilla.

Vinegret rămase tăcut, preţ de câteva clipe, contemplând încăperea care îi stârnea multe amintiri.

— Vă simţiţi bine? îl întrebă pe rege după ce plecă regina.

— Da' de unde, pufni acesta. Subiectul stării sale de sănătate era unul la care regele era convins că se pricepe, chiar şi atunci când vorbea cu Directorul. Ai întârziat. Mă aşteptam să ajungi acum mai bine de o oră.

Regele rămăsese cu ochii aţintiţi pe nestemată, o idee nu tocmai rea, se gândi el, ţinând cont de faptul că varianta cealaltă era faţa înfricoşătoare a Directorului.

Dacă exista o persoană care să-i dea fiori regelui, aceasta era Vidal Vinegret. În primul rând, Directorul era foarte bătrân, ceea ce îi amintea regelui de teama sa înnăscută faţă de antichităţi. Vârsta acestuia – de fapt, vârsta înaintată a oricui, inclusiv propria vârstă, care începea să devină o ameninţare – îi crea regelui o stare de iritare. „Mai tot timpul oamenii bătrâni îţi stau în cale”, gândea el, „şi, ca mai toate vechiturile, au un miros ciudat”.

Un alt lucru care îl incomoda era legătura lui Vidal Vinegret cu bătrânul rege Verdegris. Pe vremuri, Vinegret se bucurase de cinstea de a fi cel mai de încredere confident al bătrânului rege, înainte de a pune chiar el la cale mârşava lovitură care îl adusese la putere pe regele Mătrăgună. Pe bună dreptate, acest lucru îl nelinştea din cale-afară.

Mai mult ca orice altceva însă, nelinştea lui venea din faptul că avea nevoie de Vidal Vinegret, iar motivul era foarte personal şi secret.

— În mod clar nu mă simt bine, pufni ursuz regele.

— Iar junghiuri în picior?

Regele se uită urât la Director. Spre surprinderea lui Sorrel Flux, faţa regelui se transformă într-o grimasă, acompaniată de braţele care i se ridicară fluturând caraghios deasupra capului. Flux avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi da seama ce se întâmplă. Regele Mătrăgună se strâmba la Directorul cel orb. Privi, absolut uluit, cum regele face scălâmbăieli copilăreşti, scoţând limba şi trăgându-se de urechi, pentru a se potoli, în sfârşit, doar în momentul când îl observă pe Flux.

— Cine-i acolo? Se ascunde cineva în spatele tău?

— E doar Flux, asistentul meu de încredere.

— Înţeleg, spuse regele, dezinteresat, făcând o mutră ca şi când n-ar fi înţeles nimic.

Sorrel Flux se pregăti să se prezinte în faţa celui mai hain conducător al ţinutului Caux, dar momentul nu se ivi.

În schimb, regele Mătrăgună se întoarse şchiopătând la fereastră, atrăgând involuntar atenţia lui Sorrel Flux către monstruosul său picior stâng. La vederea acestuia, Flux avu primul mare şoc din acea zi. Se strădui din greu să-şi întoarcă privirea în altă parte şi se trezi admirând o serie de portrete de familie, care atârnau ostentativ pe pereţi.

— Le-ai adus? întrebă regele, încercând să păstreze un ton absolut neutru.

— Da.

— A! bine!

Directorul Breslei scoase dintr-un buzunar secret al ro-bei un sac simplu, din muselină, şi i-l dădu lui Flux. Când Sorrel înţelese că era de datoria lui să traverseze salonul pentru a-i înmâna regelui pachetul, simţi că îi vine să leşine. Aerul din castel era închis şi umed, iar sinusurile lui deja se resimţeau. Ar fi ieşit de acolo de îndată. Dar făcu întocmai ce i se ceruse, şi puse săculeţul zornăitor în palma întinsă şi jilavă a regelui, prăbuşindu-se imediat într-o altă plecăciune care-i tortură spatele. Îşi aminti după

aceea că trebuie să se retragă, târşâindu-şi picioarele cu o plecăciune mai puţin impresionantă, fără a încălca însă protocolul şi a-şi întoarce faţa de la monstruosul rege.

Nu că Mătrăgună l-ar fi observat – aproape năucit de ceea ce primise, ţopăia prin încăpere, atât cât îi permitea piciorul său strâmb. Deschise săculeţul şi cercetă conţinutul, trăgând cu putere aer în piept:

— Uimitor, Vinegret, te-ai întrecut pe tine însuţi!

Regele părea însufleţit de un suflu nou de viaţă şi parcă prinsese şi mai multă încredere. Se afundă, fără să-şi dea seama, în pernele tronului celui vechi. De-abia se aşeză, că şi sări în picioare cu un ţipăt, nervii săi neîmpăcându-se deloc cu insulta de a se afla pe tronul lui Verdegris.

Se cuibări la repezeală în tronul mai delicat şi mai feminin al reginei; era mai moale decât se aşteptase, exact locul potrivit pentru a-şi odihni oasele obosite. Deşi tabloul oferit nu era unul prea regesc, nici că-i mai păsa. Vinegret îl ajută pe rege să desfacă legăturile banalului săculeţ, moment în care Sorrel Flux avu cel de-al doilea şoc din ziua aceea, destul de agitată deja.

Regele Mătrăgună scoase din mica pungă un pumn de nepreţuite nestemate şi alese una – de un roz translucid – pe care cu mâini tremurânde o lăsă să cadă, cu un clinchet, într-un vas de marmură aflat pe masă. Pipăi faţa de masă brodată, în căutarea pisălogului, al cărui vârf atrăgea parcă magic lumina.

Cu o lovitură rapidă, sparse nestemata şi începu să piseze bucăţile, transformându-le într-o pulbere fină, rozalie. La vederea unei asemenea nelegiuiri, Sorrel Flux fu cât pe-aci să cadă din picioare de uimire. Regele Mătrăgună fredona o melodie ritmată.

Pulberea fu apoi transferată într-un pocal masiv, ales special în acest scop, iar deasupra fu turnat conţinutul unei carafe strălucitoare. Regele amestecă în cele din urmă licoarea cu o lingură de aur.

— Bea-o înainte de a se îngroşa, se îndemnă singur.

Apoi nu se mai gândi la neinspirata întâlnire cu anticul tron sau la compania ameninţătoare în care se afla. După o clipă de aşteptare, regele se lăsă pe spate, în întâmpinarea efectului calmant al îngrozitorului tonic.

— Ah! Artilla are nevoie de un nou degustător, îşi aminti brusc regele.

— Desigur. Îl poate lua pe Flux.

Directorul o spusese cu atâta nonşalanţă, încât Flux mai că nu-şi dădu seama că tocmai avusese parte de cea de-a treia surpriză, groaznică, a zilei.

Capitolul douăzeci – Pădurea Sudică

Unchiul ei, ca şi Axle, îi repetaseră întotdeauna lui Ivy că Pădurea Sudică trebuie evitată cu orice preţ.

Crescuse cu imaginea ei mohorâtă, întinsă de cealaltă parte a râului Marcel, dar niciodată fetei nu-i trecuse prin minte să nu-i asculte. Marginile pădurii ajungeau până la malul râului şi acolo încheiaseră un armistiţiu stângaci cu apa. Vara, când soarele strălucea deasupra uriaşilor copaci, nici nu puteai zări vegetaţia care creştea la baza lor. Pădurea Sudică părea hotărâtă să-şi apere cu străşnicie secretele.

Ivy se gândi că nu era tocmai locul în care s-ar fi aşteptat să meargă. Însă era direcţia cea mai bună – în afară de călătoria cu trenul – dacă voia să afle ceva despre unchiul ei.

Greu de spus în ce moment al zilei erau. Pădurea trăia într-un fel de amurg permanent; acoperişul imens format de coroanele arborilor se întrepătrundea, ţesând un văl uriaş ce nu lăsa să treacă decât crâmpeie din lumina soarelui. Totul părea scăldat într-o strălucire de ambră – firicele de praf şi o mulţime de viespi şi de albine pluteau fără încetare, agitate, căci sfârşitul le era aproape.

Copacii din pădure erau străvechi, cu trunchiuri şi înălţimi enorme, iar Ivy, aflată acum sub unul dintre ei,

avea de ce să se minuneze. Coaja creştea în fâşii uriaşe, zdrenţuite, care uneori se desprindeau de trunchi şi pluteau leneş spre sol, căzând cu o bufnitură surdă. Aceste zgomote neaşteptate sporeau nespus starea de nervozitate a fetei; nu se simţea în largul ei în pădure şi nu putea scăpa de senzaţia că nu erau singuri. Trecuse ceva timp de când se furişaseră lângă estacada lui Axle, dar Ivy tot mai avea impresia că ochii acelui înfricoşător Expulzat erau aţintiţi asupra lor. Solul pădurii era moale şi elastic şi fata se surprinse căutând indicii care să-i arate dacă sunt urmăriţi.

Pădurea adăpostea tot felul de plante. Era plină cu o mulţime incredibilă de specii străvechi, interesante. Rowan îşi scosese încântat *Atlasul,* proaspăt semnat de autor, şi se apucase să caute în el noile descoperiri; dar curând se dovedi că acest lucru le încetinea mersul. Ivy dorea să înainteze – la urma urmei, avea un unchi de găsit şi ştia că drumul spre Templar nu e deloc uşor. Dar mai era ceva care plutea în aer şi o făcea să se grăbească.

— Priveşte aici! strigă Rowan spre Ivy, care îşi tăia drum în faţa lui. Specia asta de viţă. Pot jura că e flox-de-noapte. L-aş recunoaşte oriunde! Absolut o raritate, înfloreşte doar în miez de noapte.

— Aia? se întoarse fata să arunce o privire scurtă. Este doar volbură-comună, *Convolvulus scammonia*.

— Volbură zici? pufni Rowan dispreţuitor. Te rog! Nu uita că am studiat toate astea ani de-a rândul, la Breaslă. Nu poate fi volbură. Uite, partea lemnoasă e mult prea groasă.

Se aplecă să se uite mai bine.

— E doar o viţă bătrână, ridică Ivy din umeri Nu a fost deranjată de nimeni. În locul tău, aş fi cu băgare de seamă... scrută porţiunea din faţa ei, încercând să ghicească poteca îngustă ce unduia prin tufăriş... volbura se mişcă repede.

— Mulţumesc, răspunse Rowan sec, dar pentru că e

vorba de flox-de-noapte, aş dori să tai o bucată, ca s-o compar cu cea din *Atlas*. Nu prea cred…

Era deja prea târziu. Din spatele ei, Ivy auzi respiraţia întretăiată a băiatului.

— Rowan! strigă ea, întorcându-se exact la timp. Dă-te înapoi, repede!

Înainte ca el să mai poată face ceva – de-abia i se vedea nasul din cartea lui Axle –, gleznele îi fuseseră deja imobilizate de volbura cea iute, iar planta i se încolăcea rapid în jurul piciorului. Se dezechilibră, căzu într-o parte şi viţa îşi croi drum spre pieptul lui, aşa cum fac toate soiurile de volbură, imobilizându-i braţele. *Atlasul* lui Axle căzu la pământ, urmat în scurt timp de Rowan, prăbuşit grămadă într-un mod cât se poate de neprotocolar.

Ivy se întoarse rapid şi pisă în picioare buruiana care avansa, călcând cu toată puterea viţa care se zbătea sub piciorul ei, plesnind totul în jur. Deschise în grabă coşul cu merinde pregătit de Axle şi pipăi înnebunită, până ce mâna ei găsi în sfârşit tacâmurile ordonat aranjate. Înşfăcă primul lucru care-i căzu sub mână şi înjunghie bătrâna plantă cu una dintre furculiţele de salată ale lui Axle. Rowan era împietrit de groază, sub asaltul buruienii ale cărei tentacule biciuiau poteca şi îi strângeau cu putere pieptul. După o luptă aprigă, viţa îi dădu în cele din urmă drumul, lăsându-l uluit şi plin de băşici, să-şi frece încheieturile mâinii şi gleznele.

— Ţi-am spus că e volbură, îl certă Ivy, cu sufletul la gură.

Degustătorul pufni, recuperându-şi cu grijă *Atlasul* de prin tufişuri. Spre marea lui ruşine, simţi că faţa i se îmbujorează şi ştiu că se făcuse roşu ca un rac.

— E adevărat că volbura poate semăna foarte bine cu floxul, admise Ivy, văzându-i stânjeneala. Poate şi eu aş fi comis aceeaşi greşeală.

Rowan zâmbi uşor. Nu prea îi venea să creadă una ca asta, însă vorbele ei îl făcură să se simtă mai bine. Totuşi,

după întâlnirea avută, deveni mult mai puţin curios. Se mulţumea acum să indice şi să cerceteze cu vârful unui băţ lung ori de câte ori vedea ceva interesant, cu mâna pregătită, gata să riposteze în cazul vreunui asalt.

După ce contemplă de la o lungime de braţ câteva urzici înţepătoare şi tufe de călin – Rowan ştia că nu trebuie să se apropie de ele –, se plictisi de studiu. Împunse plin de curaj un frumos specimen al plantei ce purta nefericitul nume de iarbă-vomitivă, în timp ce păşea cu grijă peste o buruiană de băşică-proastă, însă în tot acest timp gândul îi zbura la coşul plin cu merinde pe care îl căra.

Ici-colo, pe unde întâlnea copacii uriaşi, solul se ridica în dâmburi mici, dând naştere la atrăgătoare aşternuturi moi, de muşchi – locuri cum nu se poate mai potrivite pentru odihnă şi picnic. Ultima dată când sugerase un moment de răgaz, Ivy îi amintise că ea n-are de gând să lâncezească, în timp ce unchiul ei era de negăsit. Rowan simţea cum din coş se ridică un miros extrem de plăcut – şuncă şi brânză, pe pat proaspăt de pâine? Orice ar fi fost, era timpul să fie mâncat, îşi spuse. Avea să insiste – hotărî – după ce vor fi ocolit copacul negru ce se zărea dinaintea lor.

Dar, pe când se apropiau, pădurea dispăru din faţă.

— Priveşte!

Cei doi se opriră în faţa unei privelişti pur şi simplu ciudate. Copacul era unul ca oricare altul. Însă, în mod cu totul incredibil, în locul unde trunchiul bătrân şi noduros întâlnea solul pădurii, stătea ghemuită o colibă scundă şi foarte îmbietoare, care creştea – culmea! – chiar din trunchi. Cu mult, mult timp în urmă, masivul copac şi coliba făcuseră un fel de pact.

— Absolut şi total incredibil! exclamă Ivy.

— Mă întreb cine oare locuieşte aici, zise Rowan, cam nervos. În ultimul timp nu-i prea mai plăceau persoanele necunoscute, mai ales cele fără limbă sau cele care făceau parte din neamul Taxus.

Construcţia mică din lemn stătea acolo, cuibărită confortabil în chiar miezul copacului. Printre rădăcinile imense se profila într-o rână hornul, o grămadă de pietre vechi. Tulpini verzi de caprifoi, cu flori mari, rozalii, acopereau mare parte din faţadă, imaginea însăşi a tihnei. Obloanele erau deschise. Chiar şi de la distanţa aceea, zăriră în spatele casei o altă fereastră şi, prin ea, pădurea care se întindea nestingherită mai departe.

— Ce loc minunat pentru prânzul nostru! sugeră fostul degustător, al cărui stomac învinsese definitiv în

lupta dintre foame şi nelinişte.

Ivy era deja la uşă, de unde scutură din cap, anunţând că era închisă.

— Ei, atunci n-avem decât să stăm pe terasă, spuse Rowan plin de hotărâre.

Stomacul îi ghiorţăia enervant. Pe când el se apucă să cureţe muşchiul şi murdăria de pe pietre, fata privi singura odaie a casei prin ferestruică.

— E o masă înăuntru! aranjată pentru două persoane!

Într-adevăr, o masă mică, simplă, lângă şemineul mare care umplea aproape toată laterala cabanei, aştepta să fie ocupată de locatarii necunoscuţi. Totul era acoperit cu un praf fin, neclintit. După ce mai încercă o dată uşa, fără izbândă, fata se retrase şi atunci zări ceva.

— Uită-te la piatra asta! zise, arătând spre bolovanul plat pe care Rowan pregătea masa. Degustătorul îl curăţase de mai toată murdăria.

— Scrie ceva pe ea!

Cei doi se uitară cu atenţie, în timp ce Ivy îndepărtă un strat încăpăţânat de licheni.

— E un fel de marcaj, hotărî Rowan.

— 506 cioţi. Ce-i aia un ciot?

— Habar n-am.

— 506 cioţi, apoi săgeata asta.

— Probabil că un ciot e o unitate de măsură. Rowan spera să dea impresia că ştie despre ce vorbeşte. Breasla Degustătorilor era extrem de strictă în privinţa lecţiilor despre greutăţi şi unităţi de măsură, iar el nu prea se pricepea la astea.

Ivy încă mai dădea la o parte resturi de muşchi, care în sfârşit dispărură, lăsând în aer o dâră de praf fin.

Cei doi se holbară la ce mai rămăsese pe piatră.

506 cioţi până la Pimcaux

Băiatul uită complet de alesele bucate ale lui Axle.

— Uaaa! poate că un ciot înseamnă doar câţiva paşi!

Începu să păşească entuziasmat de colo-colo, căutând ceva ce-ar fi putut aduce cu un tărâm pierdut şi uitat.

— Nu prea cred, spuse Ivy.

Orice ar fi putut însemna un ciot, deocamdată trebuia să-şi mai aştepte explicaţia.

Paşii îl purtaseră pe Rowan într-o poieniţă din spatele cabanei, iar acolo avu dovada că nu erau singuri. În faţa lui flutura o bucată de pânză albă, netivită, care-i străfulgeră ochii, obişnuiţi deja cu întunericul pădurii. O clipă, rămase clipind des. Apoi, privi printre gene şi se trezi uitându-se la un cort incredibil de frumos – o incintă spectaculoasă cu acoperişul plin de creste şi flamuri, a cărei intrare era marcată de falduri generoase prinse cu panglici albe.

— Ce caută asta aici? întrebă Ivy, care venise şi ea.

Cortul se unduia sub o adiere blândă.

— E cineva aici? strigă fata.

Ivy bănuia că nu era nimeni înăuntru, după felul în care flutura pânza, dar se gândi că e politicos să încerce. După ce mai strigă o dată, mai tare, se apropie de cort şi încercă să-i desfacă faldurile.

— Nu pot să le apuc!

Nodurile largi păreau destul de uşor de dezlegat, însă panglicile erau neobişnuit de alunecoase, iar Ivy găsi că nu erau deloc prietenoase. Dând într-o parte preţioasa sticlă de la brâu, Ivy se aplecă. Încercă şi Rowan şi, împreună, abia reuşiră să slăbească un nod.

— Crezi că ar fi vreo problemă dacă le-am tăia, pur şi simplu? o întrebă Rowan, cu gândul la tacâmurile din coş.

Ivy gândi că, în situaţia dată, puţin vandalism nu strică.

Se dovedi însă că fata avusese dreptate să fie îngrijorată că ar putea fi urmăriţi. Solul pădurii era prea moale. Cu spatele la potecă, niciunul dintre ei nu se aştepta la ceea ce urmă şi, înainte de a se regrupa cum trebuie, fură despărţiţi.

Ultima imagine pe care Rowan şi-o amintea, înainte ca Ivy să dispară în cort – şi parcă sub acesta – fu o hălăciugă sforăitoare şi zburlită de peri albi.

Capitolul douăzeci şi unu – Mistreţul căutător de nestemate

Un vârtej ameţitor şi strălucitor de alb se iscă preţ de o clipă. Cortul, lumina, blana acelui animal fornăitor păreau să fie peste tot în acelaşi timp. Ivy abia avu timp să înţeleagă ce se întâmplă, pe când era smulsă din faţa intrării cortului şi împinsă în jos, sub pământ.

Problema, se gândi Rowan mai târziu, era că nici nu-şi putea explica faptul că Ivy înţelesese că este atacată – şi probabil rănită – de un mistreţ uriaş. Animalul apăruse ca un fulger, nici nu-l văzuse trecând pe lângă el. Tot ce ştia e că încercase să intre într-un cort ciudat, iar în secunda următoare privea vârfurile îndepărtate ale copacilor dintr-o poziţie destul de confortabilă, răsturnat pe spate. De fapt, ar mai fi rămas în acea poziţie odihnitoare, de n-ar fi cunoscut amănuntul de netăgăduit că mistreţii pot fi periculoşi, dacă nu chiar ucigători.

Într-o clipită, şi luase urma animalului şi a noii lui prietene, dincolo de intrarea în cort, unde nu găsi decât o gaură mică, săpată în pământ. Cum nu avea pe unde altundeva să meargă, Rowan îi urmă sub pământ.

Acolo o găsi pe Ivy, făcută ghem lângă animalul care mârâia şi pufnea agitat.

— Vrea sticla! îi strigă Rowan fetei, sperând că aceasta i-o va da şi, astfel, se va salva.

Avea dreptate; mistreţul era în mod evident atras de elixirul lui Ivy, pe care ea îl strângea cu putere la piept. Creatura dădea dovadă de o tenacitate uimitoare, de o încăpăţânare şi o hotărâre aprige, care o îngrijorau enorm pe Ivy, făcând-o să uite că are nevoie să-şi tragă sufletul.

— Ei bine, porcul ăsta n-o s-o aibă!

— De fapt, ea vrea sticla, o corectă o voce.

Era o voce limpede şi atrăgătoare, cu un uşor accent străin, iar cuvintele parcă mai plutiră încă în aer, mult timp după ce fuseseră rostite.

Pe când Ivy stătea ţintuită de podeaua subterană, în spaţiul acela strâmt apăru o femeie ale cărei înălţime şi prestanţă îl făcură până şi pe Rowan să-şi piardă răsuflarea.

Era aşa de înaltă, mult mai înaltă decât băiatul, încât trebuia să se aplece sub tavanul scund, dar chiar şi în această poziţie neelegantă radia o încredere emoţionantă, o stăpânire de sine pe care Ivy i le admiră de îndată. Îşi ţinea o mână în şold, iar de sub ea cădeau în unghiuri precise faldurile rochiei lungi, de un alb strălucitor, cu o incredibil de frumoasă croială. Veşmântul atingea pământul şi părea făcut din acelaşi material ca şi cortul.

Din jurul gâtului îi cădea în falduri o eşarfă, la fel de neobişnuită, şi, deşi atât rochia, cât şi eşarfa atingeau solul, niciuna nu părea întinată de vreun fir de praf. Era imaculată.

În cealaltă mână ţinea o lampă cu ulei curat, în lumina căreia animalul putea fi zărit mai bine.

Era un mistreţ, mult mai înalt decât Ivy şi pe spinare i se arcuia o coamă zburlită, cu ţepi fioroşi. Cu excepţia ochilor albastru-deschis, era alb ca zăpada, de la colţi până la coadă, şi părea la fel de neatins de colbul din Caux. Ivy îi remarcă mirosul: proaspăt şi rece, mirosul crestelor semeţe de munte.

— Ei, Măcuşor, ce-ai găsit?

Vocea femeii umplu încăperea cu un susur blând.

Ivy nu mai ţipa, dar teama nu-i dispăruse. Era enervant să fii obiectul atenţiei totale a unui mistreţ, aşa că se pregăti pentru o confruntare. Râtul lipicios al animalului fremătă de nerăbdare.

Femeia se apropie, întinse hotărâtă mâna, smulgând sticla din strânsoarea fetei.

— Hei, e a mea! Las-o!

Rowan nu înţelegea de ce fata nu voia să i-o dea. Cu siguranţă, dacă acea apariţie ciudată i-ar fi cerut lui ceva – roba, sau chiar *Atlasul* –, ar fi fost onorat să i le dea. Făcu un efort să se abţină ca să nu-i ofere coşul cu merinde al lui Axle, pe care-l ţinea în mână.

Acum, preţioasa avere a lui Ivy se odihnea acum în palma deschisă a domniţei.

Apoi, în mod straniu, ea începu să râdă. (Ce râs avea! un amestec de melodie şi tril de păsări.)

— Măcuşor, trebuia să-mi închipui! Ţi-ai făcut rost de o nestemată!

De-abia atunci Rowan, oarecum specialist în porci, îşi dădu seama la ce se holba.

— Un mistreţ căutător de nestemate! exclamă el.

Măcuşor era într-adevăr un mistreţ căutător de nestemate, folosit la extragerea nestematelor din Nodurile Povârnite. Aveau capacitatea neobişnuită de a adulmeca pietrele îngropate în pereţii minelor. Rowan nu mai văzuse vreunul până atunci – credea că trăiesc numai pe vârfurile

acoperite de zăpezi ale munţilor – şi întâlnirea era una cu totul deosebită pentru fiul unui porcar.

Femeia băgă mâna într-un buzunar lateral al rochiei sale albe şi scoase a doua nestemată pe care Ivy o văzuse vreodată. Era portocalie şi strălucitoare. O flutură prin aer şi, când reuşi să atragă atenţia mistreţului, aruncă nepreţuitul giuvaier înapoi, pe culoarul pe care venise. Mistreţul dispăru ca fulgerul, ţopăind pe urmele jucăriei.

— Asta o s-o ţină ocupată un timp. Cât despre noi, e cazul să trecem la prezentări.

În depărtare, Măcuşor fornăia bucuroasă. Din când în când, se auzea clinchetul pietrei care se lovea de colţii ei.

— Mă numesc Rowan Truax. Degustător acreditat de Breaslă, în slujba dumneavoastră.

Ivy îşi dădu ochii peste cap. Încă nu-şi revenise de pe urma întâlnirii cu Măcuşor, aşa că se gândi o clipă să nu spună nimic.

— Unde suntem? întrebă ea, în loc să se prezinte.

Întrebarea era logică, întrucât păreau să se afle într-o mică încăpere subterană.

— Ea este Ivy cea Otrăvitoare, se oferi Rowan să o prezinte, bucuros că are ocazia să spună ceva; cuvintele i se rostogoleau din gură. Ivy Manx, adică. Acolo, în sticla pe care o aveţi în mână, e nestemata unchiului ei. Se spune că e goală pe dinăuntru. Dacă mă gândesc bine, probabil că din cauza asta i se spune Nestemata Scobită…

— Rowan! strigă Ivy, curmându-i trăncăneala.

— Ivy cea Otrăvitoare? Eu mă numesc Clothilde.

Gazda lor părea amuzată. Zâmbetul – o mică semilună cu colţuri ridicate – i se aşternu uşor pe faţă.

Drept răspuns, Ivy îi aruncă o privire încruntată.

— Pot să-mi iau înapoi sticla, te rog? Clothilde?

— De ce nu? răspunse veselă femeia. Eu n-am ce face cu ea.

Asta li se păru foarte ciudat copiilor, dar cum Clothilde părea gata să îi înapoieze sticla, Ivy avu

înţelepciunea să nu spună nimic.

— O nestemată goală, spui? păru Clothilde să se răzgândească. Nu se poate.

Ivy îi aruncă degustătorului o privire mustrătoare.

În lumina clară a lămpii de ulei, piatra sclipea, captând lumina în crăpătura din mijloc şi strălucind pentru o clipă ca o oglindă. Femeia ridică lampa în dreptul feţei – pielea îi radia, nespus de albă în lumina puternică –, iar cu cealaltă mână ţinu cu grijă sticla şi cercetă piatra captivă. O nouă expresie îi apăru pe chip, privirea i se îndulci, în timp ce răsucea sticla pentru a vedea mai bine piatra. Brusc, o rază de lumină, limpede şi strălucitoare ca nicio alta, îi lăsă pe chip o urmă în zigzag, de pe frunte până la bărbie. Se reflecta în mod straniu din sticlă, într-un joc de umbre – la început nelămurit, apoi tot mai desluşit, până ce desenă un contur clar.

Pe faţa Clothildei, parcă proiectat din nestemată, apăruse un însemn vechi şi curios, pe care copiii îl recunoscură: o floare cu cinci petale.

O floare de cincifoi.

— Da, spuse ea, dând drumul aerului din piept şi privind-o pe Ivy. Îmi amintesc de nestemata asta.

— Nu, nu îţi aminteşti nimic! Ivy întinse mâna să-şi ia sticla. Ciudata viziune – floarea de cincifoi – dispăru, lăsând-o tulburată pe fată. Vreau să spun că nu ai cum. Este nestemata unchiului meu. O privi cum se leagănă uşor în lichidul ca de ambră, cercetând să vadă dacă nu fusese vătămată.

— Uimitor, reuşi să îngaime Rowan, pe de-a-ntregul vrăjit.

Clothilde clipi o dată, iar Ivy avu impresia că voia să spună ceva. Abia observă ochii femeii: pupilele erau transparente, străvezii, ca apa, în timp ce marginile irisului se pierdeau într-o nuanţă ruginie de brun-roşcat.

— Cum doreşti, zise Clothilde.

În tăcerea care urmă, se auzea cum Măcuşor îşi

molfăie nestemata.

— Ei bine, Ivy Manx şi Rowan Truax, absolvent al Breslei, dacă tot sunteţi aici, veniţi să vă arăt împrejurimile.

Capitolul douăzeci şi doi – Subpădurea

Când creşti la o fermă de porci – iar pe vremuri ferma familiei Truax era una dintre cele mai mari din regiune – ajungi să capeţi ceea ce tatăl lui Rowan numea un simţ porcesc. După cum se ştie, porcii sunt animale foarte inteligente. Ceea ce înţelegea tatăl lui Rowan prin simţ porcesc era un lucru simplu: dacă ajungi să gândeşti ca un porc, porcii ajung să gândească la fel ca tine. Aşa ajungi să ai un porc fericit sau un fermier fericit. Iar unul dintre lucrurile pe care le ştie un om cu simţ porcesc e că porcilor le place să se distreze. Tatăl lui Rowan era tare încântat că are un fiu cu un simţ porcesc foarte dezvoltat.

Măcuşor se afla dinaintea unor uşi mari situate pe peretele cel mai depărtat de cei trei, şi fornăia cuprinsă de emoţie. Mistreţul părea foarte încântat de prezenţa lui Rowan, aşa că sări imediat să se posteze lângă el, fără să lase nestemata portocalie din gură.

— O, nu-ţi face griji în privinţa ei, spuse Clothilde, văzând ezitarea lui Ivy. Acum, cu jucăria ei preferată, s-a liniştit. I-am luat-o ca să poată păzi intrarea. Oricum, şi-a uitat îndatoririle.

O anumită tonalitate a vocii ei le dădu de înţeles copiilor că ar trebui să aibă grijă, să n-o dezamăgească vreodată.

Spre uşurarea lui Ivy, Măcuşor tropăia fericită alături de Rowan. Clothilde o luă înainte şi deschise marea uşă dublă arcuită, făcută dintr-un fel de împletitură deasă din ramuri lemnoase, şi era acoperită cu o patină veche, depusă în ani buni. Lemnul părea să pulseze, ca şi cum fiecare creangă ar fi fost vie, dând impresia că doar cu mare greutate reuşeşte să-şi păstreze forma dată. Uşa se

deschise cu uşurinţă, dar nu era prinsă în balamale. S-ar fi zis că la atingerea ei, lemnul se mişcase din proprie voinţă.

Dar acesta era doar începutul. Pentru că locul în care intrară Ivy şi Rowan era o încăpere cum nu se mai afla alta – dacă se putea numi încăpere un spaţiu atât de vast şi de complicat.

— Copii, bine aţi venit în Subpădure!

Pereţii, coloanele, tavanul îndepărtat se desfăşurau înaintea lor ca o minunăţie. Totul era alcătuit din rădăcini de tot soiul şi din lăstari de lemn răsucit şi încolăcit. Unele dintre lemne erau groase cât zece oameni, altele, subţiri şi delicate ca o aşchie. Toate erau minunat dispuse, formând cea mai impresionantă sală subterană pe care ei o văzuseră vreodată.

Subpădurea era scăldată într-o lucire blândă, plăcută, un fel de lumină difuză a cărei nuanţă verzuie părea în acelaşi timp absolut naturală, dar şi nepământeană. E greu de spus de unde venea acea lumină extraordinară – părea să aibă o greutate a ei, ca şi cum ar fi putut fi captată şi păstrată în buzunar, pentru un viitor moment mai întunecat. La fel ca în pădurea de deasupra, mirosea a proaspăt şi a lemn.

— Uaau! se împletiră vocile celor doi.

În lumina slabă, capătul Marii Săli a Subpădurii nu se vedea. Impresia lui Ivy, că pereţii aveau viaţă, deveni şi mai puternică atunci când îşi trecu degetele peste suprafaţa unei coloane ornamentate de lângă ea. Nodurile ei formau o complicată împletitură răsucită, iar fata simţi vigoarea străveche a elementelor.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, şopti ea.

— Ce… ce… este locul ăsta? întrebă Rowan.

— Demult, în zilele sale de glorie, Subpădurea era refugiul regelui Verdegris, un loc al magiei şi al meditaţiei.

— Regele Verdegris… a fost aici?

Degustătorului nu-i venea să creadă. Îşi aminti de viziunea din camera de lucru a lui Axle şi de chipul

mohorât al îndureratului rege din ultimele sale zile.

— Regele Verdegris a construit-o, îl corectă Clothilde.

Ivy se uită la Rowan, impresionată. Înaintau unul lângă celălalt pe coridorul care părea nesfârşit.

— A creat-o din rădăcinile străvechi ale copacilor de deasupra, din Pădurea Sudică.

— Subpădurea este vie!

Ivy îşi dădea acum seama de ce pereţii îi dăduseră la început impresia că pulsează.

— Da, spuse Clothilde. Deocamdată. Însă e pe moarte. Demult, rădăcinile astea erau tinere şi verzi, iar noii lăstari şi cârcei creşteau în voia lor. La apogeul vieţii, se răsucea continuu şi se tot reinventa, formând noi şi noi încăperi. Puteai să te pierzi uşor în ea sau puteai da, după colţ, peste un loc complet nou pe care să-l explorezi. Dar asta a trecut. Poate pentru că marii copaci de deasupra au crescut prea mult. Sau poate creatorul lor trebuie să-i hrănească în alt fel. Iar regele Verdegris, după cum ştie şi pădurea, nu mai e aici.

— Şi acum cine vine aici? întrebă Rowan.

Locul părea gol, cu excepţia prezenţei lor, iar el spera că aşa şi este. Se gândi la Măcuşor, care stătea de pază deasupra, şi brusc se întrebă de ce primejdii se ferea Clothilde.

— Subpădurea a devenit refugiul renegaţilor, după ce Verdegris l-a părăsit. Un loc al proscrişilor.

Nu asta era vestea pe care Rowan spera s-o afle. Ar fi fost frumos să se poată relaxa puţin fără să se gândească la neamul lui Turner Taxus sau la acel Expulzat. Se apucă să cerceteze mai cu atenţie cele mai întunecate unghere ale încăperii subterane.

— Tu ce cauţi aici? o întrebă Ivy, bănuitoare.

— Eu? Am venit aici în speranţa că o să găsesc pe cineva.

— Pe cine?

— Un farmacopat.

— Un farmacopat? De ce credeai că l-ai găsi aici?

— Locul acesta a devenit sălaşul lor după ce au fost obligaţi să ducă o existenţă ascunsă.

— Ascunsă, bine spus! comentă Rowan, privind împrejur. Hei, unchiul lui Ivy e farmacopat! Poate că e şi el aici!

Acelaşi lucru îi trecuse prin minte şi fetei, dar sperase să ţină secret acest gând. Începea să o cam enerveze dorinţa lui Rowan de a-i împărtăşi totul ciudatei domniţe. Clothilde, însă, părea să fie cu mintea în altă parte.

— Nu. Nu mai e nimeni aici.

Pentru prima oară, Ivy observă o undă de melancolie în glasul gazdei lor.

— Eşti sigură? Locul ăsta pare atât de mare, spuse fata.

Poate că unchiul ei se ascundea pe undeva pe-acolo, gândi ea, venindu-i ideea că ar putea să îl strige.

— Da, sunt sigură.

— De ce ai nevoie de un farmacopat? Doar nu eşti bolnavă, nu?

Fruntea lui Rowan se încreţi de îngrijorare.

— Da’ de unde, pufni ea. Par eu bolnavă?

Băiatul admise că era sănătatea întruchipată.

Ajunseseră acum la un mic hol cu tavanul boltit, din lemn, în care Clothilde intră aplecându-se. Lumina nepământeană nu-i părăsi de-a lungul drumului, iar tavanul curbat îi amintea lui Ivy de interiorul unui butoi. Oprindu-se din drum, gazda lor se întoarse către ei, parcă şi mai înaltă, încadrată cum era de rotunjimile noduroase ale tavanului cel scund. Clothilde aruncă o privire fugară către preţiosul coş de picnic din braţele lui Rowan, iar ochii i se îngustară.

— Pe aici, le făcu ea un semn cu braţul. Nu cred că degustătorul tău mai are răbdare cu masa, zise ea apoi către Ivy.

Roşu ca sfecla, băiatul se întrebă dacă nu cumva buna Clothilde îi auzise stomacul ghiorăind.

— O să vă spun totul după ce mâncăm cum se cuvine, în apartamentul regelui.

Apartamentul regelui Verdegris? Ivy şi Rowan păstrau o tăcere plină de respect păşind de-a lungul sălii, urmaţi de Măcuşor, care îl muşca jucăuşă de călcâie pe degustător.

Capitolul douăzeci şi trei – Camera de chihlimbar

Excepţionalul simţ de orientare pe care Ivy îl avea de obicei fusese deja anihilat aproape complet când ajunseră la capătul tunelului. Fata avea impresia clară că trecuseră de mai multe ori prin acelaşi loc. Se găseau acum cu toţii în faţa unei uşi asemănătoare cu toate celelalte pe lângă care trecuseră, însă cu o diferenţă: mici ochiuri de vitraliu sclipeau către ei primitoare, într-o lumină care nu putea veni decât de la un şemineu din interiorul încăperii. Sticla era veche şi, cum sticla veche se ondulează şi se lasă, ajunsese să aibă o suprafaţă inegală. Avea toate nuanţele unei singure culori, deschise şi închise, şi multe semitonuri calde de chihlimbar.

Timpul, sau poate proscrişii, spărseseră un mic ochi de geam prin care Clothilde îşi vârî acum braţul lung înveşmântat în alb, iar apoi, găsind mânerul din interior, deschise uşa, cu un gest graţios.

Încăperea în care pătrunseră, cea pe care regele Verdegris o alesese să fie apartamentul său, era mică şi primitoare, dar de o frumuseţe perfectă, uluitoare. Ivy şi Rowan simţiră imediat căldura focului şi îl văzură reflectat înmiit în plăcile de sticlă care acopereau pereţii şi tavanul. Părea că fiecare pătrăţel adăpostea propria lui flacără în miniatură. Şemineul se afla exact în faţa lor, iar de o parte şi de alta stăteau două fotolii somptuoase, atât de capitonate, încât catifeaua aurie care ţinea prizonieră

căptuşeala ameninţa să pocnească pe la cusături. Rowan auzise doar de luxul rigid al Breslei, o condiţie secretă rezervată numai subrectorilor. Dar confortul primitor al apartamentului bunului rege reprezenta un răsfăţ binevenit.

Ivy, mai aproape de perete, cercetă un rând de plăci aflate în dreptul ochilor şi descoperi motivul pentru care luceau cu atâta putere.

— În fiecare dintre ele se află o cheiţă de aur! spuse cu răsuflarea tăiată.

Era adevărat, fiecare placă avea în interior o cheie, diferită de toate celelalte. Ivy, care le examinase pe toate câte le putea vedea, era gata să demonstreze. Cheile străluceau vesel în lumina focului.

— Unde duc?

— Nicăieri, răspunse Clothilde.

Într-o clipă ajunse lângă perete şi desprinse una dintre plăcuţe. Când o ridică în aer, Ivy şi Rowan se apropiară.

Era din chihlimbar transparent, la fel ca uşa, iar cheia – lungă şi graţioasă, cu un capăt în formă de nestemată – părea veche şi misterioasă. Parcă fără niciun efort, Clothilde sfărâmă în palma ei lungă şi albă toată plăcuţa; lui Ivy i se tăie răsuflarea când o dâră fină de colb auriu se prelinse pe podeaua din pământ.

— Cheile sunt o iluzie; dispar, se prefac în colb de îndată ce chihlimbarul care le conţine e spart.

Cuprinsă de disperare, Ivy privi în jur la toate cheile de neatins, sperând că gazda lor nu avea să mai distrugă încă una.

— Aceste plăcuţe au fost confecţionate din seva marilor copaci de deasupra, din Pădurea Sudică, acum mulţi, mulţi ani. Încuietorile lor au dispărut de mult, dacă au existat vreodată. De fapt, întreaga încăpere, camera

aceasta de chihlimbar, a fost mutată. Pe vremuri se afla în turla Bibliotecii din Rocamadour. A fost mutată la scurt timp după… după ce bunul rege s-a îmbolnăvit.

Rowan se gândi la intimidanta bibliotecă a fostei sale Bresle. Cunoştea chiar prea bine turla – străpungea norii întunecaţi de deasupra, iar la mijloc avea o ciudată fereastră în forma unui diamant, de unde se simţea urmărit fără încetare. Nu era defel un loc frumos – rece şi auster, înspăimântător de fapt, îi apăruse de multe ori în visele lui agitate.

Măcuşor se strecurase spre şemineu şi se cuibărise confortabil, ghemuită ca o sferă, respirând uşor, încântată de ingenioasa ei poziţie. Adormi curând, visând la ţurţuri şi fulgi de nea, asemeni tuturor mistreţilor căutători de nestemate.

— Rowan, vino lângă noi, spuse Clothilde cu un zâmbet larg. Avem nevoie de un degustător pentru masă.

Băiatul inspectă cu sârg mâncarea, în timp ce Ivy şi Clothilde puneau masa. Picnicul pregătit de Axle era cât se poate de îmbelşugat.

Clothilde aranjă pe o mică farfurie tot felul de sandvişuri miniaturale pentru ceai, presărate generos cu zahăr şi scorţişoară, sandvişuri cu şuncă delicioasă şi castraveţi ori cu unt dulce de arahide sub un strat gros de gem. Un munte de măsline argintii şi de mere tăiate felii, alături de crocanţi biscuiţi săraţi. Pentru fiecare, era o ceaşcă de ceai tare, aburind, întovărăşită de un platou cu celebrele prăjituri cu miere ale lui Axle, care trona alături de ceainic.

— Ce fericite suntem că avem alături de noi la masă un degustător acreditat de Breaslă! spuse Clothilde, ridicând ceaşca spre Rowan, care roşi plin de mândrie.

Când ochii lui Clothilde, strălucitori ca un far luminos, se opreau asupra ta, lumea îţi devenea limpede şi plină de sens. Băiatul începu să-i turuie gazdei lor despre îndatoririle unui degustător. Însă un far străluceşte numai

într-o singură direcţie, aşa că dacă Rowan era în largul lui alături de Clothilde, Ivy se simţea stingheră – ba chiar stânjenită. Nu putea face prea multe, doar să-şi dea ochii peste cap, ascultând cum el povesteşte în timpul mesei diferite întâmplări legate de Breaslă. Rowan făcu o scurtă demonstraţie, gustând mai întâi din farfuria Clothildei, apoi din cea a lui Ivy.

— Bună de mâncat, spuse, schiţând discret un zâmbet către Clothilde.

— Mulţumesc, Rowan, îi zâmbi gazda cu surâsul ei deosebit, apoi se întoarse spre fată. Degustătorii au o meserie nobilă, nu crezi, Ivy? Să-ţi potriveşti simţurile în aşa măsură, încât să trăieşti de pe urma limbii tale. Să trăieşti ori să mori.

— Rowan, îi aminti Ivy. Nu ţi-ai abandonat tu clienţii?

Rowan nu îi dădu atenţie.

— Încearcă-le pe astea; arată minunat. Clothilde îi oferi degustătorului un pachet rotofei în care se aflau caramelele cu apă de trandafiri ale lui Axle. Fiecare bucată era garnisită cu un strat gros de zahăr pudră şi părea întruchiparea perfecţiunii.

— Cu mare plăcere. Rowan îşi înclină capul, băgând cu grijă în gură o bucată.

— Poftim! se aplecă ea peste masă. Mai ia una! Degetele lungi şi delicate ale lui Clothilde îi mai dădură câteva bucăţi degustătorului. Mâna ei întârzia lângă buzele lui, retrăgându-se numai după ce se asigură că gura băiatului se umpluse cu dulciuri. Apoi gazda lor mai turnă încă o porţie din ceaiul aromat în cana înflorată de metal a lui Axle.

— Ştiţi, tocmai m-am întors de la Nestemata Scobită, începu Clothilde, după ce se aplecase să şteargă cu şerveţelul urmele de zahăr din jurul gurii lui Rowan. Locul era foarte schimbat, întunecat.

Vorbea pe un ton lin, calm. Uşorul ei accent te vrăjea, iar la început Ivy aproape că nu o auzise. Apoi sări în

picioare ca arsă:

— Poftim?

— Măcuşor şi cu mine ne-am întors de la Nestemată – aşa i se spune, nu? Însă uşa de la intrare a dispărut, iar înăuntru părea ciudat de abandonată. Nu e nimeni acolo, doar o cioară bătrână şi nesuferită. Bineînţeles, atunci am venit direct aici.

Domniţa zâmbi. Farmecul lui Clothilde începu acum să-şi reverse lumina asupra lui Ivy şi în curând dispoziţia fetei se schimbă. Brusc, ea descoperi că putea să o privească pe tânăra femeie fără vreo umbră de antipatie, că începea s-o îndrăgească – parcă fără să vrea. Peste o clipă, se chinuia să-şi aducă aminte ce anume o făcuse să nu-i placă de Clothilde şi se întreba ce motive o fi avut înainte ca să-i găsească vreun cusur.

— Şi de ce, mă rog?

Bărbia lui Rowan atârna într-un mod total atipic pentru un degustător.

— V-am spus deja! îi aminti Clothilde. Căutam un farmacopat. Mai precis, aveam stabilită mai de mult o întâlnire.

— Un farmacopat? cu un farmacopat la Nestemata Scobită? Trebuie să fie vorba de unchiul lui Ivy! spuse băiatul dintr-o singură suflare.

— Rowan, îl avertiză Ivy, uitându-se furioasă la tovarăşul ei cel prea guraliv.

Cu prima ocazie, avea să-l ia de-o parte pe degustător şi să-i ţină o predică despre discreţie, dar deocamdată era tare nerăbdătoare să afle mai mult.

— Ce întâlnire aveaţi stabilită?

Rowan mai luă o mână de caramele din apă de trandafiri şi, fără să ţină seama de pregătirea lui de degustător, le îndesă pe loc în gură, mestecând zgomotos. Aveau un gust delicios şi uşor de parfum şi i se topeau în gură.

— Era un lucru pe care-l stabilisem cu mulţi ani în

urmă. Vedeţi voi, avea grijă de ceva, pentru mine.

— Ceva ce-ţi aparţine? Ce vrei să spui?

Mintea lui Ivy răscolea prin amintirea talmeş-balmeşului de bunuri ale unchiului ei, neputând să identifice nimic demn să fie în posesia princiară a acestei domniţe.

— Ceva de mare valoare.

— Nestemata? se întrebă cu voce tare Rowan.

Se înfioră când Clothilde îi aruncă o privire tăioasă.

— Nici pe departe.

Se întoarse spre fată, care îşi muşca nerăbdătoare buzele:

— Avea grijă de tine.

— De mine?

Lui Rowan i se tăie răsuflarea, de mirare:

— De Ivy?

Clothilde se uita ţintă la fată:

— Da, Ivy. De tine.

Capitolul douăzeci şi patru – Arta otrăvirii

Măcuşor fu cea care rupse vraja ce părea că învăluise încăperea. Mistreţul căutător de nestemate se ridică în picioare tropăind, cu perii zbârliţi şi colţii dezveliţi. Ivy îşi aminti de adevărata fire a porcului.

— Încerci să-ţi speli păcatele? i se adresă blând Clothilde animalului, ridicându-se şi scuzându-se calmă faţă de copii. Măcuşor a auzit ceva.

Părăsi apoi rapid camera, în timp ce Ivy se întreba, nehotărâtă, dacă pantofii eleganţi ai domniţei atingeau vreodată solul. În tăcerea care urmă, rămaseră preţ de o clipă nemişcaţi şi uluiţi. Agitaţia lui Măcuşor era contagioasă şi fiecare dintre ei se întreba care ar putea fi pericolul; oricine le-ar fi putut lua cu uşurinţă urma în Subpădure, iar Ivy era îngrozită la gândul că renunţaseră să mai fie atenţi. Cei doi stăteau acum înlemniţi în faţa mesei, cu urechile ciulite şi pofta de mâncare dusă pe apa

sâmbetei.

Şi totuşi, de îndată ce gazda lor plecă, strania vrajă dispăru, luând cu ea şi stinghereala pe care o resimţiseră unul faţă de celălalt.

— Crezi că ne-o fi găsit Expulzatul? întrebă Ivy agitată.

Rowan privi în jur neliniştit.

— Sper că nu. Oricum, pun pariu că nu se poate măsura cu ea, adăugă el.

— Probabil că nu. Făcu o pauză. Rowan, ce crezi că a vrut să spună Clothilde, că Cecil avea grijă de mine pentru ea?

— Nu ştiu. De ce anume să te apere?

Ridicându-se, degustătorul scoase din robă *Atlasul* cel gros al estacagiului:

— Mă tot roade ceva de când am plecat de la Axle, zise cercetând în lumină volumul cel gros.

Ivy încerca fără succes să şi-i imagineze, pe unchiul ei şi pe gazda lor, discutând afaceri. Oare ce nu-i spusese Cecil?

— Uite, aici! Băiatul îi arătă o pagină oarecare, pe care erau prezentate în detaliu diferitele tipuri de ierburi de mlaştină care creşteau pe lângă râurile şi pâraiele din Caux. La început, Ivy nu observă nimic.

— Uite, vezi ce se întâmplă când o ţii în lumină?

Pergamentul cel fin strălucea în lumină, devenind aproape transparent. Cam un minut, nu se întâmplă nimic, iar Ivy, exasperată, era pe punctul de a-şi întoarce privirea. Apoi însă, observă un efect ciudat: scrisul de pe amândouă paginile se combina într-o tipăritură mai apăsată, care se transforma într-un text nou. Un text secret.

— Cred că asta a vrut să spună Axle! exclamă Rowan. Focul dansa dincolo de pergament, iar Rowan începu să urmărească entuziasmat rândurile cu degetul. Aici este consemnată povestea lui Verdegris!

— Ce spune? Ochii lui Ivy obosiseră din cauza

efortului.

Rowan citi, poticnit:

A fost odată – nu cu mult timp în urmă – un rege care avea o singură fiică. El era bunul rege Verdegris, din Caux, un om foarte înţelept şi puternic. Când fiica lui, prinţesa Violeta, ajunse la vârsta măritişului, fata se îndrăgosti de un prinţ din regatul înfrăţit, tărâmul învecinat, Pimcaux. Nicicând nu se mai văzuse o pereche atât de îndrăgostită. Prinţesa şi prinţul se cununară, iar sărbătoarea ţinu o lună încheiată, la sfârşitul căreia ea părăsi regatul Caux pentru a locui împreună cu prinţul în ţara lui – un tărâm de o frumuseţe maiestuoasă.

La început, cei doi trăiră fericiţi. Apoi însă, nefericirea se năpusti peste ei. Exact la un an de la data când îşi juraseră credinţă, prinţesa Violeta îşi află sfârşitul în mod tragic, otrăvită în timpul unui ospăţ. Când vestea ajunse la tatăl ei, acesta căzu în disperare adâncă, peste măsură de supărat pe prinţ, pe care îl considera unicul vinovat de moartea fiicei sale. Cum se face, se şoptea, că prinţul trăieşte, iar prinţesa murise, de vreme ce mâncau din aceeaşi farfurie?

Regele din Caux dădu ordin ca Intrarea către tărâmul Pimcaux să fie ferecată pe vecie, iar cheia să fie distrusă. Îi trecu apoi puterea lui Vidal Vinegret, sfătuitorul său cel trădător. Dar atunci când bunul rege Verdegris închise intrarea către Pimcaux, fără să-şi dea seama îşi despărţi şi poporul de adevărata sa fire, condamnând pe toată lumea la o viaţă de fărădelegi şi temeri. Ros de mâhnire, bunul rege abdică şi în locul lui se ridică noul şi îngrozitorul rege Mătrăgună.

Pe Ivy povestea o captivase într-atât, încât nici măcar nu-şi dăduse seama că, pe măsură ce citea, vocea lui Rowan devenea tot mai slabă. În sfârşit, cu o tuse stinsă şi o gâlgâială ciudată, el tăcu.

— Rowan?

Fata îi aruncă o privire şi observă cu groază că

băiatul nu arăta prea bine. Era palid, iar pe frunte avea broboane de sudoare.

Cât despre degustător, acesta vedea prea bine că Ivy îl fixează cu privirea, dar asta nu-i îmbunătăţea cu nimic starea. Îi era prea cald, poate de la foc sau de la efortul depus pentru a citi fragmentul ascuns. Simţi că nu mai poate gândi şi începu să nutrească speranţa că, dacă se ridică în picioare, i se va limpezi mintea. Cu efort, se împinse în scaunul de pluş, încercând fără prea mult succes să se desprindă din îmbrăţişarea-i moale. Însă ceea ce reuşi să obţină fu doar o bruscă senzaţie de ameţeală, iar ameţeala alături de oboseală creează o combinaţie năucitoare.

— Nu… nu mă simt prea bine, abia reuşi să îngaime Rowan, ducându-şi mâna la stomac.

— Nici nu arăţi prea bine!

Un gând groaznic îi trecu prin minte.

— Cred că… cred că e ceva ce am mâncat.

Rowan se uită neputincios la prietena lui. Ştia că era absolut nelalocul lui ca un absolvent al Breslei să se găsească într-o astfel de situaţie, compromiţătoare.

— Cum? Doar nu vrei să spui…

— Ivy, cred că am fost otrăvit!

— Nu se poate! Ivy se uită disperată spre masă. Tot ce e aici a fost preparat de Axle!

Dar în clipa următoare fata înlemni.

— Ea n-a mâncat nimic, observă fata. Clothilde, nu s-a atins de mâncare!

Se întoarse spre băiat.

— Rowan! Nu ai gustat absolut nimic?

El dădu din cap, nenorocit. Fusese mult prea fermecat de gazda lor. Inima îi bătea cu putere şi se simţea îmbujorat şi tare slăbit.

— Sunt un degustător atât de jalnic! se văită, în timp ce tonurile de chihlimbar ale încăperii se învârteau ameninţător, dispărând apoi, înghiţite de întuneric.

Încercă să o strige pe Ivy, dar îşi dădu brusc seama că nu se mai putea mişca şi, pe când întunericul se apropia tot mai mult de el, gândurile îi zburară către Turner Taxus – prima şi unica lui misiune. Dăduse greş! Neamul Taxus – îi vor cere Citania, şi… Mintea i se împotmoli. Prin faţa ochilor îi zburau pagini din *Atlas*; mici şiruri de litere familiare se răsuceau, se curbau, unele transformându-se într-un scris ciudat, de neînţeles, paginile creşteau uriaşe, rotindu-se şi devenind deodată un enorm turn de tipărituri îmbibate în cerneală. Acum, deasupra lui se ridica ameninţătoare turla neagră a Bibliotecii, iar el îngheţă de frică în umbra ei. Breasla Degustătorilor! Fără îndoială că scutierii ei întunecaţi aveau să-l găsească şi să-l pedepsească amarnic. Ochiul orb şi desfigurat al groaznicului Director pluti în această viziune, căutându-l, văzându-l. Orbirea lui Vinegret, teribila sa orbire atotvăzătoare!

Pe când Ivy, aplecată deasupra lui, îl zgâlţâia pe degustător, îşi dădu seama că Măcuşor apăruse dintr-odată lângă ea, iar Clothilde era în spatele ei. Domniţa era agitată şi nu părea să bage de seamă chinurile prin care trecea degustătorul. Dimpotrivă, îi anunţă că trebuiau să plece.

— Am fost urmărite. Cineva mi-a luat urma, de la birt.

— Dar lui Rowan îi e rău! protestă Ivy, panicată.

O clipă, Clothilde se strâmbă de parcă ar fi gustat ceva amar. Ochii ei ca de cristal se îngustară şi clipiră.

— Hmm… Aşa e.

Nu o spusese pe un ton îngrijorat.

Femeia cea înaltă trase de degustător, ridicându-l în picioare, şi îl aşeză fără prea mare grijă pe spatele mistreţului, îndemnând-o pe Ivy să îi urmeze. Din doi paşi, traversă încăperea şi îngenunche lângă şemineu. Fără să-i pese de flăcări, întinse mâna în vatră şi pipăi peretele plin de funingine, căutând ceva. Spre marea mirare a lui Ivy, o

uşiţă de piatră se deschise într-o parte a masivului şemineu. Dar înainte ca ea să se mai poată minuna de această nouă şi interesantă evoluţie a situaţiei, un zgomot venit din spate îi distrase atenţia.

În locul în care stătuse maiestuoasa domniţă, în faţa uşii placate cu chihlimbar, se întâmpla ceva şi mai miraculos. Deschizătura era acoperită cu repeziciune de noi lăstari şi cârcei, care se împleteau laolaltă, ca într-un labirint de vegetaţie. Subpădurea sigila uşa în urma lor, acoperind plăcuţele de chihlimbar cu un strat asemănător unui rug de mure.

— Vino! strigă Clothilde de lângă şemineu. N-avem timp de pierdut. În curând Expulzatul va fi aici.

Alergând spre noua intrare minusculă, Ivy se opri brusc. Făcu repede cale întoarsă, se luptă să ajungă la masă şi reuşi să-şi ia sticla în care se afla nestemata, chiar în clipa în care pădurea le înghiţea picnicul.

Capitolul douăzeci şi cinci – Temniţa

Pe când regele dormita fără vise, graţie tonicului, regina era ocupată să facă turul domeniului.

Regina Artilla era în drum spre Grădinile Cenuşii – cu adevărat o mare încercare în castelul din Templar, din cauza coridoarelor lui şerpuitoare şi a sălilor cotite. Părea că în mintea arhitectului domnise o mare confuzie în momentul în care făcuse planurile castelului. În fiecare an, regina venea şi încerca să parcurgă exact acelaşi itinerar şi în fiecare an ajungea să se rătăcească, deznădăjduită, ca şi cum castelului i-ar fi crescut noi săli şi mari aripi de clădire în lipsa ei.

Grădinile Cenuşii erau spectaculos de nesupuse. Regina Artilla nu reuşea să facă să crească nimic colorat în ele. Până şi enormii trandafiri ce atârnau grei pe lujerele lor pline de ţepi aveau o nuanţă neutră de gri. Iedera gri şi un covor gros de plante mărunte invadaseră locul. Muşchi gri, pufos creştea pe băncile şi pe statuile din piatră. Era

ca şi cum culoarea s-ar fi scurs din tot ce era viu şi singurul lucru de care te mai puteai bucura erau miresmele pătrunzătoare.

Printre frunzele argintii, din trunchiurile spălăcite şi tari ale măslinilor creşteau măsline cenuşii. Apa limpede se aduna într-o adâncitură aflată lângă o serie de pietre ce ţineau loc de trepte, reflectând doar nori de furtună. Tot ce planta regina aici creştea cu spor, dar fără pic de culoare, dându-i majestăţii sale o iluzie a vieţii, pe un fundal posomorât.

Asta îi făcea o plăcere neţărmurită.

Regina se afla acum în turnul din colţ, cuprinsă de un sentiment amestecat, de confuzie şi de iritare. Privea panorama din spatele unei ferestre zăbrelite. Un mic turn de apărare se înălţa deasupra zidului fortificat şi în acel punct găsi o intrare spre o cale dosnică, un podeţ lung de lemn ce ducea peste solul mlăştinos de lângă şanţul cu apă. Şanţul fusese ideea inspirată a soţului ei şi singura îmbunătăţire pe care catadicsiseră să o facă Mătrăgunele. Nici nu-şi putea imagina cum reuşise monarhul anterior să-i ţină departe pe oamenii de rând fără un astfel de şanţ de apărare.

Un străjer regal se afla în dreptul intrării boltite, aşa că regina îl întrebă pe unde să o ia:

— Grădinile?

Acesta încuviinţă din cap şi, dându-se la o parte, o pofti prin pasajul exterior care făcea legătura între cele două uriaşe aripi ale castelului. În şanţul de dedesubt, un soi de peliculă uleioasă lucea pe suprafaţa apei, care bolborosea răutăcios, emanând gaze otrăvitoare. De aici, de sus, regina putea vedea aproape tot oraşul, cu străzile lui tare întortocheate şi faţadele ascunse ale prăvăliilor.

Ajunse cu repeziciune la capătul pasarelei şi ceru să i se deschidă masiva uşă de lemn.

— Grădinile? o întrebă pe santinela postată la intrare.

După ce se gândi un moment, încruntată, santinela o îndrumă spre o scară aflată exact în faţa lor, iar regina îşi reluă mersul maiestuos şi o luă în jos pe trepte. Curând, printr-o uşă scundă, ajunse într-o parte a castelului în care nu mai fusese până atunci. În faţa ei se afla o masă joasă, aşezată pe podeaua de pământ. În fundul încăperii ardea un foc mic, sub un ceaun din care ieşeau aburi, iar regina îşi dădu seama, iritată, că nimerise în bucătăria servitorilor.

Îngăduindu-şi un răgaz, ca să se distreze pe seama unei situaţii neplăcute, regina îl căută cu privirea pe Umilus sau pe vreunul dintre angajaţii lui, cu gândul să facă o inspecţie prin surprindere, dar nu avu pe cine să sperie. (Se aflau cu toţii undeva cu mult deasupra ei, la primirea unui alt transport de bagaje regale.) Ridicând capacul ceaunului enorm agăţat deasupra focului care trosnea, aruncă înăuntru o privire vag interesată.

Luând-o mai departe pe o uşă dublă, regina ieşi într-un hol larg care părea să servească şi drept depozit de vechituri. Era plin cu tot felul de nimicuri – vechi armuri murdare şi arme ruginite, teancuri de tablouri mucegăite, un scut cu blazonul lui Verdegris, toate purtând însemnul acelei enervante flori prăpădite.

Antichităţi!

Cu o tresărire, regina Mătrăgună îşi dădu seama la ce afront era martoră. Soţul ei interzisese toate acele lucruri, dar, în ciuda deciziei lui, iată-le depozitate acolo – se pare că de ceva timp –, sfidând ordinul de distrugere dat de rege. Trecu iute în revistă câteva dintre cele mai noi şi mai jignitoare obiecte, printre care şi un set de taburete pentru picior a căror unică vină era că îi aminteau regelui de detestabila lui infirmitate.

O să rezolve ea această impertinenţă. Pe faţă i se ivi un zâmbet răutăcios; ştia exact ce are de făcut.

Ridicându-şi veşmântul bogat, regina Mătrăgună o luă înapoi, îndreptându-se direct spre cazanul care

bolborosea, şi, cu un gest rapid al mâinii, deschise frumosul inel cu smarald, dând la iveală locaşul din interior. Din el se degajă un dens vapor alburiu care ajunse în tocana servitorilor. Regina Artilla amestecă tocana cu lingura veche de lemn, ce atârna într-un cârlig pe poliţa de deasupra, şi încheie cu o mişcare aprobatoare a capului. Răsucindu-se pe călcâie, îşi reluă plimbarea, gândindu-se la turul ei cu un entuziasm renăscut.

Până la urmă, holul cel întortocheat se dovedi a fi o hoinăreală plăcută care, spre uşurarea ei, o conduse într-unul dintre locurile sale preferate: temniţa castelului. Ajunsese exact sub grădini, ştia asta întrucât celulele asemănătoare unor cripte erau construite de Vidal Vinegret exact dedesubt. Aici era ultima oprire a celor necredincioşi, a duşmanilor monarhiei şi a tuturor celor care pur şi simplu nu le făceau pe plac înălţimilor lor. În mod neobişnuit, era goală, pentru că familia regală de-abia sosise.

Goală, cu excepţia ultimei celule.

Regina auzea un sforăit puternic venind din capătul coridorului boltit, aşa că, apropiindu-se de grilajul de fier, dădu la o parte o pânză de păianjen în drumul ei şi vru să afle cine era cel care îi încălcase proprietatea.

— Tu, de-acolo! Trezeşte-te! Ce cauţi în temniţa mea?

Omul, îmbrăcat în zdrenţe şi învelit într-o pătură roasă, se trezi cu un sforăit zgomotos şi sări în picioare. Buimac, părea că nu are habar ce se întâmplă.

— Ăăă, Înălţimea Voastră m-a trimis aici, spuse el.

— Aiurea! De-abia am sosit.

— Să-mi fie cu iertare, dar aşa este, majestate.

— Îţi contrazici regina?

— Dacă îmi permiteţi, m-aţi închis aici anul trecut.

— Anul trecut? întrebă regina, neîncrezătoare.

— Da, Înălţimea Voastră.

— Cu ce vină?

— Să vedem… cred că era vorba de şarlatanie.

— Şarlatanie? Eşti farmacopat?

Îl măsură cu un amestec de silă şi dispreţ şi, deşi bine ascunsă, chiar cu o urmă de curiozitate, pe care o avea de obicei faţă de degustătorii ei începători.

— Da, Înălţimea Voastră.

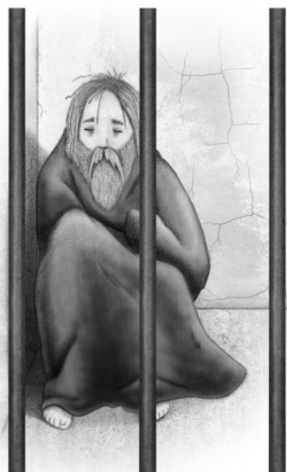
— Nu-mi amintesc de tine.

— Am răspuns şi eu la apelul general de a vindeca piciorul regelui.

— Aha, înţeleg.

— Am fost arestat înainte de a avea ocazia să încerc.

— Bineînţeles, farmacopaţii sunt proscrişi.

— Aşa se pare.

— Pedepsiţi cu moartea.

— Aşa am auzit.

Regina îi examină celula curată.

— Cum ai supravieţuit?

— M-am descurcat.

— Hmm. Aşa se pare.

Îl privi gânditoare pe prizonier. O parte a firii ei

malefice ar fi apreciat o discuţie după toate regulile uzanţei cu acest farmacopat, despre toate minunile artei lui. Temniţa îi dădea întotdeauna idei bune.

— Ce e acolo, în spatele tău, prizonier?

Regina zărise ceva în colţul umed al celulei, ceva care creştea în pofida absenţei luminii soarelui.

— Într-adevăr, nu-i aşa că-i minunat? răspunse el.

— Ce este?

— A apărut chiar azi dimineaţă. O cincifoi!

Regina Artilla reacţionă ca şi când ar fi văzut un şobolan.

— Cum e posibil aşa ceva?

Podeaua de pământ era tasată şi stearpă, de atâţia ani de când prizonierii dormeau pe ea. Nu putea creşte nimic acolo.

Vocea ei deveni tăioasă.

— Distruge-o imediat!

— Ooo, dar nu am cum.

— Trebuie, şi o vei face!

Prizonierul ridică din umeri, se aplecă şi rupse din tulpină micuţa floare galbenă. Imediat, petalele căzură pe sol şi acolo fiecare dădu naştere unei alte cincifoi. Regina căscă gura de mirare.

— Foarte bine, farmacopatule.

Făcu o pauză răutăcioasă.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi atât; nu e ceva obişnuit. Desigur, şarlatania este într-adevăr o fărădelege serioasă. Voi avea grijă ca sentinţa ta să fie dusă la îndeplinire în cel mai scurt timp. Va fi o adevărată plăcere să mă ocup de asta personal. Îmi pare rău pentru orice inconvenient pe care situaţia asta l-a provocat.

— N-aveţi de ce.

Regina se uită înapoi, în direcţia de unde venise.

— Pe aici e ieşirea?

— Aşa cred.

— La revedere!

— La revedere, Înălţimea Voastră!
Regina Artilla se îndreptă spre cuşca santinelei:
— Prizonierul de acolo a stat aici peste iarnă?
— Da, Înălţimea Voastră.
— Ştii cum îl cheamă?
— Da, Înălţimea Voastră.
— Ei bine, cum?
— Îşi spune Manx. Cecil Manx.

Capitolul douăzeci şi şase – Cizmarul regal

Regele Mătrăgună stătea pe un taburet micuţ şi se văita. Sursa necazurilor lui era la picioarele sale. Primise vizita Cizmarului ortopedic regal, un maistru foarte talentat care potrivea atât piciorul cel bun, cât şi piciorul bolnav al regelui într-o varietate remarcabilă de încălţări inteligent fabricate.

Găgăuţă, căci acesta era numele lui, îi făcuse regelui un pantof drept potrivit, dar adevărata artă se putea vedea la piciorul stâng. Acolo, Găgăuţă transformase uriaşa terminaţie în formă de gheară a regelui Mătrăgună – plină de negi şi încleştată într-o permanentă contorsiune – în ceva care se potrivea cu perechea. E adevărat, exista o distanţă de câţiva centimetri faţă de sol şi nimeni nu ar fi putut ascunde diferenţa de mărime, dar era totuşi o lucrare de maestru.

Singura problemă, atât pentru rege, cât şi pentru personalul său, era faptul că fiecare nouă pereche necesita o probă, o probă dureroasă, ca aceea pe care regele o îndura în acel moment.

— Găgăuţă, te rog, dacă ţii la viaţa ta, termină-ţi treaba mai repede! Proba asta e mai rea decât cataplasma cu muştar şi lipitorile!

Regele se referea la un celebru experiment pe care îl îndurase sub mâna unuia dintre primii candidaţi vindecători.

— Îmi pare rău, Înălţimea Voastră, însă aproape am

terminat de probat.

Găgăuţă părea culmea profesionalismului, în timp ce măsura degetul mare al regelui, extrem de umflat, cu o pereche de cleşti gradaţi.

Din colţul în care cineva împinsese căruciorul prinţului Francis se auzea un sforăit uşor. Umilus Iarbă neagră era însă treaz, foarte treaz chiar, şi încerca din răsputeri să găsească un loc în care să-şi fixeze privirea, altul decât monstruozitatea de picior a regelui. Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare; se simţea îngrozitor, absolut îngrozitor, dar nu din cauza probei care era în toi în faţa lui – deşi piciorul dezgolit al regelui era un motiv suficient ca să facă pe oricine să încremenească. Umilus fusese în bucătăria servitorilor, ca să ia ceva în gură, şi de atunci măruntaiele îi forfoteau aprig.

— Pot îndrăzni să vă recomand de această dată piele verde, Înălţimea Voastră?

— E moale?

— Cea mai moale din câte există.

— Bine, atunci.

Găgăuţă prindea şi desfăcea pe piciorul regelui un fel de curele foarte incomode, făcând între timp mici retuşuri. Regele gemea şi îşi abătea atenţia de la tortură gândindu-se la nestemate. Va avea destul timp să-şi ia tonicul înainte de sosirea reginei pentru ora mesei.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, intră regina:

— Dragul meu, se pare că în castelul ăsta nenorocit nu pot să găsesc pe nimeni care să mă ajute. Se opri şi privi jilţul în care alesese să se aşeze soţul ei.

— Drăguţ tron!

Regele oftă, în timp ce visul la minunatul lui tonic se ducea pe apa sâmbetei. Hotărî să nu o bage în seamă; orice era mai bun decât o vechitură.

— Cu ce să te ajute, draga mea? întrebă el.

— Ah, voiam să schiţez o invitaţie regală pentru pustnicul care e autorul cărţii mele preferate.

— Care carte?

— Cartea mea preferată, rosti apăsat, privind ameninţător la soţul ei, *Atlasul ţinutului Caux*.

— Hmm... Regele Mătrăgună nu era interesat de spusele ei. Ceea ce meşterea Găgăuţă în acel moment îl cam gâdila, iar asta îl împiedica să se concentreze.

— Totuşi, o să am nevoie de ajutor pentru a afla unde locuieşte. Regina se duse cu gândul la multe dintre modalităţile ei teribile de interogare. La urma urmei, e un pustnic.

— Un proiect nemaipomenit, Artilla, fu de acord regele Mătrăgună, gândind că orice proiect care o distrăgea de la propriile lui planuri era bun.

— Dar nu pot găsi niciun servitor.

— Ai sunat ca să-i chemi?

— Desigur.

— Ai strigat, atunci?

— M-am gândit să trec mai întâi pe aici. Am început să strig. Umilus – se întoarse către valet – unde e toată lumea? Ce-i neobrăzarea asta?

Umilus Iarbă neagră tocmai se lupta cu un puternic val de greaţă şi rămase mut în faţa reginei.

Într-un final, observând paloarea servitorului, regele se întoarse către soţia sa.

— Artilla, Umilus nu arată prea bine. Umilus, ai mâncat ceva de curând? se interesă el pe un ton firesc, privind ţintă în ochii soţiei sale.

Întrebarea avu un efect imediat asupra reginei, exact aşa cum regele intenţionase.

— Doar puţină supă, Înălţimea Voastră, nimic ce m-ar fi ţinut prea mult departe de domnia-voastră.

— Aşa, deci!

Brusc, reginei parcă începuse să i se împleticească limba, iar ochii i se perindau prin cameră pentru a evita privirea regelui. În entuziasmul ei, uitase de mica întâmplare cu inelul, din bucătăria servitorilor.

— Umilus, zise ea, de vreme ce eşti aici, poate poţi să scrii un mesaj pentru mine, o să-ţi dictez, şi să ai grijă să ajungă în mâinile cui trebuie.

— Dar mai întâi, Umilus, interveni regele, ar fi bine să le spui celorlalţi servitori să ocolească supa. S-ar părea că e o idee bună, nu-i aşa?

Regele îşi îndulci tonul şi se aplecă spre soţia sa.

— Ştiu că aşa ţi-e firea, draga mea. Cred însă că eşti de acord cu mine că avem într-adevăr nevoie de toată lumea pentru a pregăti festivalul.

— Ah, apropo! Am fost în temniţă, dragul meu, şi n-ai să ghiceşti ce am găsit acolo.

— Spune-mi, te rog!

În timpul acesta, Găgăuţă îşi punea instrumentele ciudate la loc într-un săculeţ din piele şi făcea sul eşantioanele de piele. Scopul lui era să plece cât mai repede, atât pentru a se apuca în cel mai scurt timp de pantofii pentru festival ai regelui, cât şi pentru a se afla cât mai departe de regină. Se întoarse, pentru a trage pe piciorul strâmb al regelui o şosetă uriaşă şi un imens papuc de catifea.

— Un prizonier!

— Un prizonier? Cum se poate? Abia am sosit.

— Da, asta am spus şi eu. Din cât se pare, a stat aici toată iarna în grija santinelelor!

— O! Asta-i interesant!

— Da, m-am gândit eu că o să ţi se pară amuzant. Şi, Arsenius, este farmacopat! A venit să-şi încerce iscusinţa pe piciorul tău.

La auzul numelui acestei meserii proscrise şi ruşinoase, Găgăuţă scăpă din mână toate rulourile de piele.

— Un farmacopat? Nu-mi amintesc să fi întâlnit vreun farmacopat anul trecut. Cu siguranţă n-aş fi uitat aşa ceva.

— Cred că a fost arestat imediat. La urma urmei, este una dintre îndeletnicirile pe care le-ai interzis… Oare să-l

chemăm pe Vinegret? întrebă ea într-o doară.

La insistenţele lui Vinegret interzisese regele această ramură a medicinei, cândva atât de populară, şi se ştia că Directorul trebuia chemat imediat în caz că era prins vreunul dintre aceşti proscrişi.

— Nuuu, spuse regele. Farmacopatul ăsta…

— Cecil nu-ştiu-cum, parcă.

— Farmacopatul să fie adus la mine, să-i dăm o şansă. Dacă tot a venit până aici…

Regele nu se gândea doar la binele lui, ci şi la faptul că asta avea să-l înfurie peste măsură pe Directorul Breslei.

— Şi dacă nu-ţi poate vindeca piciorul?

— Atunci, draga mea Artilla, îl las pe mâinile tale talentate, ca întotdeauna.

Chiar asta spera şi regina.

Capitolul douăzeci şi şapte – Prizonierul nr. 11 802

Sorrel Flux ştia că pentru a reuşi să rămână în viaţă în castel, după următoarea masă, avea nevoie să se folosească de toate resursele sale interioare. Trecuseră mulţi ani de când făcuse pe degustătorul şi chiar şi atunci fusese doar pentru clienţii cei mai puţin pretenţioşi din saloanele Breslei, demnitari veniţi în vizită şi oaspeţi ai Directorului. Oricare dintre aceştia era el însuşi un degustător desăvârşit sau beneficia de serviciile unui degustător pus la dispoziţie de gazda sa – din motive uşor de ghicit, acest obicei exista numai între prieteni şi asociaţi foarte apropiaţi şi numai în saloanele cele mai exclusiviste ale celor bogaţi şi puternici. Între membrii elitei exista o degajare care nu scăpase neobservată de Sorrel şi pe care, uneori, Vidal Vinegret îl pusese să o folosească în avantajul său.

Vinegret îl îndemnase pe Flux să-şi cultive şi alte talente, activităţi ilicite care îl făceau pe tenebrosul

Director încă şi mai puternic şi temut. Era omul potrivit pentru livrările secrete de la miezul nopţii sau, chiar mai rău, pentru trimiterea ocazională a câtorva picături din vreo licoare mortală către inamicii Breslei. Ca o ciudată întorsătură a sorţii, Flux părea să fie mult mai priceput la ascunderea otrăvii decât la detectarea ei.

Iar acum era aici, în Templar, ca degustător al reginei. Îşi ieşise din mână, iar asta nu era bine deloc.

Înainte de a pleca, Vinegret îl liniştise, asigurându-l că aici era nevoie de el, că prezenţa lui avea să le abată atenţia membrilor familiei regale, în timp ce Directorul avea să reuşească ceea ce nu-i ieşise lui Flux – să pună mâna pe copila aceea nesuferită. Sorrel Flux însă nu era pe deplin convins de asta; în mintea lui uneltitoare începuse să sune un semnal de alarmă. Nu putea să scape de sentimentul obscur şi neliniştitor că era pedepsit pentru mişcările greşite pe care le făcuse la Nestemata Scobită.

Trebuia să nu atragă atenţia asupra lui. Îşi dădu repede seama că pentru a supravieţui trebuia să găsească ceva, orice ar fi fost necesar, care să le abată gândurile, astfel încât regina să nu aibă timp să-şi amintească de el. La urma urmei, Sorrel era în stare de multe. Se hotărî să se împrietenească rapid cu un servitor a cărui însărcinare era să supravegheze bucătăria regelui. Şi cum Iarbă neagră nu se simţea prea bine, momentul se dovedi a fi numai bun.

— Prizonierul unsprezece mii opt sute doi, Înălţimea Voastră, spuse santinela aflată în poziţie de drepţi în faţa uriaşei uşi duble.

Prizonierul unsprezece mii opt sute doi era foarte încântat să iasă din izolarea lui, chiar dacă doar pentru moment, şi se înclină adânc în faţa familiei regale reunite. Chiar şi această mişcare simplă îi era îngreunată de un enorm nod de frânghie care îi ţinea prinse în faţă mâinile,

evident, pentru a-l împiedica pe farmacopat să purceadă la vreunul dintre trucurile lui de vindecător. Dacă frânghia nu l-ar fi putut opri, un număr impresionant de gărzi era acolo pentru a proteja familia regală de periculosul şarlatan cu ajutorul bastoanelor ascuţite.

Sorrel Flux, aflat la post, lipit de peretele din spatele reginei, îl întâlnise numai o dată pe Cecil şi, uimit, îl identifică pe prizonier ca fiind fostul său angajator. Omul era murdar şi palid, hainele îi erau numai zdrenţe. Farmacopatul afişa însă o teribilă demnitate tăcută, iar această calitate – o stăpânire de sine care era atât de străină de caracterul lui Sorrel Flux – îl supără pe degustător, făcându-l să privească îngâmfat la chinurile nefericitului om.

Când Sorrel îşi reveni din surpriză (la urma urmei, în faţa lui se afla cel în patul căruia dormise în tot acel an nenorocit), se dădu uşor într-o parte, acoperit cu totul de regină.

— Hmm, spuse regele, repetând de câteva ori. Hmm…

Tăcerea care urmă fu ruptă de Cronicarul regal.

— Regele contemplă! explică el.

De fapt, regele nu mai văzuse un farmacopat în carne şi oase – şi nici regina – până la această întâlnire din pivniţa umedă a castelului.

După lovitura care îi adusese la putere pe cei din neamul Mătrăgunelor, farmacopaţii erau într-adevăr apariţii rare. Chiar şi înainte de preluarea puterii, Vinegret avusee grijă ca întreaga tagmă să fie persecutată, cât timp se mai bucurase încă de ascultarea regelui Verdegris. Se spunea că în cel mai bun caz sunt şarlatani, iar în cel mai rău caz, ei bine, regele Mătrăgună nu ştia exact cum spusese Vinegret că sunt cei mai răi dintre ei. Doar că nu trebuia să ai încredere în felul lor de a tămădui şi că erau în stare de multe rele, ca acelea provocate de Verdegris.

Şi acum iată că în faţa lor se afla unul, în carne şi

oase.

Nici nu prea aveai la ce să te uiţi.

— Farmacopatule, ai un nume? întrebă regele.

— Da, Înălţimea Voastră. Cecil Manx, Înălţimea Voastră.

— Spui că poţi să îl vindeci pe rege? întrebă Umilus, care după cum arăta ar fi trebuit să fie în pat, cu o sticlă de apă caldă şi cu o carte bună.

— Aşa speram, încuviinţă Cecil.

— Doare? întrebă regele Mătrăgună, având încă proaspătă în minte amintirea ultimei probe pentru Găgăuţă.

— Nu, n-aş crede, Înălţimea Voastră. E vorba doar de câteva picături pe limbă, dintr-o tinctură brevetată.

— Bine, atunci.

Regele privi prin încăpere, apoi, amintindu-şi de cizmar şi de următoarea probă dureroasă, luă rapid o hotărâre.

— O să încerc. Asta, bineînţeles, în cazul în care încerci dumneata întâi tinctura. Ştii doar, e mai bine să fii prevăzător, preciză regele, atingând uşor, cu afecţiune, mâna soţiei sale.

— Păi, Înălţimea Voastră, problema este că... mi-a fost luat medicamentul când m-au arestat. Dacă l-aş putea recupera...

Umilus Iarbă neagră îşi drese vocea şi consultă un sul lung de pergament.

— Da. În mod sigur i-au confiscat medicamentul când a fost arestat.

— Nu poate fi adus de unde este ţinut?

— În mod normal, a fost distrus, Înălţimea Voastră.

Regele oftă. Încă o dezamăgire.

— Dar poate că farmacopatul ar putea să fabrice din nou tinctura? sugeră Iarbă neagră.

Regele se învioră:

— Ei, da, e o idee! Ai putea să mai produci încă o

sticlă. Soţia mea ar fi mai mult decât bucuroasă să îţi împrumute laboratorul ei pentru aceasta.

— Chiar aşa? întrebă regina.

— Toţi preamăresc generozitatea regelui! strecură în completare Cronicarul regal.

— Poate că Mawn ar putea să-i dea o mână de ajutor?

Însă înainte ca regina să găsească un motiv pentru care parfumierul său de încredere nu putea să ajute la vindecarea diformităţii soţului ei, prizonierul vorbi.

— Ei bine, Înălţimea Voastră, problema este că de fapt nu ştiu care sunt ingredientele.

— Nu ştii ce se află în propria dumitale sticlă, în medicamentul pe care l-ai făcut?

Cronicarul regal scria în grabă, străduindu-se să ţină pasul cu vorbele lui Arsenius.

— Ştiţi, nepoata mea l-a preparat.

— Nepoata dumitale?

— Da, nepoata mea; e foarte pricepută la astfel de lucruri.

— Nepoata dumitale…

Regele bătea darabana cu degetele. La drept vorbind, toate acestea cam începeau să-l plictisească. Îl încerca bănuiala că şi nepoata asta părea să fie tot o proscrisă.

Sorrel Flux se gândi la copila răzgâiată care îl enerva mereu. Se simţea insultat de interesul pe care stăpânul lui i-l acorda fetei şi, în aceeaşi măsură, era suspicios. Din cauza ei se afla aici, în castelul ăsta înspăimântător! Stăpânul lui s-ar fi înfuriat dacă regele îşi îndrepta atenţia asupra ei. Breasla voia să o ţină departe de rege cu orice preţ. În ce scop, oare? El nu vedea ce câştig aducea tovărăşia copilei, în afară de plictiseală. De fapt, deşi vanitatea lui îl făcea să nu meargă prea departe cu presupunerile, avea o oarecare bănuială că neobrăzata aia mică îl otrăvise în timpul cât stătuse la ea.

În consecinţă, bineînţeles că îi convenea dacă

planurile atent urzite de Vinegret ar fi dat greş, dar gândi că pentru moment era mai prudent să privească doar şi să asculte.

— Sunt sigur că ar putea să îl prepare din nou, încercă Cecil plin de speranţă. Am putea merge să o luăm...

Umilus Iarbă neagră îşi drese iar vocea şi consultă documentele pe care le ţinea în mână.

— Oamenii Coroanei au mers la reşedinţa acestei persoane, un birt care se pare că se numeşte Nestemata Ciobită, şi au raportat că nu au găsit pe nimeni. Nicio fată. Nimeni în afară de douăzeci de santinele moarte.

Când acest lucru fu anunţat, Sorrel îşi ascunse prudent capul în spatele tronului reginei.

— Chiar aşa? Ce ciudat, spuse regele, referindu-se, după cum se dovedi, nu la oamenii morţi. Toată lumea ştie că nestematele nu pot fi ciobite! Ce nume ciudat! zâmbi regele la acest gând. Farmacopatule, asta vine de la firea ta de poet?

Iarbă neagră răsfoia preocupat un alt teanc de documente din apropiere.

— Ăăă, Înălţimea Voastră... Ar mai fi ceva. Nu este consemnat nicăieri că prizonierul unsprezece mii opt sute doi ar avea vreo nepoată.

— Cum adică? Nicio nepoată? strigă regele.

Toată povestea asta îi dădea dureri de cap. Cu sau fără nepoată, farmacopatul-poet nu se ridica la aşteptările sale. N-ar fi trebuit ei să folosească forţele pădurii după bunul lor plac? Nu dădeau ei la iveală adevărata natură secretă a plantelor prin marea lor putere de percepţie? Sosise vremea să-l dea pe acest prizonier pe mâna soţiei sale.

Cecil se opri. Era cât pe ce să-şi încalce promisiunea făcută unui estacagiu – dată fiind situaţia, nu era un lucru bun –, dar îşi dădu seama că acum interviul nu se desfăşura deloc în avantajul lui.

— Majestatea Voastră, dacă îmi permiteţi! De fapt, nu este nepoata mea. Pe când era bebeluş, a fost găsită plutind pe râu, în Anotimpul Vânturilor. Am botezat-o Ivy şi am crescut-o ca pe copilul meu.

Odată cu această mărturisire, numeroasele bănuieli ale lui Sorrel Flux fură, dacă nu confirmate, cel puţin validate. Era unul dintre puţinii care aveau acces la ce mai rămăsese din vechile cărţi prăfuite ale Bibliotecii de la Rocamadour, unde numeroşi învăţaţi descifrau zi şi noapte, fără răgaz, operele de neînţeles. Acum înţelegea de ce îl dezamăgise într-atât pe stăpânul său. Sorrel Flux puse datele cap la cap şi descoperi o nouă întorsătură de situaţie, absolut fascinantă.

Ştia că în măreaţa şi vechea Profeţie era vorba despre un copil de pripas.

Partea a III-a – Vânturile din Caux

Vânturile din Caux

Nici inima slabă, nici mintea slabă nu-şi vor găsi adăpost în faţa Vânturilor din Caux.

— Atlasul ţinutului Caux

Capitolul douăzeci şi opt – Licoarea

Ivy îşi dădea seama că doar o inimă delicată putea vedea ce frumos este un mistreţ ţepos. Măcuşor era enormă pentru oricine, dar mai ales pentru o fetiţă de unsprezece ani. Înălţimea la greabăn a animalului o depăşea cu mult pe cea a lui Ivy. Scobitura musculoasă dintre omoplaţi era acoperită de mari ţepi ascuţiţi, asemenea unei coroane zburlite. Era lată, pe jumătate cât era de înaltă, astfel că părea destul de îndesată, iar un trup îndesat este doar rareori considerat frumos, dacă nu chiar niciodată.

Apoi mai erau şi colţii. Lungi şi curbaţi, ieşeau din gingiile rozalii, accentuându-i botul incredibil de lung şi

fixându-i pe chip un rânjet permanent. Avea însă ochii adânci şi blânzi, ca doi nasturi albăstrui, şi în aceşti ochi, Ivy găsi speranţă.

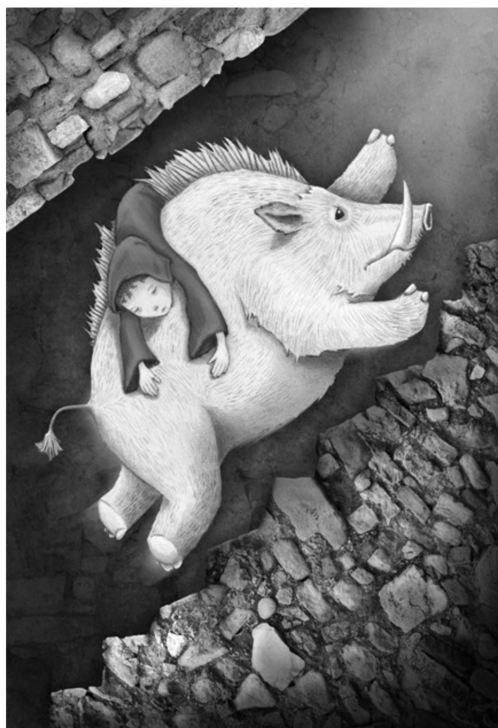
Minerii căutători de nestemate preţuiau tocmai acest bot lung: putea să adulmece o vână de pietre brute dincolo de roca tare, de nepătruns. O altă îndeletnicire importantă a mistreţilor căutători de nestemate de la Nodurile Povârnite era transportul. Nu al unei încărcături umane, ca în momentul de faţă, ci al uneia la fel de preţioase: nestematele proaspăt scoase din pământ.

Măcuşor îl cără cu grijă pe degustător prin ieşirea secretă. Pasajul se îngusta în sus şi, în lumina slabă, părea să fie nesfârşit. Ivy ţopăia în spatele ei. Uneori, drumul era destul de îngust şi de abrupt, dar cum Măcuşor era născută şi făcută să-şi găsească drum pe poteci abrupte de munte, îl transportă cu uşurinţă pe degustător, în sus, pe treptele inegale din piatră.

Clothilde era ultima. Rămăsese doar cât să stingă focul din şemineu. Aruncând o ultimă privire fermecatei camere de chihlimbar, sanctuarul celui mai minunat dintre regii din Caux, închise uşa Subpădurii, o sigilă şi o lăsă pradă destinului ei.

În cele din urmă, scara îi duse într-o cămăruţă, unde Ivy, sub imboldul unui val de afecţiune, trase în piept aerul dimineţii ce începea; era o adevărată surpriză să vadă că petrecuseră toată noaptea sub pădure.

Ieşiră la suprafaţă din pasajul de lângă şemineu printr-o uşă tăiată în piatră. În cameră nu se aflau decât un şemineu, câteva ferestre deschise şi o masă rustică. La prima vedere, se părea că părăsiseră Subpădurea prin micuţa cabană din copac. Un foc primitor ardea în vatră, unde Măcuşor îl depuse pe degustătorul bolnav, aşezându-i cu mare grijă corpul fără vlagă pe podeaua de piatră. Se aşeză apoi lângă el, cu picioarele ieşindu-i de sub pântecul masiv.

Când Ivy se uită la el, Rowan era foarte palid. Respiraţia îi era slabă, iar ochii, deşi deschişi, erau împăienjeniţi şi priveau în gol. Bolborosea îngrijorat ceva, iar Ivy îl auzi de mai multe ori pronunţând cuvântul neam.

— Are nevoie de ajutor, spuse Clothilde pe un ton sec. Are nevoie de un farmacopat. Îl cercetă pe degustător, aplecându-se ca să-i vadă mai bine pupilele dilatate. Nu te-a pregătit Cecil tocmai pentru aşa ceva? Nu trebuie să-i calci pe urme? Bănuiesc că ai deja câţiva ani de pregătire.

Cecil, unchiul fetei, ar şti ce să facă. De s-ar fi ţinut de învăţătură, în loc să fie atât de neascultătoare! Încercă să-şi adune gândurile şi să evalueze simptomele exact aşa cum fusese învăţată, dar nu putea să-şi amintească nimic.

— Crede că au venit după el cei din neamul Taxus, se trezi Ivy vorbind fără rost.

Acum sărmanul degustător gemea stins. Măcuşor părea îngrijorată când îi adulmecă faţa cu râtul ei umed.

— Ce anume te-a învăţat? întrebă cu precizie Clothilde.

— Chiar dacă aş şti ce să-i dau, mi-am lăsat toate medicamentele la Axle, se plânse Ivy, simţind cum i se pune un nod în gât de panică.

— Gândeşte-te, o îmboldi domniţa. Ceva mai puţin... tradiţional? Sunt convinsă că poţi improviza ceva.

Într-adevăr, exista ceva.

Un lucru foarte preţios şi care se dovedise un leac miraculos. Exista elixirul pe care îl avea cu ea.

Dar a-l deschide însemna să-şi încalce promisiunea făcută unui estacagiu, iar aşa ceva nu trebuia să facă nimeni, niciodată. Pe când se aflau la estacadă, Axle o luase de-o parte, în timp ce Rowan încă mai dormea, şi o pusese să facă legământ că nu va irosi nicio picătură, spunându-i că va şti când a venit momentul să-l folosească. Totuşi, cu siguranţă Axle nu ar fi vrut să-l lase pe prietenul ei să moară.

Ivy nu dorea să deschidă sticla şi de teamă ca nu cumva Măcuşor să o atace din nou, dacă avea să adulmece nestemata. Se simţea presată şi de Clothilde, şi de mistreţ. Nu-i păsa de expresia din ochii Clothildei, ce exprima un amuzament distant. Era ciudată şi neliniştitoare, dată fiind situaţia.

Ivy îşi dădu seama că nu avea de ales, iar când scoase sticla de coniac, Măcuşor abia dacă-şi săltă capul, adulmecând cu râtul, apoi îşi reîntoarse privirea către degustătorul aflat în suferinţă. Ivy deschise delicatul dop din sticlă al elixirului, desfăcând spirala de aur. În interior, nestemata scăpăra în lumina focului. Spirala sigiliului se desprinse cu uşurinţă. Deschizându-i lui Rowan gura, ea îi turnă cu grijă pe limbă câteva picături din lichidul auriu.

Efectul fu uluitor de rapid.

Pe pielea tânărului degustător, cu o culoare

îngrijorător de cenuşie, când tonicul îi atinse limba se răspândi un lent val auriu, începând de la gură spre părţile laterale şi în partea de sus a feţei, apoi în jos pe gât, până spre vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare. Părea că scânteiază. O boare nevăzută îi răscoli părul, coborând spre roba întunecată şi spre tălpile ghetelor. Mici vârtejuri de scântei aurii îi jucară în obraji, lăsând în urma lor o îmbujorare văratică, apoi dispărură sticlind. Din gură îi scăpă un oftat adânc, de totală mulţumire, iar chipul său părea acum întruchiparea liniştii.

Ochii îi clipiră şi se deschiseră, iar când văzu că toată lumea se holba la el, faţa i se acoperi de o îmbujorare ce-i trăda sănătatea.

— Aşa, spuse încet Clothilde, aşa.

— Ce… ce s-a întâmplat? reuşi să îngăime Rowan.

Simţi că roşeşte, dar, pentru prima dată în viaţă, nu-i mai păsa de asta.

În cameră plutea tăcerea.

— Ce ai ascuns acolo, draga mea?

Ochii Clothildei se îngustaseră, trădându-i interesul.

— Nimic, spuse Ivy, pe când răsucea la loc spirala subţire de sârmă.

Era hotărâtă să dea totul uitării.

— Ăsta da coniac, insistă Clothilde.

— Aşa e, fu de acord Rowan.

— Pot să văd, te rog? întrebă Clothilde.

— Nu, nu cred, replică Ivy, care nu prea avea chef să stea la discuţii.

— Dă-o încoace, comandă Clothilde pe un ton ce nu suporta un refuz.

— Nu, spuse Ivy, mai apăsat.

Duse sticla la spate şi o străfulgeră cu privirea pe domniţa înveşmântată în alb.

— Ivy Manx, începu cu grijă Clothilde, pe un ton ameninţător. Braţele i se încordară pe lângă trup, iar Ivy începu să se întrebe dacă avea de gând să-i ia sticla cu

forţa. Însă brusc tonul ei se schimbă. Cum doreşti, spuse, mai calm de data asta, cu perfectă stăpânire de sine. Important e să păstrăm sticla în siguranţă. Nu cred că îţi dai seama ce ai acolo.

— Ba cred că da, mormăi Ivy.

— Pot să mai beau un pic, te rog? întrebă nerăbdător Rowan.

Se simţea mai bine decât îşi amintea să se fi simţit vreodată. Inima îi bătea în piept într-un ritm plăcut şi lumea i se părea mai plină de culoare. Îşi întinse picioarele, care încă îl furnicau în mod plăcut.

— Nici n-ar fi trebuit să-l folosesc, dacă nu l-ai fi otrăvit tu! spuse Ivy, uitându-se urât la Clothilde.

Rowan căscă ochii, amintindu-şi de fapta nelegiuită.

— A fost neaşteptat de uşor, ridică din umeri Clothilde şi se gândiră toţi trei la nepriceperea lui ca degustător.

— Ei bine, a fost o faptă mârşavă, spuse Ivy înfuriată. Ar fi putut muri! Şi pentru ce? Ce ţi-a făcut?

— Rowan nu s-a aflat nicio clipă în pericol. Nu a fost decât o mică doză de arbalţ…

Auzind acestea, bietul degustător gemu. Era o otravă elementară, una pe care orice boboc ar fi identificat-o.

— … şi dacă tu nu ai fi putut să-l vindeci, aveam eu antidotul, adăugă Clothilde, scoţând din buzunar o fiolă mică. Ivy, numai aşa puteam fi sigură că tu eşti cea care mi s-a spus că eşti.

— Ce înseamnă asta? Ivy bombănea, spunând că nu reuşeşte să înţeleagă de ce otrăvirea prietenului ei fusese o etapă necesară.

— Trebuia ca Cecil să îţi fi explicat deja totul.

Era enervată şi oarecum supărată.

— N-a fost înţelept să amân atât de mult, continuă ea. Acum trebuie să o fac eu.

— Unchiul meu nu a adus niciodată vorba despre tine. Şi eu nu ştiu nimic despre vreo întâlnire, se burzului

Ivy.

Auzind acestea, Clothilde reveni la un ton mai potolit.

— Nu, bănuiesc că nu. Învoiala s-a făcut cu mult timp în urmă. Erai doar o copiliţă. Făcu o pauză. Ivy, l-am otrăvit pe Rowan pentru a-ţi da ocazia să-l vindeci.

Se întoarse către degustător, concentrată:

— Îmi cer scuze, Rowan.

Clătinând din cap, Rowan îi acceptă scuzele, buimăcit.

— Trebuia să ştiu dacă tu eşti aceea.

Ochii de cristal ai Clothildei clipiră.

— Aceea? Care aceea?

Exact în acel moment soarele se hotărî să străpungă noaptea, declarând în mod oficial începutul unei noi dimineţi. Lumina blândă tremură pe podeaua de scânduri, înaintând de-a curmezişul ei pentru a atinge peretele. Şi elimină complet distanţa, aşa cum poate lumina soarelui să o facă uneori.

— Nobilul Vlăstar, care a venit să salveze tărâmul Caux.

Capitolul douăzeci şi nouă – Pietre mesager

Este o situaţie ciudată să fii într-o zi cineva, iar a doua zi altcineva, complet diferit. Ia închipuiţi-vă: sunteţi ceva şi adormiţi, iar când vă treziţi, aţi devenit total altceva; două stări, separate doar de liniştea şi odihna viselor voastre. Timp de unsprezece ani, Ivy Manx s-a jucat liniştită pe malurile de calcar ale râului Marcel şi a făcut experienţe în grădină şi în atelier. Era cu adevărat uluitor să afle – aşa cum tocmai se întâmplase – că unchiul ei şi Axle îi ascunseseră ceva în toţi aceşti ani, ceva extrem de important.

Şi-apoi, să se gândească, aşa cum trebuia să procedeze Ivy, că dacă ea era cineva complet diferit de ce ştiuse, atunci poate că şi unchiul ei trebuia privit cu totul altfel, dintr-un alt unghi.

Clothilde îi oferea această ocazie.

— Da, Cecil Manx a fost şi este farmacopat. Însă nu unul oarecare. Este Maestru farmacopat, ultimul dintr-un lung şir. Unchiul tău – aşa cum îl numeşti tu – era într-o vreme o persoană foarte importantă în Templar.

— Cecil?

— Da. Era sfătuitorul personal al bunului rege.

Asta chiar cerea un efort de imaginaţie.

— Al regelui Verdegris? Eşti sigură?

— Da. Era farmacopatul personal al regelui.

În scurt timp, copiii avură şansa să afle despre bătrânul rege, despre colecţiile lui mari şi minunate, în special cele de cărţi şi de planşe medicinale, pe care le ţinea în Biblioteca de la Rocamadour. Aflară despre prezenţa lui Cecil acolo şi de rolul lui în acele vremuri blânde, despre descoperirile lui (era un cercetător perseverent, răbdător, care făcuse multe inovaţii în arta vindecării – o întreagă aripă a unuia dintre cele mai prestigioase colegii îi purta numele!). Capacităţile sale de a face descoperiri erau nelimitate; îndemânarea de a folosi plante tămăduitoare era legendară.

Imaginaţia vie a lui Ivy putea cu uşurinţă să recreeze o misterioasă scenă de conversaţie serioasă între unchiul ei şi bunul rege Verdegris, deşi asupra ei mai plutea încă o undă de neîncredere. După ce Clothilde încheie, Ivy se simţea şi mai nelămurită decât fusese la începutul povestirii. Se întreba cum de ajunsese această domniţă de neam nobil să-l cunoască pe unchiul ei – şi mai ales ce avea asta de-a face cu ea.

— Erai şi tu în Templar pe atunci, să înţeleg? întrebă Ivy cu oarecare timiditate.

— Desigur, răspunse Clothilde, netezindu-şi o cută invizibilă a rochiei. Dar nu l-am cunoscut pe Cecil decât mai târziu. Şi trebuie să adaug că, fără îndoială, dispariţia lui îmi creează acum mari probleme.

— Şi atunci când a plecat regele? întrebă Rowan.

— Unchiul lui Ivy a plecat fără vâlvă. Ca mulţi alţi oameni ai timpurilor de demult, a aşteptat.

— Ce a aşteptat?

— Să se împlinească Profeţia. Te-a aşteptat pe tine, se pare.

Peste cei trei se aşternu liniştea.

— Profeţia asta, eşti sigură că are legătură cu mine?

— Sigură? pufni cu dispreţ, întorcându-se cu spatele la fereastră, unde Ivy avusese impresia că îşi admirase până atunci propria imagine.

— Din păcate, sunt sigură.

Îşi ţinea capul sus, cu maxilarele încleştate. În lumina dimineţii, profilul ei strălucea spre Ivy ca o monedă de aur.

— Înainte de povestea cu acel elixir, nu aş fi fost. Dar lucrurile se întâmplă aşa cum e scris.

Copiii nu putură să nu remarce dezamăgirea amară ce îi umplea glasul.

În liniştea care urmă, Rowan se ridică pentru a-şi dezmorţi picioarele şi, însoţit de Măcuşor, care ţopăia alături de el, se întoarse spre şemineul unde zăcuse când se simţise rău.

— Ăăă, Ivy, şopti Rowan. Vii puţin încoace?

Degustătorul se odihnise pe o piatră foarte interesantă.

— 479 de cioţi… până la Pimcaux, citiră împreună.

O scurtă privire peste umăr le confirmă faptul că din nou Clothilde era la fereastră.

— Se pare că ne apropiem, sublinie Rowan.

— Da, spuse Ivy, întinzând mâna să atingă piatra.

Era netedă, cioplită de o mână pricepută, cu o scriere complicată, aşa cum văzuseră şi în Pădurea Sudică.

— Pare caldă. Uite, pune mâna!

Mâinile lor – cea mică şi delicată a lui Ivy şi cea puţin mai puternică a lui Rowan – se odihniră una lângă alta pe vechea lespede.

— E o piatră mesager, se auzi brusc din spatele lor

vocea mândră a Clothildei.

Copiii tresăriră.

— Odinioară, pietrele mesager se aflau peste tot – la fiecare răscruce sau chiar pe cea din urmă potecă; se întâmpla pe când Verdegris era aici. Dacă te rătăceai, păreau să crească din pământ lângă tine exact acolo unde aveai nevoie de ele. Acum însă pietrele mesager sunt foarte rare, căci noul rege le-a închis pe toate. Prin natura lor, atunci când se deplasează, se schimbă şi informaţiile pe care le dau.

— Ce înseamnă? întrebă Rowan, după ce-şi reveni puţin din sperietură.

— Păi, aş spune că e destul de clar. Ia să vedem: asta spune 479 de cioţi…

— Ce-i un ciot? o întrerupse el.

Privirea ei îl avertiză să n-o mai întrerupă vreodată.

— O veche măsură pentru distanţe.

Cei doi aşteptară ca ea să continue.

— Cu aproximaţie, unei persoane i-ar lua cam o oră să parcurgă un ciot. Eu însă am mers şi mai repede, adăugă ea, zâmbind cu satisfacţie.

— Asta înseamnă că ne aflăm în apropiere de Pimcaux? întrebă Ivy plină de speranţă.

— Nici pe departe.

— Ai fost acolo?

— Bineînţeles. De acolo sunt.

Clothilde examină cele două feţe buimăcite şi izbucni deodată într-un râs înviorător.

— Iar ca să ajung acolo, continuă ea, sau oriunde altundeva, am nevoie de un estacagiu. De cel care se află sub podeţul de acolo, cea mai apropiată estacadă. Dacă vrem să plecăm vreodată de pe insula asta, avem nevoie de ceva de la el.

— Insulă?

Ivy alergă la fereastră. Nu încăpea îndoială, se aflau în mijlocul unui lac mare şi calm. Cum de nu observase?

Întregul lac era punctat de insule minuscule, cât vedeau cu ochii, fiecare ca o mingiuţă verde plutind pe apa nemişcată. Un abur alb acoperea suprafaţa lacului, sub soarele care devenea tot mai puternic.

— Unde ne aflăm? întrebă ea.

— În Ţinutul Lacurilor.

— Ţinutul Lacurilor?

Ivy nu putea pricepe cum de călătoriseră atât de departe pe sub pământ. Trecuseră, nu se ştie cum, pe sub întreaga Pădure Sudică şi ajunseseră la aceste minunate ape, despre care se spunea odată că aveau puteri tămăduitoare.

— Vă aflaţi într-o Cabană regală, le explică Clothilde. Există mai multe în tot regatul, toate identice, toate pregătite pentru întoarcerea regelui.

Ivy îşi dădu acum seama că şi coliba din Pădurea Sudică era tot una dintre ele.

— Ceva îmi spune că nu te referi la regele Mătrăgună, zise Rowan.

— Vorbesc despre bunicul meu. Regele Verdegris.

— Prinţesa Violeta a avut o fată? Ivy se gândi la povestea descoperită de Rowan în *Atlas*. Dar şi la însemnul florii de cincifoi, care apăruse pe faţa Clothildei în Subpădure. Chiar că era de neam ales.

Domniţa cea înaltă încuviinţă din cap şi îşi strânse mai bine părul. Privi enormul lac aşa cum l-ar privi stăpâna lui.

Copiii rămaseră muţi de uimire.

— Dar cum o să ajungi acolo? întrebă Ivy în cele din urmă, uitându-se pe fereastră la frumoasa privelişte. Estacada face legătura între insulele de colo. Între ele şi noi nu e altceva decât apă!

— Înot, cum altfel!

Cu aceste vorbe, Clothilde deschise uşa cabanei şi făcu doi paşi mari, plonjând graţioasă în lumina dimineţii.

Dacă pe cei doi plecarea ei îi lăsă cu gura căscată, nu

avu aproape niciun efect asupra mistreţului, care îşi molfăia coada cu îndârjire.

Capitolul treizeci – Sfârleze de vânt

De îndată ce domniţa cea înaltă părăsi încăperea, starea celor doi se schimbă din nou. De data asta, îi copleşi o nerăbdare mohorâtă, iar îngândurarea alungată de strălucirea Clothildei îşi aruncă din nou asupra lor umbra cenuşie. Ivy avea senzaţia că aşteaptă să se întâmple ceva.

— Profeţia asta, începu fata. Nu scrie nimic despre ea în *Atlasul* lui Axle?

— Nimic, clătină din cap Rowan.

— Când eram la estacadă, Axle mi-a spus că Cecil a plecat la Temple în locul meu.

— De ce? Ca să te apere? Poate din cauza asta nu ţi-a spus nimic despre *ea*. Făcu un semn cu capul înspre uşă. Ivy, pe mine mă sperie.

Ivy dădu din cap, în semn că e de acord cu el. Ştia totuşi că au nevoie de ea ca să plece de pe insulă, aşa că încercă din răsputeri să-şi scoată din minte faptul că ea îi otrăvise prietenul cu arbalţ.

Cei doi se înghesuiră pe piatra mesager, care acum, spre neliniştea lor, părea să se afle cam prea aproape de uşa cea mică şi de treptele întunecate dinspre Subpădure.

— Doar nu crezi că Expulzatul ar fi putut să ne urmărească până aici, nu? Ivy aruncă o privire înapoi către hornul de piatră.

Rowan fu străbătut de un fior care îi accentuă şi mai tare gândurile negre.

— Nu cred. Oricum, suntem blocaţi aici. Uită-te la toată apa asta!

Erau înconjuraţi de clipocitul blând, dar persistent al apei care lovea uşor insula şi bătrâna cabană. Rowan, deşi destul de atletic, nu era un înotător prea bun, chiar de-ar fi avut echipamentul potrivit. Apa îi dădea degustătorului un sentiment de nervozitate şi, ca să nu-i împărtăşească asta

noii lui prietene, preferă să recapituleze scurta lui întâlnire cu moartea. Îi reveni în faţa ochilor imaginea lui Vidal Vinegret şi, odată cu ea, şi amintirea unor lucruri învăţate la Breaslă. Inima aproape că i se opri.

— Problema cu Expulzaţii este că sunt insistenţi. Nu dau greş niciodată. N-o să se întoarcă la Rocamadour cu mâna goală. Nu are voie.

Ivy se încruntă. Asta nu se potrivea deloc cu planul ei de a-şi găsi unchiul.

— Mă întreb dacă asta e valabil şi pentru domnul Flux, şopti ea. Era ca o căpuşă, mic, dar insistent.

Domniţa în alb se întoarse foarte repede şi un zgomot, asemănător unui clic-clac, îi anunţă venirea; odată cu ea apăru şi soarele. Uşa se deschise şi Clothilde intră ţinând ceva ce îi păru lui Ivy un fel de umbrelă veche. Obiectul era bine pliat, ca orice umbrelă, numai că nu era acoperit cu material impermeabil, ceea ce îl făcea absolut inutil în caz de furtună. Avea un harnaşament care prindea în diagonală pieptul şi umerii, iar de mâner atârna legănându-se un mic şnur care părea să fie folosit la deschidere.

— Una pentru tine şi cealaltă pentru tine.

Clothilde îi înmână fiecăruia câte un obiect identic.

— Ce…? începu Ivy.

— Sfârleze de vânt, zâmbi Clothilde radioasă.

— Ce fel de sfârleze? întrebă Rowan, căscând gura.

— Sfârleze de vânt, pentru zburat. De la estacagiu. Sunt nişte oameni foarte inventivi, nu credeţi? Uneori sunt chiar foarte folositori. Ciudaţi, totuşi, absolut toţi.

Într-adevăr, jucăria părea bine alcătuită, deşi neverosimilă. Era mai grea decât i se păruse lui Ivy şi nu prea părea potrivită să zboare. Din tija centrală se desfăceau patru lopeţi care probabil se puteau învârti suficient de puternic pentru a o transporta dintr-un loc în altul.

— Nu e periculos?

— Nu. Clothilde îi aruncă o privire aspră. Zău aşa! Ar trebui să te linişteşti un pic.

— Şi cu Măcuşor cum rămâne? întrebă Ivy.

Aveau numai trei sfârleze de vânt.

— Măcuşor? Ce caraghios! Porcii nu zboară! râse, amuzată de idee.

Clothilde pocni din degete şi imediat Măcuşor sări spre ea, abandonându-l pe Rowan. Ea se aplecă şi începu să şoptească la urechea ciulită a mistreţului alb ceva ce părea o confesiune neobişnuit de lungă făcută unui animal. Ivy şi Rowan schimbau priviri îngrijorate. Apoi Clothilde se ridică şi făcu un pas înapoi, în timp ce prin uşa deschisă se întrezărea noua dimineaţă.

— Vedeţi voi, Măcuşor se duce acasă.

— Acasă? strigă Ivy. Începuse să îi placă tovărăşia mistreţului alb.

— Nu! îi împărtăşi Rowan sentimentele, căci, la urma urmei, Măcuşor contribuise la salvarea lui, iar băiatul se ataşa cu uşurinţă de orice fel de porci.

— Cum? Nu vă prostiţi! Avem nevoie de ea ca să chemăm pe cineva în ajutor. Rapid. Măcuşor ştie drumul, nu e departe de aici, dacă mergi în linie dreaptă.

Ivy îşi petrecu braţele în jurul gâtului lat şi musculos al mistreţului. Mirosea ca un îngheţ neaşteptat, rece şi curat.

— La revedere, Măcuşor! Ai grijă de tine, îi şopti ea, în timp ce Rowan scărpina animalul după ureche.

— Acum du-te, repede, îi comandă Clothilde.

Cum o auzi, uriaşul mistreţ alb se întoarse şi tropăi cu copitele sale despicate de-a curmezişul podelei cabanei, apoi, cu mai puţină graţie decât stăpâna sa, dar destul de sprinten, plonjă pe burtă în apele Ţinutului Lacurilor. Ivy privi din prag animalul care înainta surprinzător de iute, dispărând în ceaţă.

Sfârlezele – făcute pe măsura unui estacagiu – se dovediră a fi în stare bună de funcţionare. Şnururile de

tragere scoaseră un clinchet plăcut când fură încercate, iar lopeţile se desfăşurară toate şi se întinseră, începând să se rotească uşor, gata de acţiune. După un minut sau două, dispozitivele chiar începură să îi ridice în aer pe purtători, care fură cuprinşi, în consecinţă, de o senzaţie de voioşie, după ce dispăru balansul de la început.

Ivy era cea mai mică dintre cei trei, aşa că avea cele mai puţine probleme cu păstrarea unei înălţimi suficiente, deşi, oricât încerca, invenţia aceea nu zbura mai sus de câteva zeci de centimetri deasupra apei. Părea construită astfel încât să îl facă pe călător aproape să atingă suprafaţa apei, ducându-l parcă într-o plăcută plimbare de duminică, fără grija că vremea se va schimba pe neaşteptate.

Dar sfârlează lui Rowan părea că are apucături mai personale. Roba lui ameninţă imediat să îi intre în apă, aşa că el se văzu obligat să o adune cu mâna liberă şi să o ţină ridicată ca să nu se ude prea mult şi să devină prea grea pentru zbor. Aceasta îngreună pe dată lucrurile, căci dispozitivul era mai uşor de manevrat cu două mâini. În plus, trebuia să facă faţă şi problemelor suplimentare cauzate de numeroasele sale buzunare, ce conţineau calabalâcul reglementar care îl însoţea pe un băiat cu statutul lui, mult mai obişnuit cu degustatul decât cu zborul.

Clothilde, nu mai e cazul să o spunem, era specialistă în toate subtilităţile zborului. Plutea uneori cam nerăbdătoare pe suprafaţa netedă a apei – în felul celor ce nu admit imperfecţiunea –, dându-i sfaturi concise degustătorului aflat la ananghie.

— Îndreaptă-ţi braţul! Relaxează umărul! Ţine sfârlează perfect verticală, altfel o să faci o baie.

Era înnebunitor, dar Rowan reuşi până la urmă să stăpânească zborul, nu cu foarte multă graţie, dar destul de eficient, spera el, încât să ajungă unde trebuia. Se îndreptau către un loc despre care domniţa îi asigurase că era la scurtă distanţă peste ape pe cea mai mare dintre insule, de unde, dacă totul mergea conform planului, aveau să purceadă cât mai repede spre Templar.

Erau cu toţii de acord, nici că exista un loc mai frumos pentru un zbor matinal. Ţinutul Lacurilor era una dintre bijuteriile naturii din Caux, o zonă întinsă şi adâncă, aflată la picioarele Nodurilor Povârnite. Apele erau presărate cu insuliţe plăcute – mici cocoaşe verzi ale căror spinări despicau valurile. Rochia Clothildei se umfla afectată sub ea, refuzând să se lase lovită de briză; reuşea să rămână uscată şi pură, în ciuda partidei de înot de mai devreme. Zbura în frunte, urmată de Rowan şi de Ivy.

Soarele era aproape deasupra munţilor din răsărit, iar Rowan, care de când îşi amintea nutrise speranţa să

vadă Nodurile Povârnite la faţa locului, simţi cum se naşte în el un val de bucurie, acel sentiment pe care ţi-l creează numai marile vârfuri acoperite de zăpadă. Erau chiar munţii la care visase de nenumărate ori! Ivy, la rândul ei, se simţi pe dată mică şi copleşită de emoţie; contrastul dintre stâncă şi imaginea ei reflectată în apă îţi tăia respiraţia. Acolo, sus, vârfurile se ridicau din pământ spre culmi zimţate în înaltul cerului albastru şi printre ele, pe undeva, Măcuşor îşi croia, poate, drumul. Pe când înainta huruind, cu sticla de coniac bine prinsă la brâu, Ivy se întreba ce şanse avea mistreţul să-şi ducă la capăt călătoria.

Apoi, pe când ocoleau o insulă neobişnuit de mare, văzură în sfârşit semne de viaţă. În faţa lor se ridicau două turle solide, cu vârfurile ţintind în direcţii opuse, aşa că Rowan şi Ivy cercetară nerăbdători apele. Turnurile pântecoase, unite în partea centrală de o pasarelă acoperită, erau misterioase şi interesante, dar, spre regretul lui Ivy, nu înspre acel loc se îndrepta grupul. De fapt, Clothilde chiar mări viteza.

Mai aveau de înfruntat o problemă: una atmosferică. Apa, care în timpul dimineţii fusese liniştită ca o oglindă, forma acum sub ei mici valuri şfichiuitoare, iar unele aveau chiar cununi de spumă. Observase şi Ivy. Zborul este mai sigur şi mai lesne atunci când nu există vânturi neastâmpărate cu care să te lupţi. Din fericire, se părea că vânturile îi duceau spre destinaţia dorită şi nu în direcţia opusă, dar, ca şi cum le-ar fi jucat un fel de farsă crudă, păreau şi să-i împingă tot mai jos, iar atunci când rafalele băteau dinspre munte, erau în mare pericol să fie loviţi şi izbiţi de valuri.

Rowan, care rămăsese în urmă, se lupta de zor cu aceste vânturi păguboase. Sfârlează lui nu fusese prea cooperantă de când îl ridicase în zbor, iar acum era clar că îşi pierdea puterile. El observă îngrijorat că zbura tot mai jos şi uneori era chiar obligat să-şi ridice călcâiele. Îi

trecuse prin minte să se oprească pentru scurt timp pe una dintre insulele din apropiere, dar acest gând fu învins de teama că n-o să mai fie în stare să-şi pornească iar dispozitivul. În plus, fu îmboldit şi de convingerea că întrezărise o pereche de ochi care îl priveau de la o fereastră îngustă şi întunecată a unuia dintre cele două turnuri şi care dispărură la fel de iute cum apăruseră.

— Se schimbă vremea, îi strigă Ivy Clothildei, care era în faţa ei, însă vântul nu-i purtă vorbele către domniţă.

Ivy se întoarse să vadă ce face prietenul ei şi observă că picioarele îi intrau din când în când în apă. Pierdea rapid înălţime, iar în curând avea să fie nevoit să înoate. Îşi mână înainte sfârlează şi în sfârşit reuşi să atragă atenţia Clothildei.

— Să aterizăm pe insula aia cu turnuri? o întrebă.

Spera că se puteau întoarce.

— Nu-i o idee bună.

— Nu cred că sfârlează lui o să mai reziste mult!

Chiar aşa şi era; lopeţile lui Rowan tuşiră şi se opriră, apoi reveniră la viaţă.

— Insula Turnurilor este un avanpost al Mătrăgunelor, îi strigă Clothilde peste umăr.

În faţă, Ivy văzu bucuroasă că se apropiau de cea mai mare dintre insulele de pe lac, numită Eath. Clothilde făcuse cale întoarsă şi coborâse exact la timp pentru a-l prinde de guler pe degustător şi a-l trage după ea, plin de apă.

În acest mod neelegant, ud leoarcă şi târât prin valuri, ajunse Rowan pe malul unui vechi loc de refugiu.

Aici, pe insula care era de departe cea mai mare dintre toate, întâlnirea dintre lac şi Noduri crea un contrast dramatic între apă şi stâncă. Tot aici, din cauza formei munţilor şi a originii vânturilor de deasupra, se găsea unul dintre cele mai periculoase locuri în care să

aştepţi să treacă Anotimpul Vânturilor. Era faimos pentru cât era de primejdios. Numărul mare de construcţii din lemn de pe insulă nu se potrivea cu un astfel de asalt; pe vremuri, un îngrijitor răspundea de izolarea clădirilor destul de bine încât să reziste atacurilor Vânturilor, principala lui sarcină fiind baricadarea cu obloane şi scânduri a tuturor ferestrelor. Numai că ferestrele erau acum acoperite de vegetaţie, iar îngrijitorul fusese de mult otrăvit de noii locuitori ai insulei.

Capitolul treizeci şi unu – Surorile Mucegai

Ivy îşi plie sfârlează până o aduse la o dimensiune destul de mică, apoi îşi verifică imediat povara. Spre uşurarea ei, sticla de coniac era legată strâns la loc sigur. Se întoarse ca să îl ajute pe Rowan, care până şi pe uscat se lupta cu dispozitivul lui; acesta refuza să se plieze, iar degustătorul începuse să îl lovească înfuriat, cu picioarele, pe plaja stâncoasă pe care Clothilde îl pusese, sub forma unei grămezi deloc elegante. Nemişcată, domniţa stătea în bătaia vântului dezlănţuit, lângă nişte bolovani acoperiţi de ferigi, meniţi să apere o clădire ce părea construită dintr-o imitaţie de cărămizi şi tencuială din buruieni.

— Oare cine ar putea locui aici? se miră Ivy.

Degustătorul se opri, cu o expresie de iritare pe faţă, şi îşi pipăi roba. În cele din urmă, cu un oftat de uşurare, scoase dintr-un buzunar interior *Atlasul* lui Axle, umflat şi plin de apă de pe urma partidei de înot.

Copiii se înghesuiră în jurul lui; Ivy se bucura să vadă coperta cunoscută pe un tărâm atât de necunoscut lor.

— E tot fleaşcă, se tângui Rowan.

— O să se usuce. Ce cauţi?

Rowan începuse să răsfoiască paginile lipite de apa lacului, până când ajunse la o porţiune în care erau informaţii despre insula Eath.

— „O vizită pe insula Eath era cândva un adevărat privilegiu, de care se bucurau puţini locuitori din Caux. Cu

toate acestea, în prezent veţi observa că vremurile bune ale refugiului au apus”, citi Rowan paginile ce fluturau în vânt.

— Mie-mi spui? fu de acord Ivy.

— „Cei ce rămân acolo aşteaptă ziua în care pădurile se vor reîntoarce la adevărata lor natură. Încercările lor de a invoca spiritele plantelor au dus însă doar la cotropirea castelului de către plante şi la ruinarea lui”. În tăcere, Rowan trecu rapid cu privirea peste restul pasajului, pentru a afla câte ceva despre gazdele lor.

— Grozav, spuse el morocănos. Fii atentă la asta: „În cazul în care ajungeţi pe Eath, sunteţi sfătuiţi să nu purtaţi robă de degustător sau de perceptor, pentru că este greu de spus care dintre cele două îndeletniciri este mai detestată acolo”.

— Dar nu avem unde să mergem în altă parte, îi aminti Ivy.

Rowan se gândi la ochii ameninţători pe care îi zărise din aer pe când ocoleau insula celor două turnuri.

— Trebuie să intrăm undeva, la adăpost de Vânturi, adăugă îngrijorată Ivy.

Vânturile din Caux suflă dinspre nord şi se învârtejesc prin Nodurile Povârnite, unde îşi măresc viteza şi forţa, aşa cum o fac dintotdeauna, an după an, în aceeaşi perioadă. Ciudate şi cumplite, Vânturile strecoară fiori reci în oase şi, după cum e scris, gânduri rele în inimile slabe.

Deasupra ţărmului acoperit de buruieni, undeva în depărtare, rochia albă a Clothildei strălucea pe fundalul unui grup de clădiri în ruină. Le salută pe gazdele lor, indiferentă la ce făceau copiii, şi, fără să arunce nicio privire înapoi, dispăru înăuntru.

— Da, cred că da, răspunse sec Rowan. Călătoria fusese extrem de obositoare pentru el, iar acum era îngheţat şi ud şi neobişnuit cu o astfel de purtare, pe care o găsea nepoliticoasă. Era cuprins de regrete. Dacă ar mai fi putut, s-ar fi adăpostit în Templar din calea

năprasnicelor Vânturi, ca orice om civilizat. Ştia unde îi era locul şi cu siguranţă nu era aici.

Cu greu, cei doi se opintiră spre refugiu, mergând împotriva vântului.

Eath, pe vremuri o destinaţie foarte căutată, era acum o ruină sortită paraginii. Marile sale turnuri de lemn şi drumurile frumos umbrite cu bolţi de verdeaţă zăceau putrezite şi distruse. Sala principală de la intrare fusese cotropită de buruieni şi dormita în întuneric. Un sânger falnic creştea printr-o gaură din duşumea, iar lăstari izolaţi ieşeau dintre scânduri şi de sub covorul distrus. Din tavanul prin care se vedea cerul picurau stropi cenuşii; cu greu s-ar fi crezut că încăperea aceea face parte dintr-o clădire. „Ăsta nu e un refugiu", gândi Ivy. Vânturile aveau să se strecoare cu uşurinţă printre scândurile podelei şi prin crăpăturile pereţilor; de fapt, pe oriunde aveau să găsească un loc cât de mic.

O găsiră pe Clothilde stând liniştită de vorbă cu trei fiinţe mai mult decât ciudate. Dacă acele trei femei care le erau gazde avuseseră vreodată vreo urmă de frumuseţe, aceasta fusese de mult distrusă de umezeală. Stăteau lângă un morman de oase acoperite de muşchi, ghemuite lângă un foc firav, care şuiera fără vlagă, ameninţând să se stingă în orice clipă. Pe faţa celei dintâi creşteau mici ciuperci gălbui, atât de multe, încât toată pielea îi era plină de gloduri. Cea de-a doua era înfăşurată într-o pelerină de muşchi şi ferigi ce creşteau în jurul ei, atât de bine prinse, încât se părea că nu mai avea cum să le îndepărteze vreodată. O familie de melci îşi făcuse culcuş pe umerii săi. Ultima dintre surorile Mucegai, căci acesta le era numele, era plină de mucegai pe pielea marmorată, iar carnea părea că stă să i se sfărâme, ca o brânză bine învechită. Beau împreună dintr-o ditamai stacana de ceai, întunecat şi urât mirositor, pe care o treceau cu conştiinciozitate de la una la alta.

La apariţia lui Ivy, discuţia se întrerupse. Cea mai înaltă dintre ele, ce aducea cu un copac, îşi înfipse un cot osos în pântecele celei de lângă ea, făcând un semn cu capul spre uşă, unde apăruseră copiii. Îi venise rândul la stacana de ceai şi brusc aruncă băutura întunecată în faţa ei pe covorul uzat, iar surorile se grăbiră să descifreze mesajul. Se holbară la frunzele umede şi se scărpinară în bărbii.

— Pădurea se va trezi, croncăni cea cu veşmânt de iederă.

— Dar plante întunecate se amestecă cu cele ale luminii, avertiză sora înciupercată.

— Un rege va fi tămăduit de un copil, profeţi sora cu desen de mucegai.

Surorile îşi ridicară privirile.

— Ea este, o arătară ele pe Ivy cu degetul. Stă chiar acolo, lângă degustător.

Ea căscă gura, plină de uimire, dar o închise pe dată când auzi cuvintele ce urmară.

— Fata e binevenită. El însă nu.

Timp de câteva minute, vocile lor croncăniră că acolo nu are ce căuta un membru al Breslei, până când Clothilde, foarte enervată, le întrerupse.

— Doamnelor, le explică ea, cu ceva nerăbdare, Rowan Truax este oaspetele meu, prin urmare şi al vostru. Deşi este într-adevăr un învăţăcel al Breslei, trebuie să fie tratat nepărtinitor. În plus, adăugă după un moment de gândire, el a renunţat la însărcinarea oficială pentru că nu a reuşit să-şi exercite îndatoririle.

Clothilde chiar obţinuse un mare succes, convingându-le pe cele trei surori să accepte prezenţa unui degustător, dar când îşi văzu camera părăginită, Rowan se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai în siguranţă afară, pradă stihiilor. Îşi croi drum printr-un strat de iarbă de zâzanie (era sigur că asta era), crescută printre scândurile sparte din duşumea, şi până la urmă reuşi să dibuiască un mic pat de ierburi şi o măsuţă.

Făcu o baie cu apă abia încropită şi tulbure, apoi, după ce îşi goli dezamăgit buzunarele umede, îşi aranjă cu grijă diferitele instrumente şi ustensile, alături de prea-iubitul *Atlas*, deschis, ca să se usuce. Roba trebuia curăţată şi reparată, după tipicul pe care îl învăţase de-a lungul atâtor ani de pregătire, şi Rowan avu bucuria să-şi găsească într-unul dintre buzunăraşe trusa de cusut, încă în stare bună.

Însă, când ieşi din baie, i se opri inima văzând că veşmântul lui de degustător nu se mai vedea pe nicăieri. În locul lui, pe pat, se afla o robă verde, uşor mucegăită. Nu se împăca deloc cu gândul că altcineva ţinea în mână roba

lui de degustător, aşa că porni să o caute pe Ivy pentru a i se plânge.

Camera ei se afla imediat după holul plin de crăpături. Pe când îşi croia drum pe covorul putrezit, auzi de undeva un pian singuratic; pesemne că gazdele lor aveau şi alte pasiuni în afară de frunzele de ceai. Pereţii scorojiţi, tavanele lăsate, totul era plin de petele întunecate şi de materia vegetală în descompunere din licorile lor dense. După câte se părea, când făceau preziceri, surorile Mucegai îşi aruncau ceaiul pe unde apucau.

Surprins, Rowan găsi uşa lui Ivy întredeschisă. Când o împinse, aceasta protestă cu un scârţâit al balamalelor încărcate de rugină. În timp ce-şi dregea glasul pentru a-şi anunţa vizita, aruncând o privire în cameră, se trezi în faţa unei scene la care nu se aşteptase. Înăuntru, lângă Ivy, se afla Clothilde. Ţinea în mână sticla cea preţioasă.

— Hei! strigă el, uitând complet de roba dispărută. Este a lui Ivy!

Clothilde se întoarse spre el, rotind sticla în interiorul căreia se învârtejea lichidul chihlimbariu.

— Ce gust are, degustătorule? Ori nu ştii să spui?

Îngrijorat, Rowan observă că Ivy nu se trezise şi un gând sumbru îi trecu prin minte. Dacă o otrăvise şi pe ea Clothilde?

— Ce i-ai făcut lui Ivy?

O privi mânios. Atenţia îi fu o clipă atrasă de nişte bătăi ritmate, bătăile inimii lui. Băiatul îşi strigă tare prietena, uitându-se îngrijorat la ea, dar fetiţa nu făcu nicio mişcare.

La început nu ştiu sigur dacă nu cumva era o iluzie provocată de micul felinar din cameră, căci sticla din mâna palidă a domniţei emana o strălucire neobişnuită. Lumina nestematei scânteia straniu. Exagera linia curbată a sprâncenelor Clothildei, făcând-o deodată să pară bătrână şi lacomă, în timp ce Rowan deveni dintr-odată arţăgos şi

răutăcios. Ivy, în schimb, era înconjurată de aura paşnică a unui copil. (Lăsă chiar să-i scape un mic oftat somnoros.)

Uşurat, Rowan îşi dădu atunci seama că prietena lui părea pur şi simplu adormită; avea respiraţia şi culoarea cuiva care doarme buştean. Totuşi, nu se trezea. O strigă din nou.

— Toţi anii ăştia! murmură Clothilde. Pentru asta! Din partea unui copil!

Ca şi cum ar fi fost alimentată de forţa pasiunii ei, strălucirea crescu treptat pe măsură ce vorbea.

— O răspundere atât de mare pe capul cuiva atât de tânăr!

Lumina ce ieşea din mâna Clothildei devenise aproape insuportabil de strălucitoare. Însă Rowan nu-şi putea dezlipi ochii de la ea. Nestemata scânteia magnific, iar lichidul ca de ambră se rostogolea în sticlă gros şi vâscos. Se simţi ca şi cum s-ar fi aflat pe un vas, legănându-se şi rostogolindu-se odată cu elixirul; stomacul i se agita violent. Fereastra se deschise brusc, spărgându-se; vânturile şfichiuiră rochia Clothildei, care începu să fluture în jurul ei precum pânzele unei corăbii.

— Oare cunoşti, poţi să-ţi imaginezi valoarea unui astfel de lucru? Dacă ar fi să cadă în mâini nepotrivite…

Rowan se întrebă înfiorat dacă nu cumva chiar asta se şi întâmplase.

Trase adânc aer în piept, încercând să-şi amintească lecţiile de dezarmare pe care le învăţase în cadrul Breslei.

O clipă, degustătorul crezu că poate să recupereze sticla. Se mişcă însă prea încet, exact atunci când nestemata scăpără, dezvăluindu-şi puterea magică; o lumină strălucitoare, rapidă şi puternică. Degetele lungi ale Clothildei, până adineauri atât de delicate, păreau acum o gheară încleştată, iar strălucirea albă se revărsa dintre ele. Deodată ea ţipă ca şi cum s-ar fi ars şi îşi trase înapoi mâna îndurerată, lăsând o secundă sticla acolo, suspendată în aer, într-o imposibilă stare de plutire.

Apoi, aşa cum era de aşteptat, sticluţa se prăbuşi pe podea şi se sparse.

O aromă cunoscută, grea, învălui camera şi o trezi până la urmă pe Ivy, spre uşurarea lui Rowan.

— Ce-ai făcut?! exclamă fata, cu voce răguşită.

Îngrozit, Rowan observă că Ivy se uita la el. Privind în jos, descoperi surprins că ţinea în palme nestemata unchiului ei. De jur-împrejurul lui, lichidul chihlimbariu al licorii era înghiţit rapid de podeaua însetată.

— Nu mi-a plăcut niciodată mirosul acelui parfum, spuse Clothilde adulmecând.

Deşi Rowan renunţase la Breaslă, era totuşi un produs al acesteia, iar în adâncul sufletului avea un mare respect faţă de nepreţuita nestemată, amuleta supremă în faţa otrăvurilor şi a relelor de tot felul. Dar niciodată până atunci nu mai ţinuse una în mână. O simţi atârnându-i în palmă neaşteptat de grea, iar şanţurile formei ei naturale dădeau impresia că piatra fusese de fapt tăiată de mâna cuiva, sculptată ca pentru a reprezenta vag o creatură înaripată, cu aripile pliate în jurul corpului, aşteptând să-şi ia zborul. Ai fi zis că e coconul unei insecte. Era şi mai caldă decât se aşteptase. Pe scurt, Rowan avu brusc impresia că se potrivea de minune în palma lui, ca şi cum ar fi fost o prelungire naturală a acesteia.

— Sticla! Ai spart-o, iar elixirul s-a pierdut!

Ivy îl fulgera cu privirea, turbată de furie.

— Nu! Ea încerca să o fure! îşi aminti degustătorul. Am intrat şi am prins-o asupra faptului.

— Asta-i o prostie, îi respinse Clothilde acuzaţiile cu un gest al mâinii. Am venit să văd ce face Ivy. În schimb, dă-mi voie să întreb, tu ce căutai aici, degustătorule?

Rowan aproape că tremura de furie.

— Am venit să-mi caut roba, se răsti el, privind-o mânios. Mi-a luat-o cineva.

Ridică nestemata, cu intenţia de a i-o înapoia imediat proprietarului ei de drept, dar ceva îi atrase atenţia.

Crăpătura centrală a pietrei devenise şi mai adâncă de când fusese scoasă din sticlă. Înăuntru, nestemata era aproape tăiată în două, iar scobitura din interior era acum şi mai evidentă. Părea să scânteieze ca focul.

Ivy o luă imediat înapoi, iar Rowan fu cuprins de o adâncă amărăciune, atât din cauza despărţirii de nestemată, cât şi a privirii pe care i-o aruncase prietena lui. Nu ştia sigur dacă ea îl credea sau nu.

Capitolul treizeci şi doi – Zălogul

Rowan nu-şi mai putea ascunde aversiunea faţă de gazdele lui şi de locuinţa lor scârţâitoare. Ieşi din încăpere ca o furtună în momentul în care Clothilde insinuase că el îşi dorise nestemata într-atât, încât era gata s-o fure; era înfuriat şi pentru că Ivy părea să se ia după spusele ei. Era tare amărât şi avea un nod în stomac din cauza privirii ucigătoare pe care i-o aruncase prietena lui. Voia să vadă dacă îi fusese înapoiată roba dispărută. Avea să le reproşeze asta surorilor Mucegai şi să facă o plângere.

Ideea de gospodărie a surorilor Mucegai nu avea nicio legătură cu ordinea şi reparaţiile făcute la timp; ele preferau haosul şi ruina. Vechiul refugiu părea o adunătură de clădiri mai mici, legate prin alei de grădină şi poteci cu arcade, pe vremuri locuri spectaculoase în care să-ţi petreci vara. În întuneric, licărea o lumină, care părea să vină de la un candelabru ce se chinuia să rămână nemişcat. Nimeri peste o uşiţă ce ducea la o potecă şi o deschise, dar vântul o dădu în lături cu putere. Trebui să-şi adune toate forţele pentru a o închide din nou; pe când se chinuia, roba de împrumut îl strângea în spate într-un mod neplăcut, ca o aluzie iritantă la scopul presant al acestei căutări.

Afară se opri, neputând decât să-şi imagineze ce se afla în jurul lui, căci noaptea şi furtuna cufundaseră totul într-un întuneric de mormânt. Băiatul încercă să nu se gândească la bezna în care se afla, aşa că se concentră

asupra luminii aurii din faţa lui. În licărirea ei începu să vadă lungi tentacule de viţă, eliberate de vânt de pe suportul lor. Se zbăteau deasupra arcadei ca nişte bice nemiloase, care îi şfichiuiră lui Rowan obrajii. Îşi acoperi la timp faţa cu braţul ca să nu fie orbit; arcada îi sângera deja. Fu străbătut de un fior la gândul că fusese atât de aproape de o nenorocire şi îi veni în minte imaginea Directorului orb Vinegret şi a cicatricilor lui noduroase, care fuseseră cândva doi ochi. Oare ce ar putea să-l împingă pe un om să-şi ia singur vederea?

Printr-un mic ochi de geam, Rowan privi în interiorul unei încăperi ce fusese odinioară o sufragerie elegantă, dar care în timpul surorilor Mucegai ajunsese un fel de depozit pentru mese şi scaune vechi. Abia în acel moment îşi dădu seama că îi era foame, însă mâna îi împietri în drum spre mânerul uşii. Dinăuntru răzbătea zgomotul cunoscut al unui serviciu de ceai: clinchetul linguriţelor şi zgomotul zglobiu al lichidului ce umple o ceaşcă, stropi daţi din greşeală pe de lături.

— O să ne deranjeze doar o noapte; băiatul recunoscu glasul răguşit pe care îl atribui surorii înciupercate.

Drept răspuns, se auziră un geamăt şi un oftat.

— Un membru al Breslei aici! Ăsta nu poate fi semn bun! mormăi cea plină de mucegai.

— Mda, ei, am putea să-l legăm de plută şi să-l trimitem spre Insula Turnurilor, sugeră cea de-a treia. Planurile ei nu o includ decât pe fată.

Auzind acestea, Rowan uită cu totul de foame.

— A spus că el e căutat, ştiţi doar. S-a pus un zălog pe capul lui. Se oferă o sumă frumuşică.

Rowan se trase înapoi înspăimântat.

— Ar putea fi a noastră, dacă-l prindem noi.

Ultimele cuvinte îl făcură pe băiat să se răsucească pe călcâie şi s-o pornească spre ţărm.

Ajunse imediat afară, luptându-se din nou cu

încâlceala şfichiuitoare a viţelor. Îşi feri faţa cât putu de bine în timp ce înainta orbeşte printre tufe, alergând spre ţărm. Începuse să plouă, aşa că în curând ajunse leoarcă şi, deşi în mod normal asta l-ar fi făcut să-şi caute un adăpost, acum nici nu se gândi la aşa ceva. Începuse să se obişnuiască cu supliciile călătoriilor.

În urechi îi mai răsuna încă ecoul dureros al conversaţiei pe care o surprinsese.

Nu mă pot preda neamului Taxus dacă nu mă găsesc, se gândi el cu amărăciune. Avusese o zi absolut îngrozitoare: fusese otrăvit chiar de mâinile gazdei lor, primise o sfârlează defectă, apoi îşi bătuseră joc de el la sosirea în locul ăsta cumplit. Colac peste pupăză, mai rămăsese şi fără robă!

În curând avea să termine cu amintirile dureroase de pe aceste tărâmuri.

Plaja plină de pietricele forma un mic golf, pe care îl zărise la sosire; îşi aminti că văzuse acolo o luntre cam şubredă. Orice era bun, cu condiţia să plutească. Îşi croi drum până la ea, împotriva rafalelor de vânt, dar nu-şi putu reţine un geamăt când văzu în ce stare era barca. În timpul scurtului drum, îşi imaginase cum porneşte pe apă, folosind cu îndemânare vântul după voinţa şi curajul lui. Era o imagine eroică, ar fi fost o plecare eroică.

Curând însă, după ce îşi şterse şiroaiele de ploaie de pe faţă, constată că avea două posibilităţi. Niciuna nu era mai brează. Putea să se agaţe de o plută şi să spere să traverseze marea întindere de apă fără a avea nici măcar cum să cârmească, sau putea să înhaţe o bărcuţă cu pedale deteriorată, din cele făcute mai degrabă pentru agrement decât pentru o evadare în pripă. În ambele cazuri, dacă nu ajungea pe fundul lacului, risca să acosteze pe Insula Turnurilor, devenind astfel prizonierul Mătrăgunelor.

Bărcuţa cu pedale părea cea mai sigură dintre cele două, aşa că se hotărî pentru ea.

Se apucă să dezlege frânghia veche şi destrămată,

treabă care îi strecură frigul în oase, aşa că până la urmă se mulţumi doar să o slăbească într-atât încât să poată porni. Pe când îşi freca mâinile ca să se încălzească şi se aşeza, pregătindu-şi picioarele pentru pedalat împotriva talazurilor care se spărgeau la ţărm, fu cuprins de primul regret.

Nu era cel mai mare dintre toate; păreau să apară nu în ordinea importanţei, ci în porţii mici, pe care le putea suporta. Rămase însă în barcă, nemişcat, pe gânduri. Îşi amintise de cartea lui favorită, care se găsea încă acolo unde o lăsase, în cameră. Se gândise la *Atlasul* lui Axle, cu mesajul lui personal, deşi enigmatic. *Gustă şi informează*. De ce oare îi scrisese estacagiul tocmai acest crez, atât de preţuit de cei din Breaslă? La urma urmelor, Axle dispreţuia Breasla Degustătorilor mai mult decât oricare altul. Aşa cum se întâmplă adesea cu gândurile, această mică amintire îl duse către spre următorul lui regret.

De la cartea estacagiului, gândul îi zbură, mai intens, la Axle însuşi. Şi la promisiunea pe care acesta o obţinuse de la el înainte de plecare: să rămână alături de Ivy. Chiar avea de gând să-şi încalce promisiunea? Tot cântărind acest gând cumplit în minte, în timp ce furtuna şi docul se aliaseră ca să-i distrugă bărcuţa cu pedale, nu mai putu să fie atent la nimic altceva. Prin urmare, nu observă apariţia unei alte persoane pe docul cel şubred. O fiinţă impunătoare, înveşmântată în alb imaculat, ce părea să aibă în ea o lumină delicată care îi arăta primejdioasa cale.

— N-o să ajungi prea departe cu hârbul ăla, răzbătu până la el prin vânt vocea puternică a Clothildei. Vino la mal!

La sunetul vocii ei, Rowan îşi alungă regretele apăsătoare şi, aruncând o privire peste umăr, începu să pedaleze.

— Mulţumesc, o să-mi încerc norocul la traversarea apei, strigă el cu putere.

— Asta-i o prostie.

Clothilde avea la ea o umbrelă albă de mari dimensiuni şi nu-i fu deloc greu să o aplece uşor înainte, astfel încât să o acopere nu numai pe ea, ci şi pe căpitanul bărcuţei cu pedale. Efectul umbrelei era remarcabil. Nu doar că-l apăra de ploaie, ci îi amintea şi de căldura unei zile de vară, aşa că în curând Rowan nu mai dori să se desprindă din acest loc confortabil. Brusc copleşit de oboseală, apucă mâna întinsă a Clothildei şi se întoarse lângă ea pe docul ceva mai sigur.

— Eşti cam nesăbuit, să ştii, remarcă ea.

Umbrela cea albă a Clothildei crea o vreme a ei, diferită, descoperi acum Rowan. Se uită împrejur şi, spre surprinderea lui, văzu că se aflau într-o oază apărată de ploaia şi vântul dezlănţuite, lucru pe care ar trebui să-l facă orice umbrelă. Numai că sub cupola ei albă nu era umbră, ci o zi însorită sau o după-amiază, sau poate strălucirea unui frumos apus de vară; Rowan nu-şi dădea prea bine seama, pentru că seara era foarte întunecată, iar umbrela cum nu se poate mai primitoare. Începu să se usuce.

— Cineva le-a spus surorilor Mucegai despre neamul Taxus şi aş prefera să nu aştept să mă predea, începu Rowan.

— Cineva?

Rowan dădu din cap.

— Iar tu crezi că eu le-am încurajat, desigur…

— Ăăă…

— Rowan Truax! Nu înţelegi că acum neamul Taxus este cea mai mică problemă pe care o ai? Dacă eşti prins de Mătrăgune – sau de oricine altcineva, la urma urmei, care te va da pe mâinile celor din Breaslă – îţi dai seama ce te aşteaptă?

Clothilde se aplecă spre el, scrutând chipul tânărului degustător în lumina de vară de sub umbrelă. O molie îşi găsise drum în spaţiul protejat al umbrelei, atrasă de lumina caldă, iar Rowan o privi cum zboară de jur-

împrejur.

— E un viitor sumbru. Vei da ochii cu Directorul, iar ca pedeapsă pentru încălcarea Jurământului, vei fi de gâtlejuit. Pedeapsa absolută pentru un degustător dezonorat. Îţi vor tăia limba, iar atunci ce vei fi, degustătorule?

Rowan abia îngăimă răspunsul:

— Un Expulzat.

Capitolul treizeci şi trei – Plecarea

Dimineaţa următoare aduse cu ea iluzia unui răsărit. De fapt, o mare parte a nopţii se hotărî să rămână acolo, neinvitată, iar Ivy cu greu întrezărea ceva din privelişte de la fereastra camerei ei. Cenuşiul întunecat al apelor ce izbeau întărâtate insula Eath putea fi distins de norii negri de furtună doar printr-un efort de voinţă.

Ivy stătea sprijinită de pervaz, privind peisajul mohorât. Îşi dorea nespus să părăsească insula Eath, cu orice preţ. Decorul neprimitor nu o ajuta deloc să alunge amărăciunea cu care se gândea la licoarea pierdută. Axle îi spusese să aibă grijă de ea, dar uite ce se întâmplase. Nu avea cum să o refacă, pentru că nu-şi notase observaţiile, iar până la urmă ajunsese la experimentarea după ureche a tuturor ingredientelor pe care le folosise. Oftă, gândindu-se la Hâş, care se tot rotise atunci pe deasupra ei. Dacă ar putea s-o convingă pe pasărea cea arţăgoasă să vorbească, precis că ea ar şti reţeta.

Cu sau fără elixir, trebuia să ajungă la Templar ca să-şi găsească unchiul.

Problema era cum s-o facă. În trecut, cabana surorilor Mucegai le oferea oaspeţilor tot soiul de posibilităţi, care de care mai încântătoare, de a-şi petrece timpul vara, dar odată cu dispariţia îngrijitorului din afara sezonului, cele câteva ambarcaţiuni care mai rămăseseră fuseseră abandonate, priponite la întâmplare. Ivy le putea zări cu greu de la fereastră, pline de apă şi având mare

nevoie de reparaţii. O platformă plutitoare, odinioară destinaţia înotătorilor, sălta povârnită pe apă în depărtare. Privea cum vântul apuca valurile de ceafă şi le tăia creasta, azvârlindu-le apoi pe mal.

Vremea avea să se înrăutăţească şi mai mult, aşa că nu era de rămas aici, dar din ce văzuse pe fereastră, nu aveau cum să ajungă de partea cealaltă. Chiar dacă Rowan ar fi acceptat soluţia sfârlezelor, nici nu se punea problema să le folosească pe o asemenea vijelie.

Se auzi o bătaie în uşă, iar Ivy îşi întâmpină bucuroasă prietenul:

— Rowan! Roba ta!

Într-adevăr, degustătorul era din nou în veşmântul lui închis la culoare, curat şi călcat, în stare suficient de bună pentru a fi purtat.

— Da, răspunse el cu o oarecare ezitare. Clothilde mi-a dat-o în dimineaţa asta. Când mi-a adus micul dejun.

— Ţi-a adus micul dejun? se miră Ivy, care nu mâncase.

Rowan roşi şi privi încurcat prin cameră.

— Ascultă, spuse el repede, voiam să-ţi spun ceva. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară. Axle mi-a spus să am grijă de tine, aşa că nu trebuia să plec aşa de furios.

— Rowan… voi să-i ceară scuze fata, pentru că îl bănuise că a încercat să-i fure nestemata, dar el n-o lăsă să vorbească.

— De asemenea, voiam să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, Ivy. Mai înainte, în cabană.

Fu rândul ei să roşească.

— Cred că ştiu cum s-a simţit Hâş după ce i-a dat Axle să bea din licoarea ta.

Aşa era. După însănătoşirea rapidă şi uluitoare, inima îi bătea în piept într-un ritm plăcut, iar gândurile îi erau surprinzător de curate. Rowan se considera norocos că încercase licoarea.

Chipul lui Ivy se umbri iar la gândul că pierduse

elixirul. Sticla ar fi fost în siguranţă dacă nu ar fi atins-o Clothilde. Supărată, îi spuse asta prietenului ei.

— Şi mai e ceva. Nu o să ne ducă niciodată la Templar, fu concluzia lui Ivy.

— Ba da! Aşa a spus.

Rowan era sigur. Era chiar convins că impunătoarea domniţă avea să-i ducă şi mai departe, până la Pimcaux, dar se feri să spună asta. De fapt, după întâlnirea de sub umbrelă, sentimentele lui faţă de Clothilde erau luminoase şi calde.

Ivy îl privea supărată, cu braţele încrucişate.

— Ce ţi-a mai spus?

El trase aer în piept.

— Că poţi să mai faci din licoarea aia.

— Nu, nu mai pot.

— Aş putea să te ajut, Ivy!

Ea dădu din cap, deznădăjduită.

— Şi-n plus, nici nu vreau.

Aşteptă să vadă dacă Rowan avea ceva de obiectat, dar pe faţa degustătorului nu se zări decât o scurtă încruntătură de uimire.

— Vreau doar să-l găsesc pe unchiul Cecil şi apoi să merg acasă. Nu-mi pasă de Profeţia lui Axle!

— Stai puţin! zise el, scoţând dintr-un buzunar ascuns minunatul volum al estacagiului. Vreau să-ţi arăt ceva.

Rowan îi arătă pagina pe care Axle îi scrisese degustătorului urarea personală.

— „Gustă şi informează”, citi Ivy. Şi ce-i cu asta?

— Este crezul Degustătorilor, îi explică Rowan. Dar mă gândeam că nu e doar o dedicaţie. Sunt instrucţiuni.

Se uită la ea, dar pe chipul ei adăsta încă o strâmbătură.

Apoi fata întinse mâna:

— Îmi dai voie să mă uit?

Îi întinse repede *Atlasul*, însă Ivy dădu paginile până

la mijlocul cărţii şi începu să desfacă o hartă.

— Trebuie să ajung la Templar. Chiar dacă asta înseamnă să mă duc singură, spuse ea hotărâtă.

Dacă ar fi avut timp, Ivy ştia că avea destulă putere de convingere încât să-l atragă de partea ei pe Rowan. Dar discuţia lor se întrerupse brusc, deoarece Clothilde venise lângă ei. Ivy văzu cum îi străluceau ochii lui Rowan când o privi şi strânse sfidător din dinţi.

— E timpul să plecăm, anunţă domniţa. Rowan dădu din cap aprobator, privind-o pe Ivy cu un aer de superioritate.

— Repede, totuşi, dacă nu vă e cu supărare. Mă tem că nesăbuitele alea de Surori chiar i-au chemat până la urmă pe gardienii Mătrăgunelor, care sunt aici, jos, şi aşteaptă să vă ia cu ei.

După zgomotul de dincolo de uşă, santinelele îşi pierduseră răbdarea şi nu mai aşteptau.

Capitolul treizeci şi patru – Gloria Zenitului

La mare adâncime sub Eath, trecând chiar şi pe sub apele care se loveau de ţărm, exista un minunat exemplu de veche pricepere. Era vorba de un tunel, care îşi croia o cale şerpuitoare spre poalele munţilor, unde ieşea la suprafaţă într-un urcuş abrupt. Dar, la fel ca şi sălaşul surorilor Mucegai de deasupra lui, se afla într-o primejdioasă stare de paragină şi avea nevoie de reparaţii. Plăcile de ceramică, ce înfăţişau tot soiul de nestemate de toate formele şi culorile, erau crăpate şi ici-colo lipseau. Locul era copleşit de umezeală.

Accesul se făcea numai cu un lift mic şi şubred, în care Ivy, Rowan şi Clothilde se refugiaseră în ultimul moment, cât pe-aci să ia cu ei un batalion de gărzi ale Mătrăgunelor. Când masivele uşi de fier se închiseră în sfârşit, Ivy avea un nod în stomac de spaimă, iar Clothilde

părea palidă şi furioasă. Mecanismul avu nevoie de un minut bun pentru a se pune în mişcare cu un scârţâit şi, în tot acest timp, santinelele strigau una la alta şi se zgâiau la ei din spatele uşilor.

În sfârşit, după o coborâre chinuitor de înceată, uşile acordeon se deschiseră, dând la iveală alte două, ce purtau blazonul cunoscut, care îi mai ridică moralul lui Ivy: Calea Ferată Regală din Caux.

Era o gară subterană.

O lumină slabă, pâlpâitoare, părea că vine de peste tot şi de nicăieri, însoţită de un bâzâit abia auzit. Plăcile de pe peronul lat luceau pline de bălţi, dând mai degrabă iluzia unei băi decât a unei staţii terminus ce fusese cândva o culme a eleganţei. Totuşi, în ciuda ruinei şi a anilor de uitare, luxul locului nu putea trece neobservat.

Rowan, Ivy şi Clothilde aşteptau în gara jilavă, tăiată cu mulţi ani în urmă în măruntaiele insulei. Priveau fix în întuneric, iar în urechi le răsuna zgomotul necontenit al picurilor de apă. În faţa lor se afla o şină goală. Pe când grupul aştepta nerăbdător, o placă se desprinse din tavanul arcuit, mai să-l lovească în cap pe Rowan. Nu-l nimeri, dar şuvoiul de apă care o urmă îl atinse din plin.

Ivy auzi prima trenul care se apropia.

— Vine! strigă ea, dând uitării toate gândurile legate de lift.

În sfârşit, bâzâitul deveni un uruit grav, iar călătorii începură brusc să se agite. Îi aşteptau mai multe cufere uriaşe de piele (Clothilde dăduse iama prin proviziile bucătarului) şi aveau misiunea să le menţină uscate. Un fluierat îi chemă din adâncimile tunelului. Şi, deşi urma să mai treacă ceva timp până ce unicul far avea să se desluşească, deoarece arhitectura tunelului şi panta abruptă împiedicau lumina să ajungă înainte ca trenul să fie aproape lângă ei, se relaxară cu toţii şi mai că-i cuprinse veselia.

Farul se arătă, în sfârşit; lumina puternic cele trei

feţe în aşteptare şi umplea de o strălucire orbitoare plăcuţele de faianţă ce tapetau clădirea gării. Dar şi mugetul şi ecoul lui deveniră de nesuportat. Rochia Clothildei se transformă într-o flacără albă în lumina trenului care avansa. Ivy îşi astupă urechile când el se opri, scuipând un nor de aburi.

În liniştea care urmă, o singură uşă se deschise. Era o uşă mică, de lemn, menită a invita la bord un unic şir de pasageri politicoşi.

Ivy nu se mai putu abţine. Habar n-avea unde anume duce trenul (în sus, de asta era sigură), dar era de ajuns pentru a părăsi insula Eath. N-ar fi putut s-o oprească nici măcar zornăitul plăcuţelor de pe tavan ce s-ar fi prăbuşit pe podea exact în drumul ei, urmate de un periculos şuvoi mare de apă. Iar asta, pentru că ştia, aşa cum ar spune oricine, că nu există decât un singur mod de a călători cu adevărat: cu trenul. Era pur şi simplu cel mai bun mod de a vedea absolut orice.

Aşa că se înghesui să urce prima.

Trenul, care purta numele Gloria Zenitului, nu semăna cu majoritatea celor din Caux. Avea roţi dinţate, iar acestea scoteau uruitul pe care îl auziseră cu toţii. Zimţii roţilor, îmbinaţi cu cei de pe şinele pe care mergeau, ajutau trenul să urce pante rezervate în mod obişnuit numai caprelor de munte sau mistreţilor căutători de nestemate. Roţile dinţate, aidoma măruntaielor unui ceas, nu lăsau trenul să alunece.

De îndată ce Clothilde termină să le explice aceste lucruri tovarăşilor ei de călătorie, trenul se trezi iar la viaţă şi porniră, în direcţia inversă celei din care venise.

Călătoreau acum pe sub Eath, fapt care îl cam nelinişte pe Rowan. Nu se putea abţine să se gândească la toată apa aia de deasupra lor şi să-şi amintească starea de ruină a gării subterane. Mai rău, de cum porniră, la bord lumina scăzu brusc.

După o bucată de vreme, simţiră cum încep să urce.

Exact atunci, tunelul de sub lacuri se termină, iar ziua însorită îşi scăpără prin geam lumina orbitoare. Ivy şi Rowan clipeau orbiţi de strălucirea uriaşelor Noduri Povârnite.

Capitolul treizeci şi cinci – Capăt de linie

Pe când îşi netezea rochia, aşezată în fotoliul ei de pluş, Clothilde oftă:

— Ei, slavă cerului că s-a terminat odată cu asta!

Cei doi credeau că se referă la obositoarea aşteptare a trenului, dar următoarea propoziţie avea să le arate că se înşelaseră.

— Exact la timp. Groaznic de plictisitoare mai sunt şi băbătiile alea, surorile Mucegai!

Ivy era întru totul de acord cu ea, însă o deranja faptul că Rowan se uita pierdut la Clothilde în timp ce vorbea.

— Sunt pline de amărăciune şi nefericite şi aşteaptă de la alţii speranţa unor zile mai bune. Prin ce se deosebesc de cei din Caux? Nu doream să vă aduc aici, dar era necesar. Nu aveam cum altfel să prindem trenul, iar asta ne-a ieşit de minune. Ceea ce înseamnă, spre marea mea mulţumire, că Măcuşor a dus mesajul la destinaţie. Aşa că v-aş sfătui să vă relaxaţi şi să vă bucuraţi de această călătorie; vă aşteaptă privelişti spectaculoase.

— Unde ne duci? Nu se poate ca ăsta să fie drumul spre Templar, se repezi pe nerăsuflate Ivy.

Rowan îi aruncă o privire tăioasă, pe care n-o luă în seamă.

— Aşa e, o aprobă Clothilde cu o voce seacă. Nu prea avem cum să ajungem la Templar pe un drum sau cu un tren obişnuit, nu? Asta este singura cale sigură. Este un drum uitat, cu un tren vechi, şi am aranjat totul cu mari eforturi. Voi doi sunteţi duşmani ai ţinutului, iar eu, oricât de specială aş fi, cam ies în evidenţă pe aici, nu credeţi? Dacă nu ne batem capul cu Expulzatul, şi pornim la drum

pe o cale obişnuită, ar trebui să trecem prin Rocamadour, ceea ce niciunul dintre noi nu e dornic să facă, nu-i aşa? Prin urmare, mergem spre Templar în cel mai uşor mod cu putinţă şi pe un drum drept. Traversăm direct Nodurile Povârnite.

— Ăăă, Clothilde, sunt convins că ai un plan, dar dacă, aşa cum spui, suntem duşmani ai ţinutului, cum o să ne deplasăm prin cel mai bine păzit oraş din Caux? Locul colcăie de santinele ale Mătrăgunelor. Ca să nu mai spun că regele se află acolo în perioada asta… împreună cu regina.

Spunând acestea, Rowan fu străbătut de un fior. Locuise la Templar cu Turner Taxus, aşa că ştia bine cum stăteau lucrurile acolo. Oraşul era o adevărată fortăreaţă, remarcabilă prin faptul că era îndeajuns de solidă pentru a supravieţui impasibilă oricăror Vânturi din Caux.

Clothilde lăsă clar să se înţeleagă că terminase discuţia, ignorându-i complet întrebarea. Iar Rowan, care nu voia să pară la fel de plictisitor ca surorile Mucegai, se gândi că e mai bine să nu mai aştepte niciun răspuns.

— Ţi-am spus eu că ne duce la Templar, îi şopti lui Ivy, care se încruntă.

Dar o clipă mai târziu, când o rază de soare îşi tăie drum printr-un nor, ea simţi că optimismul îi revine. Se aplecă şi îi aminti degustătorului:

— La Templar, Axle a spus să îl căutăm pe fratele lui, Peps. El o să ştie ce e de făcut.

Auzind acestea, şi Rowan se simţi mult mai îmbărbătat.

Când Gloria Zenitului se opinti în sus şi apoi peste o creastă, lumea de dedesubt li se arătă în faţa ochilor pentru prima dată de când părăsiseră Subpădurea. Iar vederea era plină de măreţie. Uscatul era o îmbinare de bucăţele. Exact astfel încercase zadarnic să-şi închipuie Rowan munţii în visele lui din copilărie. Pământul se vălurea pornind de la poalele Nodurilor şi se întâlnea cu

cerul într-o ceaţă cenuşie undeva în depărtare, deasupra mării învolburate.

Următorul lucru pe care îl zări Rowan, însă, deşi nu era decât un punct la distanţă, îl făcu să-şi simtă inima grea şi genunchii tremurând. Bătrânii munţi adăposteau la poalele lor stâncoase multe golfuleţe. Pe partea cealaltă a muntelui care cobora până la Ţinutul Lacurilor, înconjurat de garduri de ţepi otrăvitori de păducel, se afla locul de care se temea cel mai mult.

Rocamadour.

Văzu mai întâi vulturii cei mari, opintindu-se împotriva vânturilor, dar reuşind mereu să-şi menţină poziţia, zburând, ca întotdeauna, în jurul negrei turle sfredelitoare a Bibliotecii.

Breasla Degustătorilor. Locul unde învăţase cândva îl umplu de o spaimă cum nu mai simţise vreodată. Turla întunecată, îndepărtată, aidoma unui ac, se ridica clocotitoare din cătunul mohorât de dedesubt.

— Ivy, şopti Rowan răguşit.

Vocea părea să îi vină de departe.

— E ceea ce cred eu că e? şuşoti ea.

Mut, Rowan dădu aprobator din cap. Ivy nu mai putea de nerăbdare să vadă Breasla cea temută şi faimoasă de la distanţă, unde era într-o oarecare siguranţă. Îşi lipi faţa de geam, însă chiar în clipa aceea trenul intră într-un tunel.

Pe când zornăiau înainte în întuneric, degustătorul fu cuprins de panică.

— Ce… ce se întâmplă? strigă el, renunţând la orice efort de a-şi păstra calmul.

— E un tunel, strigă Clothilde, unul ca multe altele. La urma urmei, avem de urcat un munte!

Bătrânul tren încă nu arătase tot ce poate, aşa că în cele din urmă reuşi să aprindă destulă lumină pentru pasagerii lui. Micuţele lămpi de citit aflate în dreptul fiecărui fotoliu se treziră la viaţă cu un pâlpâit, iar vagonul

deveni din nou un loc plăcut şi primitor.

— Rowan! se întoarse Ivy spre prietenul ei, dorind să-l încurajeze. Munţii! N-ai vrut tu încă de mic să urci Nodurile?

Numai că, atunci când veni lumina, Ivy descoperi că băiatul nu se mai afla lângă ea. Când se făcuse întuneric, se mutase lângă Clothilde, iar acum citea împreună cu ea. Singură, Ivy profită de lampa ei de citit şi se cufundă în lectura *Atlasul* lui Rowan.

Răsfoind paginile cu text cunoscut (Nodurile Povârnite, câmpiile lor joase şi geologia lor), Ivy se simţi mai bine. Dacă în trecut pasajul i s-ar fi părut plictisitor şi prea încărcat de detalii, acum era un mod de a fi mai aproape de Axle, iar ea se bucura să îl citească. Se bucura,

de asemenea, că este în drum spre fosta capitală, Templar.

Şi merseră tot înainte, câteodată cu priveliştea în faţă, alteori lipsiţi de ea, dar tot mai sus pe munţii cei abrupţi. Lăsară în urmă Rocamadour şi curând alunecau peste enormi bolovani povârniţi, în formaţiuni masive şi austere. Peisajul pustiu era acoperit de chiciură. Apoi de gheaţă şi zăpadă. Apoi apăru o cascadă îngheţată; lungi fuioare cenuşii, împletite din apă îngheţată. Strângând la piept cartea ferfeniţită şi prinzând doar frânturi din conversaţia dintre degustător şi Clothilde, Ivy înghiţea des, ca să-şi destupe urechile înfundate.

Depăşiră linia copacilor; de aici înainte nu aveau să mai vadă vreo frunză de copac sau vreun ac de brad. Apoi trecură şi de linia plantelor pitice. Şi merseră înainte. Cristale de apă îngheţată tăiau în felii lumina soarelui, în crâmpeie de culoare ordonate care dansau în interiorul trenului.

Apoi, sus, sus, sus, cu urechile pocnind, şi pe urmă din nou într-un tunel, cel mai întunecos de până atunci, i se păru fetei. Acum coteau, apoi se ridicară şi în sfârşit, parcă pe neaşteptate, Gloria Zenitului începu să coboare. Trenul mergea încet în jos, chiar în măruntaiele muntelui. În cele din urmă, după un drum lung, care l-ar fi satisfăcut şi pe cel mai mare iubitor de trenuri, călătoria se sfârşi brusc pe un mic peron.

— Capăt de linie, strigă Clothilde după ce încetă zgomotul asurzitor al opririi. Toată lumea jos!

Căznindu-se să privească prin geamul aburit, după ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, Ivy clipi, uluită de tot ceea ce se înfăţişa privirii ei.

Se pregăteau să coboare pe o estacadă imposibil de veche şi incredibil de şubredă.

Capitolul treizeci şi şase – Minele

Ivy fusese prima care urcase în Gloria Zenitului şi ultima care coborî.

Clothilde îl pusese deja pe Rowan să o ajute să descarce bagajele, o sarcină pe care el abia aştepta s-o îndeplinească. Pe Ivy o dăduseră uitării, ceea ce era cum nu se putea mai bine. Fata simţea nevoia să rămână câteva clipe singură în faţa estacadei care învăluia capătul tunelului într-un necontenit amurg. Masivă şi ruginită, estacada se căsca peste un defileu uriaş.

Deşi părăginită şi abandonată, îi amintea de casă. Era construită destul de asemănător cu cea a lui Axle, şi fata se simţi pe dată cuprinsă de un vârtej de amintiri despre locuinţa solidă şi primitoare a estacagiului, cu împletiturile de viţă în care se cuibăreau porumbei tânguitori.

Platforma de lemn, observă apoi Ivy, nu prea era cine ştie ce, în contrast izbitor cu luxul trenului. Pe ici, pe colo era complet putrezită şi scânduri întregi lipseau exact în locurile unde ar fi fost mai necesare. Mai mult, avea impresia că bătrânul pod se legăna cam tare şi se întreba dacă era înţelept ca un tren atât de greu să oprească acolo.

Mai în faţă, liniile erau blocate de stânci prăvălite din peretele muntelui şi, după cum se părea, trecuse ceva timp de când se întâmplase acest lucru. Găuri enorme lăsau să se vadă partea mai joasă a structurii podului şi încâlceli de sârmă ghimpată. Strecurându-se să vadă mai bine, Ivy observă că lemnul învechit avea o consistenţă neobişnuită, uşoară şi aerată, ca a cretei. Sub ea, hăul se întindea într-un covor întunecat de stânci şi de ecouri.

— Hei! strigă ea. Îşi dădu seama că spera să obţină vreo dovadă că estacada era locuită. Strânse cu putere în braţe volumul lui Axle, căci simţise un dor teribil de bătrânul ei prieten.

— Hei! Hei! Hei! Venind înapoi spre ea, propria voce i se părea mică şi speriată.

Un ciudat stol de păsări – ciori, poate, însă zdrenţuite şi neîngrijite – fu izgonit de sosirea ei. Croncăniră toate

deodată, atât de urât, încât Ivy nici măcar nu putu să le asemuie cu vechea ei prietenă Hâş.

— O, nu vă mai plângeţi atât! strigă ea, îndepărtând cu mâna norul de praf şi pene ce plutea în jurul ei ca un pumn de confeti. Privi cum păsările coboară, dispărând în abisul cel negru. În cealaltă mână *Atlasul* lui Rowan îi atârna greu, aşa că îl deschise, curioasă.

Atenţia îi fu atrasă de prima pagină, pe care trona scrisul rotund al lui Axle.

Gustă şi informează.

Nu-i spusese Rowan ceva pe când se aflau pe insula Eath, despre faptul că poate Axle intenţionase ca mesajul să fie mai mult decât o dedicaţie? îşi trecu degetul peste rândurile întunecate. Cerneala se uscase, formând o uşoară ridicătură pe hârtie. Ridicând din umeri, îşi duse la gură degetul pentru a gusta.

Deodată se auzi un trosnet puternic, foarte asemănător cu cel produs de un fulger. Zgomotul le alungă pe ultimele păsări nesuferite care mai rămăseseră în cuiburile lor prăpădite, iar Ivy se feri când acestea ţâşniră înfricoşate, rotindu-se pe lângă capul ei. Bubuitura fu amplificată îngrozitor de-a lungul întregului defileu.

Privind în jos, îşi dădu seama că sursa zgomotului se afla în mâinile sale. Spre groaza ei, coperta *Atlasului* lui Rowan se rupsese. Paginile eliberate din legăturile lor se împrăştiau peste tot pe vechea estacadă, căzând la picioarele ei ca frunzele. Reţete de cidru aromat, îndrumări pentru diferite noduri folositoare, instrucţiuni pentru aşezarea mesei şi pentru ceaiul de ciuperci otrăvitoare, toate erau acum într-o mare harababură de nedescurcat pe care Ivy o aduna înnebunită, încurcând-o şi mai mult. Dincolo de marginea estacadei zburau capitole întregi şi hărţi, plutind în amurg ca pe suprafaţa unui lac şi îndreptându-se spre mlaştina de dedesubt. Câteva fragmente de pergament erau prinse fără speranţă în încâlceala de sârmă ghimpată de sub pod, fluturând total

neajutorate.

Ivy simţi că leşină, ameţită. Ce-o să spună Rowan? Nepreţuita lui carte!

Văzu apoi, cum în aerul rarefiat pluteşte în preajma ei o floare presată.

Floarea de cincifoi a lui Axle.

Îşi pocni palmele una de alta, prinzând-o. Ţipetele înnebunite ale păsărilor începură să se stingă, iar dintre ele se desluşi o voce. Deşi slabă şi îndepărtată, fără nicio îndoială era vocea prietenului ei Axle.

„Ivy Manx”, auzi ea, pe când întunericul defileului se închise în juru-i şi, în mod inexplicabil, începură vânturile.

Rowan, pe de altă parte, se simţea foarte bine. Starea lui nu se schimbă nici măcar atunci când îi fu cu neputinţă să mişte vreun cufăr de unul singur, iar Clothilde îl luă în râs din cauza disproporţiei dintre statura şi forţa lui. Dorinţa lui de aventură din copilărie – de a urca pe cel mai înalt munte din Caux – se împlinise. Putea să-şi umple plămânii cu aerul rarefiat şi simţea pe spate răceala muntelui.

Clothilde o luase înainte cu paşi mari, iar el fu nevoit să alerge ca să poată ţine pasul cu ea. Curând se trezi într-un mic tunel, luminat cu un simplu fir de becuri pâlpâitoare. În faţă, silueta albă a Clothildei radia luminoasă în interiorul muntelui.

Poteca se îndrepta în jos, tot mai adânc şi mai adânc, în pântecele muntelui.

Nu după mult timp, ajunseră într-o sală mare, unde Rowan zări o mulţime de căsuţe albe aruncate care pe unde putea. Fiecare avea un cerc drept intrare şi un acoperiş înalt, ascuţit; băiatului îi dădeau impresia că sunt o îngrămădeală ciudată de căsuţe uriaşe de păsări. Nu-şi bătu însă mult timp capul cu ele, căci atenţia îi fu atrasă de o cunoscută străfulgerare de ţepi albi. Din una dintre

aceste căsuţe se năpusti afară Măcuşor – aveau mărimea potrivită pentru a adăposti un mistreţ, îşi dădu el seama acum –, iar Rowan se trezi pe podeaua stâncoasă într-o îmbrăţişare de bun-venit cu mistreţul căutător de nestemate.

— O, Măcuşor! Ne-a fost dor de tine, fetiţo! strigă el, acoperindu-i grohăiturile şi pufniturile afectuoase. Cât mă bucur să te văd!

— Zău aşa, Măcuşor! o certă Clothilde. Tare îţi place să te dai în spectacol!

Mistreţul se retrase câţiva paşi, dar rămase în apropierea degustătorului.

Când Rowan se ridică, destul de şifonat, văzu că în jur se adunase o mulţime de oameni. Era lucru rar ca în mine să apară vizitatori. Minerii – fiecare împreună cu propriul mistreţ căutător de nestemate – se strânseseră să îi salute. Aveau bărbi înţepătoare, iar mustăţile lor stufoase erau fixate pe obraji cu ceară, fapt ce le făcea să semene destul de bine cu o pereche de colţi. În mâinile lor, beţele lungi ale torţelor aprinse erau îndreptate spre vizitatori.

— Arţar, văd că Măcuşor a ajuns la timp cu mesajul meu, i se adresă Clothilde şefului minerilor, după care, drept recompensă, îi aruncă mistreţei nestemata ei portocalie iar aceasta o prinse cu entuziasm. Ne-am bucurat să vedem cum soseşte bătrânul tren.

— Am spus oricând, aşa că ne-am ţinut de cuvânt, îi răspunse bărbatul cel mătăhălos, al cărui mistreţ adulmeca aerul, lipit de el.

— Nu vă pot spune cât de recunoscătoare vă sunt. Pentru a vă mulţumi, v-am adus câte ceva.

Minerii nu păreau să fi dus lipsă de provizii, gândi Rowan, dacă era să te iei după talia lor, însă părură încântaţi de veste.

— Greutatea a fost prea mare pentru degustător, mai adăugă Clothilde, aşa că le-am lăsat lângă tren.

— Degustător?

Minerul pe nume Arţar îşi îndreptă torţa spre Rowan.

— Mă însoţeşte în misiune, răspunse domniţa, iar explicaţia respectivă păru de ajuns.

Rowan se dumiri că se afla într-o mină. Prezenţa minerilor şi a mistreţilor căutători de nestemate nu putea însemna decât un lucru, dar era oare posibil să se afle chiar în adâncul unei mine de nestemate, unde nepreţuitele pietre ale regatului erau extrase cu grijă din pereţii vii de stâncă? În chiar sursa bogăţiei tărâmului Caux?

Privi în jur cu un ochi mai cercetător de-a lungul coridorului întunecat, dar nu erau prea multe indicii despre magia care sălăşluia în adâncul Nodurilor

Povârnite.

Lângă ei, peştera se lărgea, formând un mic spaţiu mai larg. Minerii îşi terminară discuţia cu Clothilde şi câţiva dintre ei deschiseră nişte sticle curbate, umplând spaţiul cu un miros iute şi amărui. Cu vârful unui instrument care de obicei îi atârna într-o parte, prins de cureaua lată de piele, Arţar arătă spre un ungher.

Mistreţul minerului o luă înainte către acel colţ, tropăind. În stânca tare se afla o crăpătură, o vână de argilă. Acum, că o observase, Rowan îşi dădu seama că acest sol sfărâmicios se găsea peste tot în pereţii muntelui. Întregul munte era brăzdat de astfel de fâşii şi, după cum avea să vadă, din aceste straturi se scoteau nestematele.

Animalul, scurmând entuziasmat în vână, începu să adulmece nerăbdător întreaga zonă de lucru, vârându-şi botul lung în pământul gras. Sărea de colo-colo cu entuziasm, pufnind; o dată chiar strănută. Curând descoperi ceea ce căuta şi tot corpul i se încordă. Începu să sape cu frenezie.

Arţar îşi luă furca şi îi comandă mistreţului să revină lângă el, lucru destul de greu de făcut pentru animalul surescitat. Omul începu să sape cu grijă în argilă, uneori dând chiar la o parte cu mâna bulgării mari. În stânca sterilă, solul negricios avea un miros greu şi fecund, care îi aminti lui Rowan cum săpa tatăl lui cu grijă în grădină după cartofi. Din anii de studii, băiatul ştia că minerul trebuia să fie atent, căci nestematele ies din pământ moi şi răşinoase şi pot fi deteriorate uşor. În contact cu aerul, se întăresc imediat, devenind încasabile, iar singura care poate sparge o nestemată este o altă nestemată.

Arţar săpa însă de zor şi curând fu răsplătit cu o descoperire. Se întoarse spre grup pentru a le arăta nestemata: o piatră mică, verzuie, de care erau încă lipite mici gloduri de pământ.

— O amintire, spuse şeful minerilor şi i-o aruncă degajat lui Rowan. Un freamăt de dorinţă trecu printre

mistreţi. Băiatul o prinse şi privi neîncrezător de jur-împrejur în peştera slab luminată.

— Pentru mine?

— Un dar. De la gazda ta, Vidal Vinegret, spuse el sobru. Rowan aproape că scăpă din mână piatra, care încă era caldă şi destul de alunecoasă.

Bineînţeles că minele se aflau sub controlul lui Vinegret; era de aşteptat să-şi întindă gheara asupra acestor mărfuri preţioase. În entuziasmul lui, Rowan uitase acest lucru. Acum, auzind numele Directorului, simţi că se sufocă. Însă Clothilde părea că nici nu observase cele întâmplate şi reîncepuse să vorbească în şoaptă cu un alt miner. Era bine că îşi regăsise roba, se gândi el.

— Dacă nu-ţi place, poţi să i-o dai mistreţului, îl sfătui Arţar, interpretând greşit privirea degustătorului. Măcuşor, aflată lângă Rowan, privea nestemata cu o intensitate acordată întotdeauna numai prăzii.

Nici nu se punea problema să i-o dea. Rowan rosti nişte mulţumiri bâlbâite. La urma urmei, el era un produs al ţinutului Caux şi tocmai primise ceva ce numai puţini oameni îşi puteau permite să cumpere. O piatră excepţională, verde-închis ca marea, minunată.

Uimirea lui se transformă în surprindere când îşi dădu seama că Ivy nu se zărea pe nicăieri. Presupusese că era în spatele lui. Gândindu-se că era încă la estacadă, se oferi să meargă împreună cu Clothilde şi cu grupul de mineri ca să ia cuferele, sperând să îi arate fetei noua lui comoară.

Capitolul treizeci şi şapte – Nestemata scobită

Nu era deloc întuneric, îşi dădu seama Ivy, ci o furtună întunecată la care asista în viziunea ce se derula în faţa ochilor ei. Cunoscutele Vânturi din Caux se dezlănţuiseră neîndurătoare în jurul ei. În faţă, se învolbura râul Marcel. Era aproape imposibil să zărească marginea apelor tumultuoase pe care le vedea pe fundalul

negru al cerului şi prin loviturile ramurilor care biciuiau malul. Putea să distingă vag uriaşul schelet de oţel al unei estacade binecunoscute.

Pe când asculta vocea ascuţită a prietenului ei, viziunea deveni mai limpede. Pe fundalul cenuşiu-închis, observă silueta micuţă a estacagiului care se opintea împotriva vântului (era ceva neobişnuit ca Axle să fie afară pe o astfel de vreme!), croindu-şi drum spre ţărm. Acolo, cu ajutorul bastonului întins, el încerca să desprindă o ladă mică ce sălta pe ape, prinsă într-o grămadă de lemne plutitoare.

Era foarte periculos şi nu o dată îşi pierdu echilibrul, fiind nevoit să se prindă de ierburile de pe mal ca să evite căderea. Ud leoarcă şi extenuat, în cele din urmă avu totuşi succes. Aduse lada la ţărm, iar de acolo în locuinţa sa călduroasă, unde o desfăcu, sub privirile lui Ivy.

La lumina focului, ea văzu ce se afla înăuntru. O legătură, înfăşurată într-un fel de voal – un cunoscut material alb ce părea să nu poată fi atins de murdărie şi umezeală. În legătură, la căldură şi în perfectă siguranţă, dormea un bebeluş miraculos. O fetiţă. Ivy ştiu imediat ce vedea: acel copilaş adormit din braţele estacagiului era ea. În plus, pe când mâinile nervoase ale lui Axle desfăceau vălul cel alb care o înfăşa, văzu că lângă ea era cuibărită o nestemată roşie. Chiar cea care dăduse numele Nestematei Scobite.

„Un copil de viţă aleasă – născut în împrejurări excepţionale”, spunea Axle.

Viziunea se pierdea, iar odată cu ea şi încărcătura de electricitate.

„Deşi nu voiam altceva decât să te ţin în siguranţă...” vocea lui Axle se pierdea în depărtare. „Sunt, la urma urmei, estacagiu (şi încă unul neobişnuit) şi ştiam că trebuia să te întorci printre ai tăi. Aşa că Cecil te-a crescut ca pe propria lui fiică şi am jurat împreună să păstrăm secretul naşterii tale, chiar faţă de tine, până la momentul

potrivit”.

Ivy nu mai putea să desluşească vocea lui Axle şi îşi dădu seama că se află din nou lângă trenul cu roţi dinţate, cu mult deasupra hăului întunecat. La picioarele ei era cartea lui Rowan, care, în mod surprinzător, rămăsese intactă.

Să fie oare Clothilde mama ei? Atunci bunul rege Verdegris era străbunicul ei? Lui Ivy i se învârtea capul.

Vălul acela alb îi era cunoscut; era inconfundabil. „Copil de viţă aleasă”. Amintindu-şi că în buzunarul de la piept avea nestemata cea roşie, Ivy îşi duse mâna la inimă.

Fu smulsă însă din gândurile în care era pierdută, căci urechile îi fură invadate de un muget cum nu mai auzise până atunci. Spaţiul cel larg se umplu de mârâituri, de sforăituri şi de tropot de copite, iar lui Ivy îi trecu prin minte un gând absurd: se părea că nu toţi mistreţii căutători de nestemate sunt albi. În faţa ei, aproape umplând întreaga scobitură a muntelui, se afla o armată de mistreţi. Alergând înspre ea. De fapt, deşi mulţi erau albi ca Măcuşor, la fel de mulţi aveau alte culori – unii erau pătaţi şi împestriţaţi, alţii erau flocoşi şi dungaţi –, dar toţi scoteau aburi pe nări pe când galopau spre ea în aerul rece de munte. O secundă, Ivy îl zări pe Rowan, cu o faţă entuziasmată, dar el dispăru aproape imediat printre animale.

Din câte îşi dădea seama Ivy, totul era o mare de colţi şi de peri.

Apoi, prin marea de mistreţi, Rowan apăru brusc lângă ea.

Începea să fie cuprinsă de panică, dar sosirea prietenului ei o mai linişti puţin. Totuşi, făcu singurul lucru pe care îl putea face: ţinu nestemata ridicată deasupra capului, într-o încercare disperată de a stăvili năvala animalelor sforăitoare şi întărâtate, dornice să o apuce.

Prin aer răsună apoi un cor straşnic de fluierături, fără îndoială menit să atragă atenţia mistreţilor, şi, spre

marea uşurare a lui Ivy, animalele împietriră, cu ochii la pumnul ei ridicat, cu râturile tremurând de nerăbdare. Câţiva mineri zdraveni îşi făcură loc prin grămadă. Lui Ivy i se păru că e o adunare tare ciudată. Ochii lui Rowan, de fapt, toţi ochii erau aţintiţi asupra braţului ei ridicat.

Peştera deveni deodată apăsător de tăcută, iar Ivy observă că prinsese o nouă lumină, ciudată. Întregul grup, de altfel, era scăldat într-o lumină blândă, iar animalele şi oamenii priveau fix, fără să clipească, sursa acesteia.

Venea de deasupra ei.

În pumnul ei încleştat, ridicat deasupra capului, nestemata lui Ivy strălucea cu o intensitate pe care nu o văzuse până atunci la niciun foc. Mâna îi era o flacără de un roşu aprins, iar din punctele în care se întâlneau degetele ei mici se scurgea lumină, de parcă ar fi ţinut în palmă o stea.

Ivy îşi coborî încet mâna tremurândă şi o deschise, sprijinită în palma cealaltă.

O clipă, înainte ca ochii să i se obişnuiască, fu copleşită de o lumină puternică, orbitoare, ce se micşoră iute până ajunse o strălucire potolită, iar sub ochii tuturor radiaţia interioară a nestematei scăzu puţin, ajungând să pulseze în palma ei.

Din mulţime izbucni un strigăt:

— Semnul bunului rege!

Aflat lângă ea, Rowan văzu că pe chipul lui Ivy strălucea conturul unei flori de cincifoi.

— Blazonul lui Verdegris, îl auzi pe Arţar murmurând de undeva din apropiere, cu voce răguşită şi tremurată.

Apoi, ca o ultimă surpriză, nestemata se încălzi în palma ei întinsă şi făcu o săritură, ca o pulsaţie mică sau un freamăt. Era de netăgăduit, iar fata fu atât de surprinsă, încât mai că o scăpă din mână.

Capitolul treizeci şi opt – Poarta

Clothilde îşi rotea de zor ochii prin peştera

întunecată; apoi îşi fixă privirea în ochii lui Arţar, spunându-i cu voce aspră:

— Aşa că îţi dai seama de ce trebuie să-i duc pe copii la Templar. Prin Zenit.

Minerii se strânseră în jurul ei într-un grup tăcut, apoi începură să vorbească în şoaptă.

Cu capetele lipite, Rowan şi Ivy priveau în mâinile făcute căuş, scăldaţi într-o lumină trandafirie.

— Blazonul! Ivy, îl aveai pe faţă, exact ca şi Clothilde! şopti Rowan. După apariţia semnului regelui pe faţa prietenei lui, se simţea timid şi prostănac lângă ea.

— Trebuie să plecăm, spuse repede Ivy. Numai noi doi. Îţi explic mai târziu.

— Ce crezi că e Zenitul ăla? întrebă Rowan.

Ivy îi aruncă o privire care îi trăda enervarea.

— Ce importanţă are? Sunt convinsă că pe ea ai urma-o acolo, indiferent ce-ar fi.

— Ce vrei să spui? Rowan îi ţintui privirea spre vârful picioarelor, ştiind exact ce voise să spună.

— Nu zic decât că ai fost mult prea prietenos cu cineva care te-a otrăvit. Îşi strânse degetele, acoperind lumina liniştitoare din palmă, şi îşi îndreptă spatele.

— Uite acolo o potecă, îl provocă ea. Hai să pornim acum, cât mai avem ocazia.

Rowan se uită în jur şi luă rapid o hotărâre.

— Bine, dar o luăm şi pe Măcuşor. Nu-şi putea imagina că ar putea să se despartă de mistreţ.

— Bine, îi strigă ea, pe când Rowan chema animalul.

Băiatul observă că în stâncă erau săpate nişte trepte care mergeau în sus, ascunse în umbră. Adulţii purtau o discuţie aprinsă, iar printre ei se foia o masă de blănuri şi peri zburliţi.

— Aşa a fost scris cu mult timp în urmă, protestă şeful minerilor. Trebuie să ştiţi că am fost preveniţi. Există anchete regulate întreprinse de Breaslă.

— Aceasta este sarcina mea şi, deşi îţi apreciez

punctul de vedere, Arţar, nu sunt de aceeaşi părere, îl contrazise cu toată tăria Clothilde.

Până la urmă, minerul dădu din cap şi păru că doreşte să se sfătuiască mai departe cu ea, dar sub privirea ei directă, se răzgândi şi se întoarse spre unul dintre tovarăşii săi, cerându-i veşti despre crestele muntelui.

Aflată acum aproape de treptele săpate în stâncă, Ivy începu să alerge. Îl auzi pe Rowan, aflat chiar în spatele ei, când începu să urce treptele instabile.

— Ivy! O voce limpede se auzi în spaţiul subteran. Când vocea se stinse, acesta se cufundă într-o tăcere mormântală.

Poteca nu era potrivită pentru un mers rapid, aşa că, din grabă, fata alunecă, gata-gata să pună capăt evadării printr-o căzătură spectaculoasă. Rowan fu acoperit de praf.

— Fată nesăbuită! Glasul Clothildei devenise ascuţit. Cum crezi să o să ajungi la Templar fără mine?

— N-o asculta! strigă Rowan neajutorat. Adu-ţi aminte, n-ai spus tu că n-o să ne ducă acolo?

— Înaintea voastră se află o trecătoare înşelătoare şi nu o să reuşiţi să treceţi de poartă. Clothilde părea mulţumită.

Ivy încetini. Faţa ei palidă tremură imperceptibil când se întoarse către femeia în alb. Măcuşor înţepeni şi îşi dezveli colţii, privind spre grupul de sub ei.

— Ce poartă? întrebă Rowan.

Aşa cum făcea adesea, Clothilde rămase cu mâna în şold, fără să-i ia în seamă întrebarea.

— Sunt sigură că Arţar o să vă ierte neobrăzarea, dacă veţi avea bunăvoinţa de a aştepta o clipă. Îi privi cu sprânceana ridicată. După care voi avea plăcerea să vă conduc iute la Templar, în ciuda îndoielilor pe care le veţi.

Ivy se încruntă, privind în jur. Câţiva mineri se apropiaseră atât de mult, încât dintr-un salt ar fi fost lângă ei. Simţind unda de pericol, numeroşii mistreţi îşi

răsfrânseră gingiile şi se zbârliseră.

Ivy privi în jos spre Clothilde, întrebându-se brusc ce fel de mamă şi-ar lăsa copilul să plutească în voia sorţii pe râu, în mijlocul furtunii.

— Bravo, aşa te vreau, spuse drăgăstos Clothilde. Acum veniţi încoace amândoi şi, după ce vă cereţi iertare gazdelor noastre amabile, pornim. Şi tu, Măcuşor.

Minerii sparseră grupul, iar Ivy se trezi în mijlocul lor, învăluită de mirosul lor greu. Clohtilde se afla alături de ea; simţi cum i se pune pe umeri un material lăţos şi mormăi un fel de scuză care nu se adresa nimănui în mod special.

După cum promisese, Clothilde plecă de îndată, pe aceleaşi trepte pe care pornise şi Ivy. Fata pipăia drumul de-a lungul pereţilor grosolani, păşind atentă, deşi Clothilde mergea înainte fără grijă. În spate răsunau copitele lui Măcuşor, care tropăia pe piatră. Când nu mai rămase nimic altceva decât întuneric – un întuneric adânc, de munte, ca niciun altul –, Clothilde aprinse torţa pe care i-o dăduse Arţar şi îi spuse lui Ivy să ţină nestemata ridicată. Fata o ascultă, înciudată. O plăcută lumină roşiatică înveseli calea, dar copiii rămaseră la fel de mohorâţi. Ivy ardea de nerăbdare să-i povestească lui Rowan viziunea ei de pe estacadă. Se căţăra înainte cu trudă, aşteptând să prindă momentul când avea să rămână singură cu el.

Poteca ducea tot mai sus. Deşi Clothilde nu dădea semne de oboseală, Rowan simţi că are nevoie să facă un popas, dar nu îndrăzni să-i propună. La un moment dat, întunericul fu spart de o geană de lumină albă, mai orbitoare decât rochia Clothildei, care creştea treptat, pe măsură ce se apropiau de ea. Pe fundalul strălucirii ei, domniţa deveni aproape invizibilă.

— Rowan, grăbeşte-te, îl zori Clothilde.

Băiatul îşi dădu ochii peste cap. În afară de el, părea că nimeni nu suferă de pe urma lipsei de aer. În faţă, Ivy se opri să-l aştepte, mărinimoasă.

— De perete e prinsă o frânghie, vreau ca amândoi să vă ţineţi de ea. Să nu-i daţi drumul!

Cu aceste cuvinte, ieşiră din semiîntuneric în lumina orbitoare a zăpezii. Se aflau aproape de cel mai înalt vârf al Nodurilor Povârnite, într-o lume de zăpadă imaculată şi de gheaţă. Şi era atât de frig, încât mâinile le îngheţară pe frânghie, în ciuda mănuşilor cu care îi înzestraseră minerii.

Drumul era marcat cu steguleţe zdrenţuite de vânturile din munţi, majoritatea aplecate în unghiuri ciudate, cu prăjinile scufundate în zăpada veche de veacuri. Clothilde şi Măcuşor dispărură în zăpadă: singurele pete de culoare pe care le putea zări Ivy erau steguleţele şi propriile lor haine cu glugă, croite cu neîndemânare dintr-un fel de blană.

Merseră în zigzag de-a lungul potecii abrupte, trecând la un moment dat printr-o crevasă atât de mică, încât Măcuşor trebui să fie împinsă prin ea şi începu să grohăie în semn de protest. În vârf, fură întâmpinaţi de zidurile austere ale vechii abaţii Zenit.

O poartă se înălţa în faţa lor.

Privind printre barele masive, copiii văzură abaţia strălucind în lumina zorilor, reflectând lumina a mii de ţurţuri imenşi ce atârnau de acoperiş. Întreg ansamblul era aşezat pe vârful unei stânci, suspendat deasupra marii întinderi de nori.

— Aceasta este poarta despre care întrebai.

Clothilde îl ţintui pe Rowan cu o privire de gheaţă. Rowan îi răspunse cu o uitătură furioasă, în ciuda roşeţii care îi invada obrajii.

— Cum intrăm? întrebă Ivy, cu respiraţia tăiată de vântul înţepător ca un cuţit.

— Nu avem decât o singură cale, răspunse Clothilde, şi începu să-i pipăie părul bine aranjat. Scoase de undeva

un ac de păr din argint, care licări în lumina puternică a soarelui.

Ivy se linişti, sperând să vadă cum se deschide cu meşteşug un lacăt. O astfel de îndeletnicire clandestină o făcea să se simtă ca acasă. Numai că, în loc să-şi concentreze atenţia asupra vechiului lacăt, Clothilde o înşfăcă de încheietură şi îi prinse mâna într-o strânsoare de gheaţă. Apoi lăsă acul în jos şi o înţepă pe Ivy în degetul mic.

— Două picături, spuse Clothilde. Doar două.

— Ce faci? ceru explicaţii Rowan, indignat. Nu ai cheie?

Clothilde apropie de lacăt degetul lui Ivy şi aşteptă să se formeze o singură picătură mare de sânge, roşu strălucitor, apoi o lăsă să cadă pe închizătoare. Sângele bălti o clipă pe metalul îngheţat, apoi dispăru în interior. Clothilde repetă mişcarea, după care, mulţumită, dădu drumul mâinii lui Ivy şi îşi puse la loc acul de păr, oprindu-se o clipă să-şi netezească părul imaculat. Când făcu asta, însă, o a treia picătură de sânge căzu din degetul fetei şi, în loc să-şi găsească locul pe lacătul încuiat, stropi tivul rochiei domniţei în alb, lăsând o pată uniformă de un roşu intens pe strălucirea rochiei ei de voal.

Clothilde reacţionă trăgând brusc aer în piept. O clipă, îi privi şocată pe cei doi copii, apoi se aplecă să cerceteze pata.

— Ce-ai făcut? şuieră ea.

Ivy şi Rowan erau încremeniţi. Cu obrajii îngheţaţi şi cu spatele biciuit de vânt, priveau la rochia Clothildei, care trecea printr-o transformare uluitoare.

Începu de la tiv; culoarea stacojie se infiltra în material ca rotocoalele de ceaţă, densă şi grea. Mica pată deveni mai intensă, ca şi cum albul teatral al rochiei Clothildei cerea şi mai multă culoare, însetat şi nesătul. Mici valuri şi onduleuri de roşu apărură şi se rostogoliră, punând stăpânire pe ţesătura fină şi delicată. În cele din

urmă, întreaga rochie luă culoarea sângelui lui Ivy, mai vie şi mai dominantă chiar decât albul dinainte. Clothilde, care se detaşa acum puternic pe fundalul zăpezii, oftă supărată, în timp ce o expresie hotărâtă se instala pe faţa ei până atunci blândă.

Copiii rămaseră cu gura căscată la rochia stacojie, apoi se priviră unul pe altul, neîncrezători. De-abia când transformarea fu terminată, Ivy observă că poarta se deschisese.

Grupul se apropie de unica intrare a abaţiei pe care o puteau vedea, o poartă acoperită de un strat inimaginabil de gheaţă. Ţurţuri ascuţiţi scârţâiau deasupra lor când se opriră în prag, în aşteptare. Clothilde reuşi să elibereze un mare ciocan de aramă şi bătu tare, stârnind o cascadă de săgeţi de cristal ce căzură într-o simfonie de gheaţă.

— Dacă e să ne luăm după uşa asta, nu a trecut nimeni pe aici de ceva timp, şopti Rowan în tăcerea care urmă.

— Nu prea cred că avem noi norocul ăsta, răspunse cam mohorâtă Clothilde.

Această remarcă nu-i plăcu lui Ivy, care se întinse să apuce mâna înmănuşată a lui Rowan.

În sfârşit, scârţâind, pocnind în cele din urmă crăpându-se, uşa se deschise. Călătorii fură întâmpinaţi de un val umed de aer cald şi, la prima vedere, de un hol gol.

Capitolul treizeci şi nouă – Grădinile suspendate

Demult, pe vremea bunului rege Verdegris, abaţia Zenit fusese un avanpost singuratic pe vârful muntelui. Nu se învecina cu nimic altceva decât cu văzduhul, iar călugării care trăiau aici simţeau că se află foarte aproape de Creatorul lor. Rachiul lor, unul dintre cele mai bune care au existat vreodată, era făcut după o reţetă secretă şi era gros şi siropos, cu gust de plante de munte şi de nuci. Călugării îşi duceau existenţa într-o tăcere severă şi se ocupau cu distilarea rachiului şi cu îngrijirea minunatelor

lor grădini suspendate.

Aceste grădini erau udate de izvoarele sulfuroase fierbinţi, care clocoteau la ieşirea din măruntaiele munţilor. Călugării aveau deci din abundenţă căldură şi apă, care îi ajutaseră pe locuitorii din vechime ai abaţiei să construiască terase şi grădini boltite fără pereche.

Dar cei trei călători trebuiau să mai aştepte până să vadă ceva din toate aceste minuni.

Căci grupul se bucură de o primire ciudată.

Chiar în faţa lor, barând intrarea, apăru un fel de călugăr, îmbrăcat într-o rasă de un cafeniu închis. La vederea Clothildei, gâfâi alarmat şi încercă să-i zorească să urce în cât mai mare linişte treptele de piatră boltite, aflate la capătul holului de intrare.

— Măcuşor, stai aici! Clothilde îi ordonă mistreţului să rămână afară.

— O să îngheţe! protestă Ivy uluită.

— Aiurea, se burzului Clohtilde. E un mistreţ căutător de nestemate şi va face aşa cum îi poruncesc, adăugă ea, întorcându-se către animal. Asta e pentru neobrăzarea de mai înainte. Credeai că scapi nepedepsită pentru că ai încercat să pleci fără mine?

Copiii schimbară priviri îngrozite, dar nu mai aveau cum să se împotrivească.

Pe când urca treptele, Clothilde era întruchiparea furiei. După ce-i pofti pe cei trei într-o încăpere mare, călugărul închise uşa şi se lipi de ea.

— Ce înseamnă asta? îi ceru domniţa explicaţii gazdei lor. Ochii ei aruncau fulgere care, împreună cu rochia roşie, o făceau să pară cu adevărat înspăimântătoare.

Călugărul se uită ţintă la Ivy.

— Cred că ar fi mai bine să vă explic totul între patru ochi, şopti el.

Supărarea Clothildei dispăru ca prin farmec şi ieşi împreună cu el.

— Să nu faceţi vreo prostie, îi muştrului ea pe cei doi.

Şi mai ales, nu cumva să plecaţi, aţi înţeles?

Ei încuviinţară, supuşi.

Când uşa groasă de lemn se închise, cu un pocnet, Rowan se întoarse spre Ivy.

— Dar ce-şi închipuie ea, că suntem ţânci? se încruntă băiatul. Cine se crede că e, să ne vorbească aşa?

Ivy privi spre uşa închisă.

— Mama mea, dezvălui ea.

— Ce? clipi Rowan, fără să înţeleagă.

Rămăsese cu gura căscată, iar când în sfârşit îşi dădu seama, o închise brusc, aproape muşcându-şi limba.

Ivy îi spuse pe nerăsuflate povestea. Rowan avusese dreptate! Într-o doară, gustase mesajul lui Axle când fuseseră pe estacada abandonată. Îi vorbi despre viziune şi scoase nepreţuitul lui *Atlas*, pe care i-l înapoie cu grijă.

— Ştiam eu! Rowan se plimba de colo-colo. Pur şi simplu ştiam! Ţi-aş fi spus şi eu. Vezi tu, blazonul... Se opri din mers. Ştii ce înseamnă asta, nu? Eşti urmaşa bunului rege Verdegris! Ai sânge albastru. „Viţă aleasă...”

Ivy dădu din cap, nelăsându-l să termine. Profeţia era răscolitoare în multe privinţe, dar mai ales pentru că era plină de secrete şi vagă şi părea să-i macine pe cei mari. Datorită ei ajunseseră în situaţia actuală, datorită ei plecaseră să-l caute pe Cecil în Templar. Ivy aruncă o privire pe fereastră spre curtea interioară. Jos, zări grădinile. Ştia că nu aveau voie să plece.

— Hai să mergem să dăm o tură! Ce părere ai, Rowan?

Degustătorul nici că se putea gândi la ceva mai plăcut, aşa că scoborâră împreună pe aceleaşi scări pe care urcaseră.

De-a lungul timpului, călugării se îngrijiseră să adune din decorul lor natural – de sub scânduri mucegăite ori din vârful celor mai înalţi copaci – toate soiurile de plante care

creşteau pe întreg cuprinsul ţinutului Caux. Era o ocazie excepţională pentru oricine iubea plantele (iar Ivy făcea parte din această categorie) să le exploreze şi să le studieze.

Ea recunoscu imediat un mare număr de plante, dar, lucru destul de uimitor, erau la fel de multe speciile pe care nu le cunoştea. O fascină îndeosebi o aglomerare de ierburi de mlaştină – nişte mici plante carnivore şi nişte plante-ulcior cam hămesite. Acestora le plăcea gustul de carne; cea mai mică era gata să se întindă şi să-i culeagă un deget. Cea mai mare, cu pâlnia ei ciudată şi cu gâtlejul strâmb, era destul de mare încât să înghită un om întreg şi să-l înfulece de viu. Le ocoli cu grijă şi îl avertiză pe Rowan să facă acelaşi lucru.

Păsări, multe în libertate, altele în colivii aurite, ciripeau şi se chemau în aerul umed. De undeva din mijlocul grădinii răzbătea clipocitul unei fântâni.

După ce trecură printr-o deschizătură într-un gard viu, fasonat cu grijă, cei doi se treziră pe o alee de tisă, înaltă şi de nepătruns; din verdeaţă ieşeau, aidoma gămăliilor de ace din perniţele de cusut, mici fructe roşii scânteietoare. Pe jos se afla un aşternut moale de muşchi care făcea plimbarea încântătoare. În faţă, gardul cotea în unghi drept, iar altul creştea alături. Ivy îşi dădu seama cu oarecare nerăbdare că se apropiau de intrarea într-un labirint.

— Rowan, un labirint! Hai să-l încercăm!

Rowan nu era la fel de entuziasmat. Nu înţelegea rostul unei rătăciri voite; era deja destul de neplăcut să te rătăceşti din pură întâmplare, a ţine morţiş să o faci i se părea o neghiobie. Ivy se îndrepta însă spre coridorul lung dinaintea lor, aşa că îşi dădu seama că trebuia să n-o scape din ochi.

O ajunse la timp; cei doi se aflau la capătul culoarului, lângă o deschizătură. Puteau alege să meargă în oricare direcţie, dar pe când Rowan cântărea

posibilităţile, se întâmplă ceva complet uluitor.

Spre marea lor surpriză, copiii auziră venind din deschizătură hohotul de râs al unei femei. La început, sunetul le fu complet străin. Era râsul unei tinere femei, un râs din timpurile când râsul era ceva obişnuit şi spontan, de pe când oamenii râdeau împreună.

Avea o putere atât de mare, încât îi opri din mers.

Apoi, pe când se răsuceau unul spre celălalt, încercând să înţeleagă ce se întâmpla, se auzi o voce, sumbră şi tulburătoare, pe care Ivy nu o mai auzise niciodată. Era însă o voce pe care Rowan, care îndurase ceremonia secretă a Citaniei, nu avea cum să o uite.

Clothilde şi Vidal Vinegret – omul care-l trădase pe regele Verdegris, acela care era conducătorul nemilos al Breslei Degustătorilor – stăteau de glume împreună, la doi paşi de ei.

Capitolul patruzeci – Labirintul

Vocea lui Vidal Vinegret era în acelaşi timp pătrunzătoare, dar şi revoltătoare.

— E ceea ce cred eu?

— Da, exact, răspunse Clothilde. Era în pivniţă, santinelele nu l-au observat.

— Un astfel de dar! Ce mişcare inteligentă să-ţi pui mistreţul să mi-o aducă.

— Îşi aminteşte drumul spre Rocamadour, spuse Clothilde cu subînţeles.

Rowan înghiţi în sec, întorcându-se spre Ivy. Vocile tăcură şi îl auziră pe Vinegret sorbind cu grijă dintr-un pahar.

— O recoltă deosebită. Bine maturat… unsprezece ani?

— Foarte bine. Ce altceva?

— Urme de leandru; albinele care au polenizat fructul merg şi pe pajişti cu alte flori. Mai e şi… da, vâsc.

— Mhmm.

— Mere bune pentru vin. Nu crezi, draga mea Clothilde, că merele sunt nişte fructe foarte interesante? Eu prefer struguri; sunt mai regali. Aici însă este ceva interesant. Da, un amestec de soiuri de mere. Însă dintr-o livadă bătrână, îngrijită de un pomicultor dezordonat. Se mai îngrijeşte şi de altceva în afară de arbori fructiferi?

Clothilde tăcea.

— Şi cantitatea de precipitaţii? Oh! Un an bun, ploios. Dar mai e ceva…

— Da?

— Simt gustul unui pârâu – nu, e o apă mai mare, un râu, da! Curge pe lângă livadă.

— Un râu, Vidal? Mă uimeşti.

— Curge peste granit… nu, calcar. Are un gust de cretă. Din când în când, sălciile de pe mal îşi înmoaie pletele să bea apă; le simt clar gustul. Aerul răcoros al nopţii adaugă o anumită dulceaţă pe dosul frunzelor. Cunosc râul ăsta. Chiar îl cunosc. Şi mai simt şi puţin gust de cărbune, de la fumul de lemn de măr pe care omul ăsta l-a ars lângă moară.

— O moară?

— De fapt, darul tău este o hartă. Simt gustul morii de pe malul râului, de lângă o mică livadă împrejmuită. Toate informaţiile sunt aici; trebuie doar să ştii cum să le deosebeşti. Ar putea fi îngrijiţi mai bine, pomii, vreau să spun, dar vâscul care atârnă în meri şi sălbăticia care creşte în voie în dumbravă îi dau acestui rachiu aroma sa deosebită şi foarte preţioasă. E aidoma cântecului unei fete tinere.

La picioarele copiilor se auzi un fâşâit, iar Rowan privi în jos şi zări un mic arici rotofei. În mod normal, această apariţie neobişnuită l-ar fi bucurat şi s-ar fi oprit să-i admire învelişul ţepos, însă cum Vinegret pusese frâu entuziasmului său verbal, iar Clothilde tăcea, scormoneala micuţului risca să atragă atenţia. Ivy îi aruncă lui Rowan o privire care nu putea însemna decât că se aştepta ca el să

izgonească în vreun fel animăluţul, dar, după cum se ştie, aricii nu fac decât rareori, sau poate chiar niciodată, ceea ce se aşteaptă de la ei. La urma urmei, micuţa jivină era la ea acasă.

Cei doi răsuflară însă uşuraţi, cel puţin pentru moment, când Clothilde reluă conversaţia.

— Puterea gustului tău nu încetează să mă uimească.

— Să înţeleg că descrierea mea a fost corectă?

— Perfectă.

— Prin urmare, pot să presupun că ai găsit birtul ticălosului acela de farmacopat?

Clothilde făcu o pauză, iar Ivy îşi ţinu răsuflarea.

— Da, l-am găsit.

— Şi pe fată?

— Da.

Ivy se uită la Rowan, disperată.

— Splendide… splendide veşti! scrâşni vocea lui Vinegret. O să-mi povesteşti totul, desigur. Mai întâi, însă, trebuie să toastăm pentru asta! Unde este? Dacă voi avea copilul sub control, Breasla nu mai are niciun motiv de îngrijorare. Să bem pentru sfârşitul Profeţiei!

— Pentru sfârşitul Profeţiei, toastă Clothilde.

— Şi pentru începutul Epocii de Aur a gustului.

Rowan nu putea decât să fie impresionat de capacităţile de degustător ale lui Vinegret – auzise de puterea lui de a deosebi cele mai mici nuanţe într-un strop de mâncare – dar chiar să simtă gustul copacilor care îşi înmoaie frunzele în apă? Chiar şi aerul plin de polenul verii? Era un talent nepreţuit, dat unui om înfiorător, şi se trezi dorindu-şi să aibă măcar un dram din acea capacitate.

Conversaţia avu însă alt efect asupra lui Ivy, căreia îi dispăruse sângele din obraji pe când Directorul vorbea despre coniacul unchiului, cel făcut în anul naşterii ei, din livezile de acasă. Moara lui Cecil, pivniţa lui plină de sticle prăfuite; Clothilde ajunsese acolo la scurt timp după

santinele şi o folosise de Măcuşor ca mesager. Ivy îşi dădu seama că, atunci când o întâlniseră în Pădurea Sudică, Măcuşor probabil tocmai se întorcea din însărcinarea ei tainică.

Iată, căminul ei era descris cu atâtea detalii de un ticălos. Un întuneric ca de cerneală se lăsă peste amintirile ei despre casa scăldată în soare şi pajiştile fericite, o mohoreală înspăimântătoare care lăsă copacii veştejiţi şi aerul putred.

Când aduseră vorba despre Profeţie, inima îi îngheţă şi toate instinctele ei îi spuseră să o ia la sănătoasa. Înainte de a-şi da seama ce face, sări în picioare şi o rupse la fugă, cu toată puterea, dar conversaţia avusese efectul să o dezorienteze pe fată. Spre nesfârşita lui groază, Rowan se întoarse tocmai la timp pentru a o vedea cum se afundă adânc în labirintul regal.

Capitolul patruzeci şi unu – Ariciul

Pe când alerga de-a lungul zidului înalt de gard viu, Ivy blestema Aqua Artilla, cu aroma ei puternică şi flaconul înşelător. Se gândi la ziua în care se hotărâse să o reproducă şi o blestemă. N-ar fi fost acum aici dacă şi-ar fi văzut mai departe de joaca ei de-a otrăvurile. Cecil nu ar fi părăsit-o, groaznicul domn Flux nu ar fi fost angajat, iar acum nu ar fi avut loc cea mai mare trădare dintre toate. Propria ei mamă o dădea pe mâna duşmanului.

Ivy ştia din *Atlasul* lui Axle că Templar era aproape, jos la poale, de cealaltă parte a muntelui. Prin urmare, o să termine ce începuse. O să-l găsească pe unchiul ei. Imediat. Şi singură. Vinegret însuşi pornise în căutarea ei, iar asta îi punea în mare pericol pe toţi cei pe care ea îi întâlnea. Rowan avea să-şi piardă limba dacă Breasla punea mâna pe el.

Nestemata, nestemata ei, îi pulsa în palmă într-un ritm încurajator. Brusc, fata se opri.

Îşi dădu seama abia acum că o luase în direcţia

greşită şi habar nu avea pe unde se afla ieşirea. Oriunde se întorcea, drumul arăta la fel ca cel pe care venise, aşa că până la urmă se prăbuşi acolo unde se afla, plângând încet sub povara enormă, pe care o simţi brusc prea grea pentru umerii ei mici.

În clipa aceea, ariciul cel mititel îi ieşi iarăşi în cale, de-abia băgând-o în seamă, văzându-şi de treabă aşa cum fac toţi aricii, în felul lor încet şi metodic. Forăi şi fonfăi în timp ce se învârtea printr-un strat de muşchi. Ivy socoti că nu are altceva mai bun de făcut decât să îl urmeze şi chiar asta făcu.

Era acasă la el în labirint şi obişnuit cu gardul viu, aşa că animăluţul nu se putea rătăci. Străbătea în fiecare zi labirintul în căutarea unor chestii bune de mâncat ori a unor resturi de materiale pe care să le ducă acasă. Azi făcea acelaşi lucru, numai că era însoţit.

Astfel, cu ajutorul lui, Ivy regăsi drumul pe care venise şi, deşi ea încercă, ariciul nu vru să audă niciun cuvânt de mulţumire (nici că l-ar fi înţeles). Ce recunoscătoare era să se găsească din nou la intrarea în labirint şi în minunatele grădini suspendate!

În loc să îl caute pe Rowan, însă, ea începu să se uite după o ieşire prin care să plece din abaţie. O uşă! Brusc, o

străfulgeră amintirea Intrării către Pimcaux, din cartea cea groasă a lui Axle. Chiar puţin mai la dreapta, pe lângă un minunat grup de viţe răsucite şi un măr bătrân, zări o mică ieşire. Oare unde avea să o ducă?

Rowan nu putea să-şi încalce atât de uşor promisiunea făcută estacagiului. O văzuse pe Ivy când ieşise din labirint şi o urmase în grabă spre terasa exterioară de piatră, iar apoi pe întinderea strălucitoare şi albă. Acolo, spre bucuria lui, o găsi pe Măcuşor, care se simţea în largul ei printre nămeţii de zăpadă. Când privi însă în jur, inima îi îngheţă; totul era de un alb pur, orbitor, iar Ivy nu se zărea nicăieri. Hotărî că e mai nimerit să nu strige. Teama lui cea mare era ca nu cumva Vinegret şi Clothilde să i se alăture în căutare.

— Măcuşor, unde e? întrebă Rowan, şoptind în urechea moale ca o catifea a mistreţului.

Animalul, care avea un rât bine antrenat, sări imediat pe urmele lui Ivy, cu Rowan după el. Zăpada viscolită şi rafalele de vânt nu însemnau nimic pentru mistreţul căutător de nestemate. Curând o ajunse, iar în acel moment instinctul şi entuziasmul puseră stăpânire pe el.

Dacă ar fi fost întrebat şi dacă ar fi putut răspunde, mistreţul căutător de nestemate ar fi spus că vrusese doar să adulmece mâna în care Ivy ţinea nestemata cea stacojie. Din nefericire însă, nu asta se întâmplă. Ce urmă fu un dezastru, unul pe care Rowan, încă în alergare pentru a le ajunge din urmă, nu avu cum să-l împiedice.

Brusca apariţie a lui Măcuşor o sperie pe Ivy, care fără să vrea, dădu drumul din mână nestematei. De-ar fi fost numai atât, şi deja tragedia ar fi fost destul de mare. Dar nu se terminase. Măcuşor era, la urma urmei, un mistreţ dresat să caute nestemate. Şi încă unul nepreţuit şi frumos. Iar atunci când nestemata făcu un salt, apoi încă unul, apoi se înclină şi intră într-o imensă crevasă,

Măcuşor sări după ea, dispărând în pântecul de zăpadă adânc şi găunos din inima muntelui.

Partea a IV-a – Templar

Templar

Purpura-mătrăgunelor – nimeni nu-i poate rezista. Nici măcar cei care îi poartă numele. Atrage, mohorâtă şi întunecată, cu esenţa ei bogată în aromă de fructe, atât de înşelătoare, atât de ucigătoare.

— Atlasul ţinutului Caux

Capitolul patruzeci şi doi – Sorrel Flux

Enervarea lui Sorrel Flux depăşise orice margini. Umezeala castelului era atât de pătrunzătoare, încât se strecura în mai toate ungherele şi îi bulversa nu numai sinusurile, dar şi dispoziţia. Aproape că pierduse orice speranţă de a mai respira pe nas în timpul somnului; ai fi zis că aşternutul avea ceva care îl condamna la un somn intermitent, astfel că ajunsese să rămână treaz aproape toată noaptea. Reuşise să intre în graţiile reginei; se făcuse necesar. La urma urmei, acesta era talentul lui suprem. Dar nici darul primit din partea ei, o cămaşă de noapte din flanelă dărăcită de mână şi un capişon asortat, nu-i putuse alunga deloc insomnia. Se trezi astfel cu mai mult timp la dispoziţie, timp în care fu cu adevărat în toane îngrozitor de proaste.

Ce-i drept, el nu era niciodată numai lapte şi miere, aşa că pentru tot personalul castelului zilele în care Sorrel Flux era cel mai nefericit erau la fel de nefericite. Într-o zi bună, însă, când se mai ivea şi o astfel de zi, Sorrel Flux recunoştea că timpul pe care îl petrecuse în castel se scursese cu folos. Lui Flux i se părea o adevărată ironie faptul că fostul lui stăpân, Vidal Vinegret, îi dăduse acest post ca o pedeapsă, căci aproape imediat se ivise ocazia de a-şi valorifica pe deplin talentul (nu în felul în care îi

promisese Vinegret, ci într-un mod absolut neaşteptat).

Pentru că Flux cunoştea toate secretele lui Vinegret şi, prin urmare, şi cele ale Breslei. Şi ştia multe lucruri, mult mai multe decât ar fi dorit stăpânul lui.

Prin simplul fapt că era înzestrat cu darul vederii, spre deosebire de Directorul lui, putuse să păstreze pentru el unele informaţii care ajunseseră pe biroul acoperit cu piele al lui Vidal Vinegret din sediul Breslei Degustătorilor. Îi exersase şi perfecţionase semnătura – cu aprobarea lui Vinegret – şi semnase adesea documente referitoare la Breaslă atunci când stăpânul lui era indispus. Avea liber acces la sertarul în care Vinegret ţinea ceara şi sigiliul special, aşa că, având semnătura şi blazonul, Flux ar fi putut trimite chiar şi cele mai secrete mesaje în numele stăpânului său.

În acest sertar – sau mai degrabă în spatele lui, într-o scobitură care servea drept ascunzătoare secretă – Sorrel Flux găsise, în timp ce scotocea, nişte documente foarte vechi şi încifrate pe care şi le însuşise. Foile de hârtie fuseseră împăturite la repezeală şi erau foarte mari. Fuseseră rupte din legătura unei cărţi; una dintre margini era zdrenţuită.

Flux fu nevoit să le întindă pe jos ca să le poată citi, iar atunci, spre marea lui enervare, descoperi că are în faţa ochilor o veche scriere indescifrabilă. După ce rămase însă ceva timp cu ochii în aceste pagini, căpătă impresia (împreună cu o puternică ameţeală) că ar fi în stare să citească vreo două fraze. Era ca şi cum ochii săi ar fi reuşit să pună la loc în forma potrivită vechea caligrafie; cerneala sepia se încolăcea şi se amesteca în noduri, apoi renăştea, pentru scurt timp, sub forma unei caligrafii lizibile.

Degustătorul fu nevoit să se concentreze din răsputeri până să-şi dea seama că rândurile vorbeau despre amplasarea unei oarecare intrări, iar urmarea acestei lecturi fu o înfiorătoare durere de cap. De aceea, întreaga experienţă i se păru scârboasă şi nu mai încercă

iar să descifreze restul paginilor. Rămase însă cu ideea că lucrurile consemnate acolo trebuie să aibă importanţă, de vreme ce stăpânul său nu vorbise niciodată de existenţa acestor documente şi nici nu îl pusese să le înregistreze, cum era de datoria lui.

Nu-şi mai aminti de această experienţă decât după mult timp, într-o noapte în care se răsucea şi se învârtea prin apartamentele servitorilor lui din castel. Şi atunci înţelese brusc ce citise, iar asta fu de ajuns ca să-i alunge somnul pe tot restul nopţii, dar, pentru prima dată, nici că-i mai păsa. Îşi dădu seama că deţinea o informaţie incredibil de importantă.

Ştia unde se afla Intrarea spre Pimcaux şi mai ştia că era foarte, foarte aproape de ea.

Capitolul patruzeci şi trei – Knox

Înspăimântătorul rege Mătrăgună se afla în apartamentul lui personal şi se holba pe fereastră. Se uita la munţii din depărtare şi mai ales la zăpada care cădea în falduri pe vârfurile lor într-un mod care i se părea deranjant, uzurpator – poate chiar invadator. Nu degeaba îşi petrecea majoritatea timpului în sud, pe plajele nisipoase de la tropice. Îşi imagină piciorul cel bun, sănătos şi voios, alături de cel îngrozitor de schimonosit, livid şi neputincios, păşind pe nisipul alb şi fin al plajei sale preferate.

Se gândi la prea-iubitul său Kruxt, care acum, în timpul Anotimpului Vânturilor, era lovit fără milă de furtuni şi distrus. La palmierii roditori, biciuiţi de rafalele de vânt. Gândul îl întristă, aşa că îşi transformă din nou dorul de casă în furie la adresa munţilor din zare. Astfel de gânduri i se încolăceau adesea în minte un timp, până când luau forma unui poem. Astăzi însă un alt gând nu-i dădea pace.

În ultimele zile, soţia lui, regina, fusese foarte ocupată cu pregătirea Festivalului Vânturilor şi în special cu organizarea momentului ei favorit – execuţia –, astfel că

nu o prea văzuse. Iar el se simţea neglijat. Peste tot pe unde mergea, ea nu se mai despărţea de individul ăla oribil şi gălbejit, care îi ghicea orice dorinţă şi cu care deseori mai şi glumea. Regele avea chiar impresia că ei râd pe socoteala lui şi se putea jura că văzuse cum individul îi imitase şchiopătatul. Degustătorul ăsta linguşitor devenise pur şi simplu umbra reginei, mai ales de când parfumierul regal, altă dată nedezlipit de Artilla, părea că se evaporase peste noapte. Dacă Artilla îi ducea dorul fostului ei sfătuitor, cu siguranţă nu lăsa să se vadă acest lucru. Părea tare mulţumită de noul ei degustător.

În plus, mai avea de suportat şi epidemia de otrăviri. Era mult mai puternică decât de obicei. Servitorii erau supăraţi şi nervoşi. Regele nu-şi bătea decât rareori capul cu asemenea lucruri; de fapt, cam niciodată. Dar îi afectaseră calitatea vieţii, iar asta era de neacceptat. Arsenius oftă.

Măcelarul – mort.

Ultimul brutar dintr-o serie de cinci generaţii – dus pe lumea cealaltă.

Cofetarul – bolnav şi incapabil să-şi livreze produsele, astfel că multe dintre ele se stricau, ceea ce ducea la şi mai multe îmbolnăviri.

Vânzătorul de peşte, lăptăreasa, grăjdarul şi mulţi alţii – morţi cu toţii.

Să fi căzut pradă regina propriei pasiuni? îi otrăvea pe toţi, aşa, vrând-nevrând? Şi, mai ales – gândul ăsta era tare dureros –, poate avea să urmeze chiar el însuşi?

Pentru prima oară, începu să o bănuiască şi regretă că îl alesese pe fratele lui ca unic degustător. În asemenea vremuri de restrişte, nu prea mai putea să-şi permită să-l folosească doar pe somnorosul său frate ca degustător. Îşi puse în gând să-i ceară lui Vinegret o dublură de la şcoala lui.

Cu această hotărâre în minte, întoarse spatele munţilor şi oraşului Templar de dedesubt şi se îndreptă

spre masa de scris, cu o poezie mârşavă în minte.

Prin aceiaşi munţi care îl enervau pe rege îşi croiseră drum cu succes Ivy şi Rowan.

Stătuseră, îngheţaţi, la marginea hăului, strigând-o în zadar pe Măcuşor. Crevasa era adâncă şi de un albastru îngheţat, părând că se deschide spre nicăieri şi că e fără de sfârşit. Până la urmă, Rowan fusese cel care hotărâse că era cazul să se încălzească. Astfel, plecară; Ivy lăsase în urmă ultimul lucru care îi amintea de casă şi care o alinase în clipe grele, iar Rowan, pe noua şi credincioasa lui prietenă. Dacă, prin absurd, ar fi trecut atunci pe lângă ei un călător, ar fi zărit cele mai triste chipuri văzute vreodată în Caux – un tărâm care ducea lipsă de multe, dar nu şi de feţe bătute.

Gândul că Vinegret şi Clothilde se uniseră împotriva lor le dădea fiori reci şi îi împinse până la urmă în magazia abaţiei. Înăuntru găsiră o sanie întunecată şi, deşi erau speriaţi de moarte, Ivy îi dezlegă funia, în timp ce Rowan deschise porţile largi. Fără să se mai gândească la sinistrul ei proprietar, îşi făcură vânt şi plecară.

Axle spusese odată că ar fi tare ciudat vehiculul care ar putea să-şi transporte pasagerii rapid şi pe furiş fără ajutorul aburului sau al şinelor. Fiind estacagiu, îi poate fi iertată această scăpare, deoarece el nu călătorise niciodată într-o sanie mare. Şi ce mai sanie era cea în care urcaseră Ivy şi Rowan! Bogat ornamentată, fără nicio grijă de economie: străpungea zăpada cu un pinten de forma capului unui armăsar puternic, sculptat din abanos, care părea gata de luptă. Ochii sălbatici ai animalului şi botul deschis într-un rânjet turbat pluteau într-un nor de zăpadă pe când copiii îşi făceau vânt în jos prin trecătoare. Cabina era călduroasă şi bine căptuşită, echipată cu scaune drepte şi pături groase de lână, dar detaliile rafinate nu-i interesau deloc pe copii, care îşi plângeau marea pierdere.

Se grăbeau la vale pe Nodurile Povârnite în sania personală a lui Vidal Vinegret, cu marginile şinelor ceruite şi ascuţite ca lama de cuţit.

În sfârşit, ajunseră în locul de unde sania nu mai putea înainta: zăpada se împuţinase mult, iar poteca era plină de stânci şi de pietriş. De sub tălpici se auzea un scârţâit îngrozitor. Abandonară astfel capul negru de cal printre nişte stânci ascuţite, în timp ce o pulbere de zăpadă fină plutea încă în jurul nărilor întunecate şi al limbii ce atârna.

Aveau să parcurgă pe jos restul drumului şi, cum nu mai era mult, chiar se bucurară. În depărtare, oraşul Templar se vedea deja foarte clar, iar gândul de a ajunge la podul Knox – locul preferat al lui Axle, la urma urmei – le dădu energia de care aveau nevoie pentru a-şi încheia călătoria.

Knox! Podul nu putea deloc să treacă neobservat. Se arcuia peste râul Marcel, care în acel loc era foarte lat, şi marca începutul oraşului Templar. Knox era el însuşi un mic orăşel, iar locuitorii săi îşi construiseră cu dibăcie şi îndrăzneală casele pe pod. Era aproape tot atât de lat pe cât era de lung, iar de ambele părţi era înţesat cu magazine şi guri de apă, plasate acolo unde în mod normal s-ar fi aflat balustrade. Unele dintre clădirile cele mai uimitoare se ridicau chiar şi la şapte etaje deasupra apei, folosind cel din urmă centimetru de suprafaţă cu o extraordinară artă inginerească.

Şi ce vacarm! Era un loc al comerţului, desigur, dar şi al disputelor. Ivy şi Rowan se obişnuiseră atât de mult în timpul călătoriei cu lungi intervale de tăcere, încât hărmălaia care îi izbi încă de la porţile oraşului îi sperie. Pe când urechile li se obişnuiau cu zgomotul, prin faţa lor se perindau nişte oameni tare dubioşi.

Ce-i drept, se găseau acolo şi negustori şi birtaşi, ca şi alţi cetăţeni de treabă, dar majoritatea nu ieşeau din magazinele şi locuinţele lor. Podul Knox părea să atragă puţini oameni de soi şi respectabili pe largile sale străzi pietruite, pline mai degrabă de indivizi suspecţi, de haimanale de trei parale.

Peste tot vânzătorii ambulanţi îşi strigau marfa din tonetele lor mobile. Aleile erau înţesate de butoaie cu ciuperci otrăvitoare şi cu ierburi ofilite foarte suspecte. Mici flacoane cu siropuri dăunătoare scoteau clinchete pe rafturile de sus. Oameni zdrenţăroşi sorbeau din halbe cu bere trezită, în timp ce făceau negoţ la tejghele pline de haine cârpite şi pantofi vechi şi mucegăiţi, luaţi de la cei mai proaspeţi morţi. Rowan văzu îngrozit degustători surogat – impostori ce nu fuseseră pregătiţi de Breaslă –, care mişunau în căutarea vreunei însărcinări periculoase.

Deodată, un murmur se ridică din mulţimea din faţa lor, iar Ivy ridică la timp privirea ca să vadă cum cade la pământ un om în zdrenţe, înconjurat de îndată de curioşi. În scurta lui viaţă, individul purtase numele de Klaxon şi îşi făcuse un număr surprinzător de mare de duşmani. Era un obişnuit al podului şi lumea se împrăştie de îndată ce înţelese că nu prea mai avea ce să vadă.

Dar mortul nici nu atinsese bine caldarâmul, când îşi făcu apariţia o mulţime gălăgioasă de ciocli, pe care Rowan îi recunoscu după pălăriile din piele de castor şi hainele închise la culoare. Aceştia îşi croiră drum cu coatele pentru a-l cerceta pe nefericit. După multe clătinări din cap şi negocieri, ajunseră la o înţelegere între

ei şi i se ordonă unui învăţăcel să îl încarce pe decedat într-o căruţă simplă de lemn.

— Ai grijă la buzunare, îi şopti Rowan la ureche lui Ivy. Ştia că într-un loc aşa de aglomerat ca acesta şi care mişuna de astfel de oameni, un buzunar putea fi golit cu meşteşug de tot conţinutul lui. Cu o mână îşi strânse şi mai mult la piept roba de degustător, iar cu cealaltă prinse mâna lui Ivy.

— Nu e nimic de văzut aici, spuse ea dezamăgită, iar băiatul se simţi iar cuprins de amărăciune din cauza pierderii pe care o suferiseră.

— Poftim! Rowan vru să-i dea mica lui nestemată verde, pentru a o face să se simtă mai bine, însă ea refuză.

Fata începu să cerceteze iarăşi podul. Erau îngrozitor de multe uşi, unele aflate în cele mai surprinzătoare locuri; cel mai mic spaţiu fusese chibzuit folosit, spre eterna glorie a negoţului. Micile vitrine şi locuinţele aflate deasupra, la etaj, se întindeau în spaţii de împrumut şi ieşeau în afară într-un mod ameninţător. Rufele fluturau aidoma steagurilor, atârnate la uscat la ferestrele deschise.

Se opriseră în apropierea unui birt, numit Piua şi Pistilul, iar din interior răzbăteau notele unui cântec de beţie săltăreţ.

Rowan era fascinat. Deşi el cunoştea podul, în perioada petrecută anterior în Templar îl evitase cu străşnicie (la îndemnul şefului său, Turner Taxus, care se considera un om respectabil şi dorea ca şi degustătorul lui să fie la fel). Trebui să admită că se bucura să fie iar printre oameni. Nu era deloc o societate foarte politicoasă, dar mergea şi aşa.

— Nu spunea Axle că Knox este „un loc străvechi unde se face negoţ cinstit şi schimb de idei”? întrebă Ivy, privind mirată în jurul ei.

— Bănuiesc că nu iese prea des din casă.

— Oare unde o fi locuind fratele lui? se întrebă Ivy. Erau atâtea locuri în care să caute, iar ea nu avea nici cea

mai mică idee de unde să înceapă.

— Nu ne-a spus, îşi aminti Rowan, care se apucă să răsfoiască *Atlasul* lui Axle, sperând să găsească un indiciu despre topografia podului Knox. Se întâmplă ceva ciudat, aici se încruntă el, deodată. Nu pot găsi nimic. Totul e dat peste cap. Paginile sunt încurcate şi, uite, asta e cu fundu-n sus!

— Ăăă... Ivy îşi drese glasul. Probabil s-a întâmplat pe estacadă, când s-a dezmembrat cartea.

După câteva încercări eşuate, găsi totuşi o mică hartă a prăvăliilor de pe pod, ascunsă în interiorul capitolului despre constelaţiile din Caux şi cântecele de seară. Întorcându-se spre o vitrină de lângă el, vizavi de birtul Piua şi Pistilul, căută un indicator. Nu găsi niciunul, dar dintr-o arcadă de deasupra intrării atârna un păianjen ce părea adevărat. Însă harta lui Axle nu conţinea nicio referire la un astfel de magazin, iar când Rowan ridică privirea din carte, se trase înapoi speriat de lângă vitrină; în ea erau expuse insecte nefericite, de toate formele şi mărimile, prinse fiecare cu un ac mare de argint.

— Cred că harta lui Axle e cam învechită, fu nevoit să recunoască Rowan.

Odată cu plecarea cioclilor, însă, apăruse brusc o altă ameninţare. Băiatul îşi îndreptă spatele, uită de *Atlas* şi o înghionti pe Ivy, dând alarma. Două santinele patrulau în faţa lor, obligându-le pe lepădături să le deschidă drum larg. Erau îmbrăcate în culoarea purpurie a regelui, iar Ivy şi Rowan tresăriră puternic, amintindu-şi că ultima dată văzuseră aceste uniforme la Nestemata Scobită, îmbrăcate de douăzeci de oameni sortiţi pieirii.

Era pe la jumătatea după-amiezii, iar cei doi soldaţi ai Mătrăgunelor erau amândoi cam leşinaţi de foame. Nu aveau nicio intenţie să pornească în căutarea celui vinovat de dispariţia timpurie a sărmanului Klaxon. Datoria lor nu era să rezolve o crimă; ordinul primit era să intimideze şi, dacă se putea, pe lângă asta să mai şi stoarcă ceva bani.

Patrulau amenințători şi le aminteau cetățenilor amărâți de soarta lor nenorocită. Dacă li s-ar fi părut că mortul avusese măcar o drahmă în zilele lui de amar, ar fi confiscat-o pentru rege (dacă ar fi avut două, ar fi tăinuit una pentru ei).

Rowan îşi ascunse cât putu mai bine fața în glugă.

— Îndepărtează-te, şopti el.

Degustătorii erau o prezență destul de comună în Templar, dar, împreună, Ivy şi Rowan ar fi putut da naştere la bănuieli. Prinderea lor le-ar fi adus celor două santinele o promovare, în semn de recunoştinţă, şi o plăcută schimbare a stilului de viață. Poate chiar şi un degustător personal.

Această patrulă, ca de altfel toți soldații Mătrăgunelor, fusese informată chiar în acea zi despre degustătorul căutat. Mergeau agale, cercetând mulțimea cu un dispreț evident, croindu-şi drum exact spre cei doi călători. Copiii îngheţară privindu-i cum se apropiau de ei.

Brusc însă, podul se umplu de tropăituri, iar santinelelor li se alătură rapid – aproape luându-le cu asalt – un grup numeros de camarazi mărşăluind peste Knox.

— Voi doi, de colo! ordonă ofițerul. Veniți cu noi! Din ordinul reginei, avem nevoie de toți oamenii disponibili! Trebuie să capturăm fiara! O fiară înspăimântătoare care a evoluat. Are dimensiuni colosale!

Apoi, cu sulițele ascuțite îndreptate în jos, trupa se îndepărtă în pas de marş.

— Cât pe-aci! şopti Rowan.

— Da. Prea periculos.

— Mai bine să ne ascundem undeva înainte de întoarcerea lor. Aş zice că nu intră în prăvăliile astea.

— Nu, ei amenință doar mulțimea.

Cei doi se întoarseră la timp ca să vadă un om-sandviş care patrula prin faţa unui han. Omul se întoarse, iar cei doi putură descifra inscripţia: Sfârşitul este aici.

Un loc la fel de bun ca oricare altul, gândiră cei doi, aşa că se apropiară de hanul numit Amarul Sfârşit şi se aplecară să intre pe uşiţa de lemn.

Capitolul patruzeci şi patru – Clanul Taxus

Amarul Sfârşit nu era un loc potrivit pentru înalta societate. Clienţii lui nu se puteau lăuda că posedă ceva ce ar semăna cât de cât cu bunele maniere. De fapt, era mai degrabă un azil de noapte – un loc în care dormeai dacă nu aveai niciun alt colţ în care să te cuibăreşti. Camerele de închiriat se aflau la capătul unei scări care se sprijinea de peretele din fund şi dispărea într-o gaură întunecată din tavan. Între uşă şi scară era un mic ring de dans, gol, şi o tejghea lungă (în mare parte goală şi ea). În seara aceea, în han se aflau numai doi vizitatori, îngrămădiţi unul în

celălalt, ce păreau adânciţi într-o discuţie.

Rămaşi stânjeniţi în mijlocul ringului de dans pustiu, Rowan şi Ivy atraseră atenţia celor doi clienţi.

Una dintre trăsăturile cele mai evidente ale neamului Taxus, pe care o avea şi Turner Taxus, fostul client al lui Rowan, era un nas foarte lung, asemănător unui cârnat. Era de neconfundat şi îi marca de departe pe membrii familiei drept descendenţi ai lui Taxus. Pentru Turner Taxus nu fusese chiar îngrozitor, însă pentru femeile din familie era un serios motiv de ruşine. Nasul Taxus se profila din frunte în cameră şi avea aşa greutate şi volum, încât se bălăbănea la cel mai mic pas.

După ce ochii lui Rowan se obişnuiră cu semiîntunericul din Amarul Sfârşit, care era luminat doar de câteva lumânări şi de o veche lampă de gaz, îi scrută pe necunoscuţii de la tejghea. Şi bietul degustător înlemni. Bărbaţii, şi nasurile lor de Taxus, veniseră să bea aici, în loc să meargă la Piua şi Pistilul, pentru că speraseră să găsească un loc liniştit unde să poată sta de vorbă. Piua şi Pistilul era mult prea animat în această seară, probabil ca în ajun de festival, iar cei doi aveau nevoie de spaţiu pentru un sfat de taină. Spre extraordinarul ghinion al lui Rowan Truax, subiectul acestei discuţii era căutarea unui degustător fugar care se făcea vinovat de moartea prematură a rudei lor.

Spre marele noroc al membrilor clanului, care cu siguranţă nu se spetiseră muncind în această seară, nici în oricare alta, de altfel, omul pe care îl căutau intră chiar în birtul lor.

Rudele lui Taxus şi fostul degustător al acestuia se recunoscură pe dată. Îngrozit, Rowan văzu cum unul dintre ei se împinse încet în tejghea, ridicându-se în picioare, urmat de celălalt. Numai că băutura ce se găsea de obicei la Amarul Sfârşit, o licoare verde, siropoasă, era mai tare decât credeau cei doi. Iar când intraseră Ivy şi Rowan, ei se îndeletniceau deja cu al treilea pahar.

Degustătorul se hotărî într-o fracţiune de secundă. Nu voia să fie încolţit între neamul Taxus şi santinelele regelui Mătrăgună, de pe pod.

O trase pe Ivy după el către scara din celălalt capăt şi, apucându-se strâns de ambele balustrade, o ajută să urce cât de repede putu.

Într-o clipă ajunseră sus, unde rămaseră în întuneric pe podeaua scârţâitoare, având o vedere perfectă asupra celor care îi urmăreau.

Capitolul patruzeci şi cinci – Mitrodit

Ochii lui Ivy se obişnuiră rapid cu întunericul, iar ea pipăi în jur locul în care avea impresia că vede o ieşitură în zid. Într-adevăr, peretele se oprea în dreptul mâinii ei, lăsând loc unui dulăpior prăfuit. În mod normal, nu ar fi avut prea mare tragere de inimă să exploreze spaţiul pe întuneric, mai ales pentru că i se părea că această parte a azilului nu era niciodată curăţată şi aranjată, dar asemenea momente cereau acţiuni disperate.

Din vremea petrecută la Nestemata Scobită, ştia că uneori un dulap te poate ajuta să ajungi undeva. Găsi capătul înnodat al unei frânghii şi trase spre ea uşa dulapului, dar cum aceasta rămânea nemişcată, o împinse cu toată puterea. Uşa se deschise şi fata căzu pe podeaua încăperii întunecate de dincolo.

— Intrăm! îi strigă lui Rowan, care o aprobă fără ezitare.

Dedesubt, urmăritorii se ciorovăiau, vrând să hotărască cine avea să urce primul scara. Nu se grăbeau, căci după cum păreau să stea lucrurile, copiii nu aveau unde să dispară. Hangiul, un om nu prea curios, nu ştia să existe vreo ieşire şi susţinea că nu e nicio fereastră care să mai lumineze întrucâtva mizeria de la etaj. Prin urmare, celor două rubedenii ale lui Turner Taxus nu le mai rămânea decât să hotărască a cui avea să fie captura.

Cel mai masiv, Quarles Taxus, socotea că avea

destule merite (era descendent direct al lui Turner Taxus, o rudă apropiată), aşa că decise să pună capăt disputei cu o îmbrânceală zdravănă. Urcă scara cu o sprinteneală remarcabilă pentru un om care îşi târa un văr îndepărtat agăţat de picior. Spre totala mâhnire a celor doi vajnici justiţiari, însă, când ajunseră sus şi în sfârşit aprinseră becul slab şi pâlpâitor, nu găsiră acolo ţipenie de om.

Vitrina care, din întâmplare, se învecina cu prăpăditul birt Amarul Sfârşit era a prăvăliei numite Mitrodit[6], unde puteai găsi contra cost orice produs care avea vreo legătură cu otrăvurile. Pe vremuri, în perioada înfloritoare de la începutul regimului Mătrăgunelor, magazinul se lăuda cu două etaje pline de material otrăvitor, capsule goale, ierburi uscate, prafuri deosebite şi primele ediţii de colecţie ale *Atlasului ţinutului Caux*.

Dar pe măsură ce lumea în care trăiau îşi pierdea aerul de noutate, lăsând loc tristei şi primejdioasei realităţi, proprietarul Mitroditului fu obligat să baricadeze etajul doi şi să-şi desfăşoare negoţul – cu o clientelă încă destul de bogată, este cazul s-o spunem – într-un mod mai restrâns. Se mulţumea să folosească al doilea cât pe post de birou de ocazie şi spaţiu de depozitare pentru marfa suplimentară.

Astfel că, prin dulapul prăfuit de la Amarul Sfârşit, Ivy şi Rowan se pomeniră ieşind într-un fel de magazie. Încotro se uitau, erau rafturi pline cu tot ce se găsea pe lumea asta care ar fi putut fi dăunător sau fatal, în caz că era înghiţit.

---

6 Aluzie la mitridat (*în engleză*, mithridate): amestec antic de 65 de ingrediente, inventat, se spune, de Mitridat VI Eupator din Pont, folosit ca antidot împotriva celor mai multe otrăvuri (n.tr.)

Ivy nu putu să se abţină să arunce o privire. Găseai acolo canistre de sticlă prăfuite, pline cu ierburi uscate, rădăcini scofâlcite şi căpăţâni noduroase de plante, cu etichete decolorate, mâzgălite cu un scris de neînţeles.

— Axle spunea întotdeauna: „Plantele – toate plantele – au secrete”, şopti Ivy plină de respect. „Dezlegarea lor îţi conferă putere, orice farmacopat e conştient de acest lucru”.

Rowan se gândi la surorile Mucegai şi se încruntă.

— Va sosi ziua când toate plantele îşi vor arăta adevărata lor natură, adăugă ea gânditoare.

— Şi asta e bine? Băiatul îşi amintise de întâlnirea lui cu volbura din Pădurea Sudică.

— Da, râse Ivy. Pentru că aşa trebuie să fie. Aşa cum era odată. Iar rolul farmacopaţilor e să le folosească puterea în slujba binelui.

— Ce e asta? Rowan privi bănuitor un borcan în care se aflau nişte frunze uscate, de culoare verde-închis.

— Răculeţ. Ăăă, ar fi bine să n-o atingi.

Rowan îşi retrase mâna de pe gura borcanului, căci i se părea că a auzit un şuierat[7] ieşind din el.

---

7 Denumirea englezească a plantei este snakeweed (lit. iarba-şarpelui) sau adder’s wort (lit. iarba-viperei); este

— Uite, iarba dulce-amăruie, remarcă Ivy. Face ca totul să aibă exact gustul opus. Şi tătănească. Pun pariu că îţi dai seama la ce e bună[8]. Floare-de-ochi şi iarbă-moale, pentru boli. Iarba-plămânului, pentru sforăit. Şi, oh! neghină; dacă îi fierbi frunzele în leşie, scoate un fum groaznic de înecăcios.

Acum Ivy scotocea printre feluritele capsule din hârtie de pergament şi printre nenumărate flacoane. Cărbune, cutii cu smirnă exotică, băşica-porcului otrăvitoare. Dopuri de toate mărimile şi ace de argint. Era şi o cutie cu inele goale pe dinăuntru, în culori ţipătoare, iar Ivy se opri să le încerce. Îi sări în ochi unul de un roşu-aprins, care îi amintea de nestemata pierdută. După o clipă de gândire, îl strecură în buzunar.

Lui Rowan îi atrase atenţia o pulbere fină maronie dintr-o sticluţă pe a cărei etichetă scria Iederă-otrăvitoare, tocată.

— Ia uite aici! Tiza ta! întinse mâna după ea, după care se răzgândi şi dădu cu ochii de o cutiuţă. Hei, strigă Rowan entuziasmat, asta se numeşte Leacul bun la toate al regelui!

— De-ar fi aşa de uşor!

Ea se întoarse, cercetând frunza închisă la culoare. Apoi îi reveni în minte elixirul pierdut şi asta îi tăie entuziasmul faţă de locul în care se afla.

Rowan căzu şi el pe gânduri.

— Cred că acum îmi dau seama de ce eşti atât de pasionată de farmacopatie, spuse degustătorul. Nu am ştiut că plantele pot fi atât de folositoare; în Breaslă am învăţat numai despre cele dăunătoare.

Brusc, Rowan îşi dădu seama că fata ar putea să-l

---

folosită, printre altele, pentru vindecarea muşcăturilor de şarpe. (n.tr.)

8 În engleză, planta se numeşte boneset (aprox. aranjează oasele): tătăneasa este utilizată ca leac împotriva fracturilor şi scrântiturilor. (n.tr.)

ajute să scape de o problemă care îl chinuise de când se ştia.

— Ăăă, Ivy? Ca la un semnal, faţa începu să i se încălzească şi să se înroşească, iar el se bucură că Ivy era ocupată cu altceva. Există vreun leac pentru înroşirea obrajilor?

Ea ridică privirea, examinând încăperea.

— Uite acolo, îi arătă fata un ghiveci în care se afla o plantă ce părea moartă. Sclipeţi. În doze mici, o să te ajute.

— Şi în doze mari? Rowan ezită, îndepărtându-se de plantă. Dacă era să se ia după experienţa din Pădurea Sudică, se aştepta ca din planta ofilită să se scurgă valuri roşii.

— Orice este otrăvitor în doze prea mari, chiar şi apa, ridică Ivy din umeri.

Sclipeţi, cugetă el. Deşi ideea îl ispitea, era hotărât să evite alte întâlniri dezastruoase cu lumea plantelor.

Ivy se afla acum în faţa unei vitrine cu flacoane ce purtau eticheta Masca nopţii. Înainte ca Rowan să o întrebe despre ele – de fapt, înainte ca el să observe –, Ivy vârâse deja unul în buzunar. Apoi trecu mai departe.

— Ce mi-ar plăcea să mai stau aici, spuse ea gânditoare.

Însă le era imposibil să uite care era motivul grabei lor.

— Ar fi mai bine să găsim o ieşire.

Spre bucuria lor, ieşirea se dovedi una respectabilă.

În spatele ultimului rând de rafturi înalte se afla o scară, la capătul căreia era o uşă ce dădea spre galantarul micşorat al prăvăliei. Iar la Mitrodit erau reduceri. În goana cumpărăturilor pentru festival, nimeni nu păru să bage de seamă când uşa dublă din spate se deschise şi prin ea se strecurară doi copii, care se amestecară rapid în mulţime.

Capitolul patruzeci şi şase – Peps D. Roux

De multe generaţii, familia cizmarului Găgăuţă era proprietara unei clădiri în care se afla şi atelierul. Nu fusese întotdeauna aşa de respectabilă – respectul maxim de care te poţi bucura în această profesie să fii Cizmar ortopedic regal, având pe deasupra şi un sigiliu care s-o dovedească –, dar afacerea de familie se desfăşura de secole, sub o formă sau alta, în atelierul strâmt, dar invidiat de pe Knox.

Dintr-un atelier dărăpănat de cizmar de mâna a doua, Găgăuţă o transformase în ce era acum şi era tare mândru de asta. Însă activitatea sa în slujba regelui Mătrăgună, şi mai ales complicatele sale creaţii de pantofi, nu era prima lui dragoste. Deşi îşi făcuse o vitrină specială, pentru ca toată lumea să poată vedea încălţămintea oficială a regelui Mătrăgună, el prefera să se consacre ciudăţeniilor pe care le expunea în celelalte vitrine, care erau luminate cu beculeţe şi se învârteau în caruseluri cu oglinzi. Găgăuţă crea proteze: nu doar pantofi pentru regi cu picioare diforme, ci de orice fel, începând de la complicate centuri împotriva herniei şi până la membre artificiale. Trecătorii se puteau opri – mulţi chiar o făceau – pentru a admira talentul lui Găgăuţă. Majoritatea l-ar fi putut considera oarecum respingător. Majoritatea, desigur, dar nu şi regele.

Dincolo de straşnica expoziţie de corsete pentru coloana vertebrală, proptele pentru gât, dinţi din lemn, scaune cu rotile în miniatură şi schelete de membre aranjate cu gust, se ascundea un secret şi mai străvechi: galantarul lui Găgăuţă era în acelaşi timp şi intrarea spre măruntaiele podului Knox, adică spre sălaşele multor estacagii. Cu timpul, totuşi, numărul lor scăzuse drastic, iar acum singurul locatar al podului, un oarecare Peps D. Roux, putea fi încă găsit sub Knox, văzându-şi de treabă după tradiţia meseriei lui.

Nu care cumva să credeţi că Peps era supărat pentru că moştenise tot podul. Faptul fusese, oarecum, rezultatul propriilor sale aranjamente. De-a lungul anilor, îşi lărgise şi extinsese fostul apartament minuscul, transformându-l într-unul enorm şi grandios, cu vedere la râu pe ambele laturi şi cu cele mai recente articole de lux pe care le puteai găsi într-un oraş aglomerat ca Templar. Fără doar şi poate, se putea spune că e ahtiat după cele mai rafinate plăceri ale vieţii, iar întâmplarea făcea ca prietenul său, Găgăuţă, să-i furnizeze bucuros obiectele cele mai extravagante pe care le crea.

Astăzi însă nu era una dintre cele mai bune zile ale fratelui micuţului Axlerod.

Fără îndoială că odinioară avusese parte de un mare succes, dacă e să-l măsurăm în bunuri materiale, dar acesta se întorsese acum împotrivă-i.

De ani de zile, Peps se folosise de izolarea în care trăia celebrul său frate. Beneficiase din plin de pe urma ei, fără ca Axle să ştie, pretinzând că el este faimosul Axle D. Roux, de câte ori îi cădea bine lui şi pungii sale. Era o înşelătorie minoră; Axle nu-şi părăsea niciodată mica lui estacadă pitorească, de la capătul lumii, şi părea să nu dorească nimic în schimbul eforturilor sale scriitoriceşti. După părerea lui Peps, fratele lui era un cloşcar ce meşterea tot timpul, înarmat cu cleştii lui retractabili şi cu volumele străvechi, scrise într-un stil pompos, imposibil de citit. Din când în când, în semn de pocăinţă, Peps dădea peste vreo enciclopedie obscură pe care i-o trimitea fratelui său, cadoul fiind de altfel cumpărat cu banii lui Axle.

De-a lungul îndelungatei cariere al lui Axle, Peps făcuse astfel încât cecurile cu drepturile de autor pentru *Atlas* – cu valoare considerabilă – să fie trimise pe adresa lui de pe Knox. Şi mai avea obiceiul să se dea drept fratele lui dacă trebuia să ia masa într-un restaurant elegant şi scump. Când era întrebat direct, de vreun admirator

fanatic sau de vreun bancher, dacă este într-adevăr rezervatul autor, Peps ridica din umeri şi îşi înclina capul într-un mod îndelung exersat. Ştia un lucru şi profita adesea de pe urma lui: oamenii credeau ceea ce voiau să creadă. El nu făcea decât să îi ajute.

Dar acum, stând în sufragerie alături de prietenul şi sfătuitorul său, Găgăuţă, regreta toţi anii de identitate furată. Ţinea în mână o invitaţie din partea reginei.

— Ce mă fac? Nu am cum să refuz o astfel de convocare.

— Iar dacă te duci, o să fii dat în vileag…

Găgăuţă îşi frângea nervos mâinile, în care mototolea de zor o batistă umedă.

Peps îi aruncă o privire piezişă prietenului său:

— Nu neapărat. Te rog, acordă-mi puţină încredere!

— Voiam să spun…

— Nu contează. E evident că nu pot să mă duc – cu ce o să mă îmbrac? O să am nevoie de un degustător, la asta te-ai gândit? De unde să fac eu rost de unul? Şi nu de un degustător dintr-ăia zdrenţăroşi de afară, gata de închiriat. Ci de unul de încredere.

— Mai zi-mi o dată cum sună!

Peps citi cartonul aurit.

E multă vreme de când vă apreciez scrierile şi mi-ar face mare plăcere să purtăm împreună o conversaţie interesantă. Vă rog să îmi fiţi oaspete, la o cină tematică, la palat, în Ajunul Festivalului. Nu accept un refuz.

— Nu acceptă un refuz.

— Da, nu acceptă, spuse Peps amărât. Mai ales partea aia nu-mi place.

— Ajunul Festivalului! Dar asta-i poimâine!

Observaţia lui Găgăuţă fu întâmpinată cu o privire de gheaţă.

Sus, deasupra se auzi sunetul unui clopoţel îndepărtat care anunţa sosirea unui muşteriu. Cizmarul era mai mult decât bucuros că putea să se scuze tocmai

atunci: în lunga lor prietenie, îl mai văzuse doar o dată pe Peps într-o astfel de stare şi nu-şi mai dorea să repete această experienţă.

Se năpusti în sus pe spirala de fier forjat a scării, pe care Peps o instalase cu mulţi ani în urmă, şi fu întâmpinat de cea mai tânără pereche de clienţi pe care îi avusese vreodată.

— Scuzaţi-ne, îi spuse Rowan bărbatului în ţinută impecabilă, care îi întâmpină, cu regretul că nu găsise un magazin mai puţin aglomerat, unde să stea câtva timp.

— Spuneţi, tinere domn! Cu ce pot să vă ajut? Găgăuţă îl scruta din toate părţile, căutând să detecteze vreun şchiopătat.

— Păi… îngăimă Rowan, care nu prea ştia cum să înceapă.

— Sunt cât se poate de discret, îi asigură Găgăuţă, bănuind că, poate, venise pentru sora lui.

Deşi cam palidă, şi aceasta părea să fie zdravănă. Erau ambii prea tineri ca să sufere de hernie. Niciunul nu avea vreo cocoaşă vizibilă.

— Trebuie să vă destăinuiţi, dacă vreţi să vă echipez cumva, continuă Găgăuţă.

Asta era partea cea mai plictisitoare a meseriei.

Ivy îşi drese glasul:

— Aţi putea să ne spuneţi unde putem găsi un estacagiu pe nume Peps D. Roux?

Găgăuţă era aşa de puţin obişnuit să i se pună întrebări despre Peps, încât clipi o dată şi apoi încă o dată, foarte lent. Puţini îl cunoşteau pe Peps drept Peps, iar aceia nu erau nişte copii pirpirii şi ciudaţi. Rowan îl lămuri însă repede:

— Ea e Ivy Manx. Fratele lui ne-a trimis aici. Spunea că Peps o să ne ajute.

Capitolul patruzeci şi şapte – Invitaţia

Ivy Manx? Ivy Manx… cugetă Peps, repetând în gând

numele, în încercarea de a stârni vreo amintire, oricât de veche.

Între timp, Ivy îşi revenea din surpriza provocată de uluitoarea asemănare dintre cei doi estacagii. Într-adevăr, când dăduse cu ochii de fratele lui Axle, o clipă crezuse că îl vede pe vechiul ei prieten – o adevărată bucurie. Dar Peps era în toate privinţele imaginea denaturată a personalităţii studioase a lui Axle, iar asemănarea dintre cei doi fraţi se limita doar la trăsăturile feţei.

— Da, acum cred că ştiu. Era o fetiţă, de care fratele meu se simţea foarte ataşat. O salvase din râu, din câte îmi amintesc. O întreagă tevatură; n-am înţeles niciodată ce avea de gând. Da, da, îmi amintesc acum. Peps o cercetă pe Ivy mai de aproape. Prin urmare, tu eşti? Parcă, să zic, avea o mare slăbiciune pentru tine.

Ivy şi Rowan fuseseră poftiţi în apartamentul lui Peps numai după ce Găgăuţă, foarte încurcat de situaţie, îi ceruse estacagiului părerea.

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva? şopti Rowan în urechea lui Ivy. Un astfel de lux e de obicei rezervat celor mai importanţi prorectori ai Breslei.

În expectativă, Peps îi privea pe rând pe cei doi mici vizitatori ai săi.

— Prin urmare, cu ce vă pot fi de folos?

Ivy îşi pierdu speranţa.

— Axle nu v-a trimis vorbă? Poate vreo scrisoare? Sau ceva, orice, în legătură cu unchiul meu?

— Să-mi trimită vorbă? Da’ mă rog, de ce?

În mintea lui Peps se născu gândul că poate fratele lui îi trimisese pe cei doi drept zapcii pentru anii de înşelătorii, însă îşi dădu rapid seama ce absurd ar fi fost să folosească pentru asta nişte copii. Răscoli prin minte în căutarea vreunui mesaj de la Axle. De fapt, avea obiceiul să ignore orice venea din partea fratelui său, aşa erau de plictisitoare şi de stufoase mesajele lui.

— Domnule… eu cred că Axle se gândise că aţi

putea…

— Da' tu cine eşti? se întoarse Peps spre tovarăşul lui Ivy, tăindu-i nerăbdător vorba.

— El e Rowan. Rowan Truax.

— În slujba dumneavoastră, se înclină Rowan politicos.

Cu roba lui de degustător, băiatul încă mai era o adevărată apariţie, aşa că Peps îl măsură din cap până în picioare.

— Hmm, pufni. Tinere, eşti degustător?

— A fost degustător, preciză Ivy, presupunând că fratele lui Axle avea aceeaşi repulsie faţă de Breaslă.

Numai că informaţia despre pregătirea lui Rowan avu un efect neobişnuit asupra gazdei lor. Peps sări deodată din locul în care stătea – lângă o măsuţă de cafea elegant asortată cu cărţi ilustrate luxoase – şi arboră un zâmbet incredibil de binevoitor (şi de surprinzător). Pur şi simplu scânteia, iar Ivy făcu astfel cunoştinţă cu apreciatul dinte de aur al lui Peps. Dacă la început îi primise cu o oarecare lipsă de interes, acum încercă să-şi îndrepte întreaga atenţie asupra lor, într-un fel care cel puţin pe Ivy o linişti.

— Degustător! Degustător, care vasăzică? Atât de tânăr! Eşti proaspăt absolvent al Breslei? Luaţi loc, vă rog! Amândoi. Găgăuţă, ce mai aştepţi? Adu tava cu ceai!

Pe când cei doi încercau să se instaleze cât mai confortabil în scaunele miniaturale, Ivy nu se putu abţine şi încercă iar să obţină vreo informaţie.

— Scuzaţi-mă, domnule. Sunteţi sigur că n-aţi auzit nimic despre Cecil? Nu aţi primit nimic de la Axle, absolut nimic?

— Hmm… Nu. Nimic, te asigur, draga mea. Nicio vorbă. Dar spune-mi, te rog, cum o mai duce fratele meu?

Ivy încuviinţă, dezamăgită.

— Bine, bine. Tu nu eşti degustătoare, nu-i aşa, drăguţă? Nu, sigur că nu, murmură Peps, enervat de cât de lent se mişcă Găgăuţă.

Cizmarul ţinea cu grijă în echilibru tava cea grea. Ivy se posomorî şi se uită amărâtă la Rowan.

— Unchiul tău, spui. O fi vorba de renegatul ăla – farmacopatul cu care era prieten fratele meu?

— Da.

Găgăuţă se îndeletnicea acum cu cele de pe tavă. Puse cu grijă cubuleţele colorate, preferatele lui Peps, într-un bol lângă frişcă. Însă îi veni în minte ceva. Nu se obosise să-i vorbească despre asta lui Peps până acum; la urma urmei, întâlnise atâţia prizonieri de când lucra pentru Mătrăgună. Câteodată fusese chiar obligat să păşească peste ei, când temniţa reginei era supraaglomerată, aşa cum se întâmpla uneori. Peps însă spusese ceva despre un farmacopat şi asta îl ajutase să-şi amintească. Nu era un cuvânt pe care îl auzeai prea des în timpurile astea şi poate nu era o coincidenţă.

— Peps, începu Găgăuţă pe un ton nepăsător, am tot vrut să-ţi spun. La ultima probă pentru pantofi a venit vorba de un prizonier pe care regina l-a descoperit în temniţă. Era acolo de un an, complet uitat! E interesant – spuneau că ar fi un farmacopat.

— Un prizonier! exclamă Ivy, gâtuită de emoţie. Unde? Cum arăta?

Se uita când la Peps, când la Rowan, plină de speranţă.

— Păi… se bâlbâi încurcat Găgăuţă. Din fericire am plecat înainte ca el să fie chemat. Însă dacă a stat în tot acest timp în subsolul ăla murdar şi întunecat, aş spune că probabil avea nevoie de o baie.

— Zău aşa, o informaţie de genul ăsta nu e ceva ce dai uitării. Ce iresponsabil! Un farmacopat! Ăsta nu e un prizonier obişnuit. Ce altceva ai mai uitat să-mi spui? îl certă Peps. Ce explicaţie poţi să dai, Găgăuţă?

Găgăuţă simţi în tâmple un zvâcnet familiar, semnul unei migrene.

— O, el trebuie să fie! Trebuie! strigă Ivy. Un an

întreg… exact de când a plecat Cecil!

— Lasă-mă să mă gândesc, lasă-mă să mă gândesc! Nu mă mai certa aşa, Peps!

Găgăuţă părea chiar supărat. Cugetă o clipă.

— Spuneau că aveau să-l aducă de îndată ce terminam eu măsurătorile pentru noua pereche de pantofi a regelui. Cea verde. Regina a spus că omul venise să-i vindece regelui piciorul, dar că fusese aruncat în temniţă înainte de a apuca să-şi încerce norocul. Toată istoria aia m-a făcut să nu mă simt deloc în largul meu; am fost de-a dreptul uşurat când am părăsit încăperea. Însă acum îmi amintesc, regina spunea ceva despre o execuţie rapidă şi despre cât de rău îi părea că îl făcuse să aştepte atât.

Ivy intră în panică.

— Execuţie? Când?

— Cred… cred că e stabilită pentru Festival. Pentru marea sărbătoare.

— O, Peps… trebuie să mă ajuţi să-l salvez! Axle a spus că o s-o faci! Cum o să intrăm în castel? E o fortăreaţă! De aia vin aici Mătrăgunele în Anotimpul Vânturilor – e unicul loc sigur!

— Şi mai sunt şi toate santinelele alea, adăugă Rowan.

Peps se îndreptă şi se lăsă pe spate; îşi duse braţele scurte la ceafă şi un zâmbet de satisfacţie i se lăţi pe chip.

— Ei bine, din întâmplare sunt invitat chiar acolo.

Capitolul patruzeci şi opt – Nu unul, ci doi

Stabiliră de îndată că urmau să meargă toţi trei împreună, la dineu; Axle era cunoscut ca fiind atât de excentric, aşa încât sosirea nu cu unul, ci chiar cu doi degustători nu avea să fie ceva neobişnuit pentru o persoană atât de respectată. Lui Peps îi surâdea ideea de a apărea la palat cu un anturaj şi începu imediat pregătirile pentru transformarea lui Ivy într-un tânăr degustător.

Găgăuţă alergă de colo-colo de-a lungul podului

Knox, făcând cumpărături pentru cei trei. Însă, de s-ar fi oprit din goana lui nebună pentru a o spune pe a dreaptă, avea îndoieli în legătură cu întreaga afacere. Nu era un om căruia să-i placă riscul şi nici nu era încântat să-şi vadă prietenii în situaţia asta (deşi modul în care de atâta timp trecuse cu vederea toate învârtelile dubioase ale lui Peps era o cu totul altă poveste).

Găsi o robă potrivită pentru tânăra fată, împreună cu ustensilele necesare: perie pentru limbă, pulverizator cu apă distilată şi tacâmuri din aur. Apoi se îndeletnici cu ceva mult mai plăcut. Peps îi ceruse un costum strălucitor, potrivit pentru curte. Iar în privinţa celor doi copii, cu toţii căzură de acord că înfăţişarea lor avea nevoie de câteva îmbunătăţiri, lucru de care Găgăuţă, care la urma urmei era Cizmarul ortopedic regal, se putea ocupa foarte bine.

Pe podul Knox, oaspeţii îşi pregăteau strategia.

— Aşadar, iei cea mai mică bucăţică, întotdeauna cu mâna dreaptă, şi o rostogoleşti pe limbă.

Rowan îi ţinea lui Ivy un curs rapid de degustare, o ironie pe care o sesizară amândoi, ţinând cont de eşecul lui ca degustător.

— De ce cu mâna dreaptă?

Rowan începea să se enerveze din cauza tuturor amănuntelor pe care trebuia să le explice.

— Aşa se face, Ivy! Întotdeauna a fost aşa. Nu mai tot pune întrebări! Trebuie să-ţi împărtăşesc opt ani de pregătire intensă într-un singur curs!

Ivy îşi ceru scuze şi-şi schimbă poziţia pe scaun. Era stângace, aşa că nu avea să-i fie prea uşor să-şi amintească să se folosească de dreapta. De-abia aştepta să treacă ziua de mâine. De emoţie, ştiind că unchiul ei era atât de aproape, avea tot timpul un nod în stomac.

— Cauţi să simţi orice, orice urmă de gust. Dar e cazul să ne concentrăm pe felul cum te comporţi, pentru că ştim amândoi că la gustat nu mă pricep prea bine. E suficient dacă aprobi din cap, uite aşa (Rowan dădu din

cap atotştiutor către Peps), ca să arăţi că bucatele pot fi mâncate. La mesele fastuoase – mai ales la cele care urmează protocolul de curte – ar fi prea complicat dacă fiecare degustător i s-ar adresa clientului său, aşa că în cercurile cele mai simandicoase, obiceiul este ca degustătorii să respecte legea tăcerii.

— Şi atunci cum îi spui clientului dacă mâncarea este otrăvită? se miră Ivy.

— Dacă observi ceva, foloseşti un semnal. De obicei, degustătorul îşi scapă furculiţa pe masă.

— De ce să nu spui ceva? La urma urmei, mâncarea este într-adevăr otrăvită!

— Păi, destul de frecvent mâncarea a fost otrăvită de unul care se află la masă, cu intenţia de a-l otrăvi pe unul dintre oaspeţi. S-ar putea ca otrăvitorul să fie chiar clientul tău, iar rolul nostru nu e să judecăm, ci doar să gustăm şi să informăm. Ăsta e crezul degustătorilor: „Gustă şi informează”, zâmbi Rowan.

— Îl cunosc, schiţă Ivy un surâs amar.

Luă în gură o bucăţică de plăcintă cu carne, dându-şi silinţa să-i simtă gustul – să îl simtă cu adevărat, într-un alt fel. Şi, într-adevăr, ceva interesant se întâmplă. O clipă, lumea dispăru, iar Ivy fu conştientă numai de amestecul de arome pe care le simţea pe limbă. Untul, sarea, sosul gros de carne – le simţea pe fiecare separat, însă amestecate într-o simfonie de savori. Gusturile componentelor se despărţeau în continuare pe limbă (smântâna din unt, făina venind din plăcintă, carnea de pasăre, bogată şi suculentă). În loc să ia încă o îmbucătură, nu mai simţi nevoia să continue. Când amestecul de arome dispăru, fu în stare să recompună cu uşurinţă ingredientele, pentru că simţise cu adevărat gustul mâncării.

— Toţi anii în care ai fost Ivy cea Otrăvitoare ţi-au antrenat bine papilele, spuse Rowan cu admiraţie. Eşti mai bună decât mine – şi asta fără nicio zi de pregătire!

— Să mâncăm, îi întrerupse Peps cu nerăbdare.

Problema cu degustătorii e că, până apuci să pui ceva în gură, totul s-a răcit şi s-a sleit!

Masa fu într-adevăr delicioasă şi plină de delicatese, furnizate chiar de bucătarul-şef al celui mai luxos restaurant, La Consumatorii lui Trindle. Bucătarul-şef, un om pe nume Trindle, rotofei şi cu un păr de culoarea focului, îl primi încântat pe estacagiu. Din câte se părea, aceea era masa obişnuită a lui Peps, deoarece, după cum recunoscuse Trindle era singurul estacagiu pe care-l cunoştea şi care nu ştia – sau nu voia – nici măcar să fiarbă un ou. Privindu-şi farfuria, Peps dădu din cap în semn de apreciere şi în scurt timp cei doi prieteni îşi comentau gălăgios norocul.

Profitând de un moment de linişte, Rowan se aplecă peste masă şi îi şopti lui Ivy:

— Tot nu mi-ai spus cum plănuieşti să îl vindeci pe rege.

Asta era o problemă care o frământa şi pe ea de când se spărsese sticla cu elixir. Nu avea niciun plan, poate doar o speranţă… o idee. Pe care însă nu avea de gând să o spună nimănui; sau nu încă. Mai întâi trebuia să ajungă în palatul-fortăreaţă şi, întocmai aşa cum promisese Axle, Peps urma să o ajute.

— Peps, am nevoie de bucătăria ta, dacă nu te superi, spuse Ivy, pipăind în buzunar flaconul de Masca nopţii pe care îl furase.

De-abia aştepta să se întoarcă la vechile ei îndeletniciri.

Capitolul patruzeci şi nouă – Sosiri

Vremea era plăcută în seara aceea şi, chiar dacă mai era până ce Vânturile aveau să scadă în intensitate, multă lume ieşise la plimbare pe pod. Peps, în rolul lui Axle, şi cei doi degustători ai lui se strecurară afară pe uşa din faţă, păşind pe caldarâm. Estacagiul, cu pelerina de un roşu-aprins înfăşurată strâns în jurul corpului îndesat, părea şi

mai mic, flancat de cei doi prieteni ai săi. Porniră înainte prin mulţime.

Sub mâna talentată a lui Găgăuţă, degustătorii căpătaseră o înfăţişare prezentabilă, iar Ivy se considera norocoasă că nu purta corsetul incomod, aşa cum sperase el. Şi Rowan reuşise să scape fără o transformare prea excentrică – Găgăuţă nădăjduise să-i poată ataşa vreo excrescenţă pe undeva, o cocoaşă ori măcar o guşă. Cu toate astea, copiii reuşeau să arate suficient de sănătoşi. Ivy, acoperită din cap până-n picioare în roba de degustător, purta gene false şi o aluniţă pe care Găgăuţă i-o adăugase pe obraz, ca un detaliu teatral. Rowan mergea împleticindu-se în pantofii ingenioşi, care îl înălţau cu câţiva centimetri; purta o barbă mică, după moda vremii. Făceau o echipă respectabilă, iar dacă îşi ţineau capetele plecate, nu aveau cum să fie recunoscuţi.

Deşi cu greu se poate imagina aşa ceva, podul Knox era şi mai gălăgios decât atunci când Ivy şi Rowan îl vizitaseră prima dată. Era evident că majoritatea vizitatorilor se înghesuiau pe pod în aşteptarea festivalului anual al Mătrăgunelor. Vântul – care nu era de neglijat – făcea să zdrăngăne semnele indicatoare de pe stâlpi şi smulgea înfuriat din cale tot ceea ce nu era priponit. Gunoaie şi resturi zburau în vârtej dinaintea celor trei, lovindu-li-se de glezne şi dispărând apoi în noapte. Ivy izbuti să arunce o privire spre un afiş îngălbenit ce stătea să se desprindă de pe un felinar. Era o gravură reprezentând un nebun, părul încolăcit şi fluturând în toate părţile, ochii cu o privire exagerat de pierdută.

Cu o tresărire, Ivy îşi aminti de tentativa lor disperată.

Festivalul Vânturilor

Prezintă execuţia programată

A unui diabolic renegat, pervers şarlatan şi pustnic farmacopat

Festivităţile încep la apusul soarelui

Cam după vreo oră, când ultima geană de lumină, cenuşie şi prăfuită, fusese alungată de vânt, Găgăuţă încă se mai afla în casa acum învăluită în întuneric a lui Peps şi privea splendida panoramă a râului Marcel. Priveliştea îl liniştea. Asta până ce o barcă mică, venind dinspre nord, intră în raza privirii lui şi andocă la nimereală la chei. Cum docherii sărbătoreau la rândul lor, nu era nimeni care să încaseze taxa, iar Găgăuţă avu răgazul să îi examineze mai bine pe noii sosiţi. Din cabină îşi făcu apariţia un ciudat grup de trei persoane: o doamnă înaltă, aristocrată, într-o rochie roşie de bal care îţi dădea fiori, ea însăşi o adevărată apariţie; o urma silueta inconfundabilă a încă unui degustător – doi erau deja îndeajuns pentru Găgăuţă care avea despre ce să vorbească săptămâni bune de aici înainte; în fine, a treia persoană care coborî îi îngheţă cizmarului sângele în vene; era cineva, ceva, peste care nu dai prea des, nici măcar în oraş, şi atunci, numai noaptea; o siluetă masivă într-o robă zdrenţuită, cu un păr vâlvoi ce ieşea din glugă în toate direcţiile.

„Un Expulzat”, îşi dădu seama Găgăuţă, „un Expulzat se află aici, în Templar!”

Totuşi, plecând iute de la fereastră, nu-l zări pe ultimul sosit. Aveai într-adevăr nevoie de o privire ageră pentru a distinge silueta subţire şi întunecată a unui pasager clandestin care se ascundea în umbră şi îşi agita aripile obosite în aerul nopţii ce coborâse peste oraş.

Capitolul cincizeci – Pregătiri

După cum ar putea să spună orice boboc din Breaslă, o particularitate a gustului este că el depinde foarte mult de simţul mirosului. Desigur, domnul Flux şi sinusurile sale inflamate nu erau în stare să miroasă nimic, nici măcar propria respiraţie duhnitoare sau perdelele mucegăite ale dormitorului.

Orice degustător aflat în această situaţie dificilă ar fi fost îngrijorat peste poate dacă ar fi trebuit să-şi exercite atribuţiile faţă de regină. Ştia că acesteia îi va face o plăcere deosebită să îl testeze în public; otrăvirea era în firea ei şi nimeni nu se putea aştepta ca ea să-şi înfrâneze asemenea porniri malefice.

Sorrel Flux însă nu era nici pe departe îngrijorat. Avea aceeaşi fire uneltitoare ca şi majestatea sa. Se

consultase cu prietenul lui, Umilus Iarbă neagră, care la rândul său ţinea o evidenţă strictă a tuturor lucrurilor neobişnuite ce intrau în bucătăria regelui. (Flux se pricepea de minune să gâdile mândria de servitor a lui Umilus şi ciupea tot felul de informaţii picante referitoare la meniul serii.) Masa din acea seară promitea să fie un eveniment memorabil; la urma urmei, o masă cu familia regală era pe măsura vanităţii lui Flux şi era bine pregătit pentru un astfel de moment.

Cum evenimentul respectiv se apropia acum cu paşi mari, stătea cu un prosop pe cap, aplecat deasupra unui vas cu apă fierbinte. Încerca să-şi desfunde sinusurile, dar acţiunea urma avea să-şi arate zădărnicia de îndată ce el va fi dat iar faţa cu aerul rânced al castelului. Sudoarea îi picura de pe vârful nasului lung şi încovoiat.

Ca să reuşească în acea seară, trebuia să aibă drum liber. Era un lucru absolut necesar pentru măreţul său plan. Deja foarte expert în otrăvirea santinelelor, Flux administră un coş plin cu ciuperci deosebit de nocive numeroaselor gărzi ale palatului, presărându-le în tocana aromată a acestora, iar liniştea ce urmă îi răsplăti efortul. Apoi Flux îl otrăvi şi pe şeful personalului. Palatul era aproape gol.

În timp ce se pregătea pentru dineu, Flux de-abia îşi putea stăpâni entuziasmul provocat de propria lui dibăcie. În această seară, avea să lase în urmă toţi anii de slugărnicie. Curând avea să se plimbe liber prin paradis – secretele Intrării vor fi ale sale.

Mai avea de vizitat o singură persoană înainte de ora la care erau programaţi să sosească invitaţii. După ce-şi netezi puţin firele rebele de păr, cu o mână remarcabil de calmă, Sorrel Flux ieşi pe coridor în căutarea partenerului său, linguşitorul Umilus Iarbă neagră.

Regele Mătrăgună ura întâlnirile organizate de soţia lui.

Aşteptarea îi provoca indigestie, iar conversaţiile

politicoase erau mereu îngrozitor de artificiale. El tânjea după o atmosferă mai antrenantă, în care poate ar fi sfârşit prin a se amuza chiar.

Amintindu-şi cine era oaspetele de onoare, începu să caşte. Un estacagiu pipernicit şi respingător, fără îndoială cineva care nu avea nimic de spus, nimic amuzant adică. Nu încercase el să îi scoată pe toţi în afara legii? Ar fi şi reuşit, dacă ar fi grăbit lucrurile, însă Artilla avea o slăbiciune pentru autorul acelei cărţi pe care ea o admira nespus.

Estacagiul e scriitor, gândi regele, aşa că fără îndoială va fi o conversaţie pretenţioasă şi savantă, total diferită de stilul lui, al regelui. Exact de genul ăsta de lucruri se ferea el. Ceea ce îi trebuia cu adevărat era un bufon, dar ultima încercare de a angaja unul fusese un dezastru teribil.

Îşi îngădui un moment de aduceri aminte despre omul acela simpatic. Avea simţul ritmului – un talent autentic şi de invidiat. Era şi extrem de păros, o trăsătură amuzantă în cazul oricui, dar mai ales al unui bufon. Era atât de complet acoperit cu păr, încât semăna mai mult a lup decât a om. În cele din urmă, după ce bufonul fusese eliminat, regina, inspirată de înfăţişarea de animal a omului, îl trimisese pe Împăietorul regal să îl prelucreze. Rezultatul fusese foarte convingător – lucirea din ochi, elanul pasului înlemnit, al braţului întins întru eternitate ca să prindă fluierul –, încât regelui îi trebuiseră câteva ore bune până să-şi dea seama că individul era mort (în tot acest timp regele aşteptase politicos ca omul, împăiat, să-l amuze). Din păcate, lucrul adusese cu sine următoarea revelaţie: părosul lui bufon fusese conservat cam tot la fel ca şi o antichitate! Regele fu atât de speriat de această concluzie şi atât de revoltat, încât hotărî ca absolut niciodată să nu mai aprecieze umorul unei persoane amuzante. (Experienţa îi adusese totuşi un câştig, căci servise drept inspiraţie pentru unul dintre cele mai

morbide poeme ale regelui Mătrăgună.)

Regele cugeta la capacitatea sa de a transforma ceva şocant şi nefericit în poezie, în timp ce fratele lui sforăia în celălalt capăt al camerei.

Ceea ce îi aminti de un lucru.

Mai devreme, fusese uşurat să primească mesajul lui Vidal Vinegret, ca răspuns la cererea lui de a-i furniza un nou degustător. Vinegret îi scrisese, pentru a-l asigura pe regele Mătrăgună că îi va trimite cel mai bun degustător pentru ocazia acelei seri – un mesaj care îl mulţumea şi îl îngrijora în aceeaşi măsură. Vidal Vinegret scria într-un fel ciudat care îl ameţea şi adesea îl irita.

Între timp, regele se gândi că ar putea compune un toast pentru cina din seara aceea, aşa că se aşeză, cu mintea goală, la eleganta lui masă de scris.

Cât de inconstantă era muza lui! Stătu să aştepte, dar nu se ivi nimic, apoi tot nimic, până când ajunse să se întrebe cu dezinvoltură dacă nu ar putea, cu niţel ajutor, să găsească în castel o saltea năpădită de purici. Se şi vedea alungit, cu pana în mână, experimentând amărăciunea celor săraci şi bătuţi de soartă, dar plin de inspiraţie.

Dar regele nu era predispus la compasiune sau sacrificii – nici măcar de dragul poeziei sale –, aşa că renunţă şi nu chemă nicio santinelă.

Fireşte, oricum nu ar fi avut cine să-i răspundă.

Capitolul cincizeci şi unu – Oaspetele de onoare

Peps D. Roux şi cei doi degustători ai săi sosiţi la palatul din Templar, la invitaţia reginei, găsiră gheretele gardienilor de la poarta castelului goale şi neprimitoare. De fapt, locul era de-a dreptul pustiu şi nu era absolut nimeni care să-i primească, aşa că Peps scoase invitaţia din buzunarul de la piept şi verifică data şi ora. Totul era corect.

— E cineva aici? îndrăzni el să spună, primind drept răspuns doar bolborositul mocirlos al şanţului cu apă.

Eliminarea lentă şi metodică a personalului castelului, înfăptuită de Sorrel Flux, fusese totală. În cele din urmă, o ajutoare de bucătar, chemată de Peps, fu cea care îi conduse pe cei trei, fără nicio ceremonie, spre marile uşi decorate care marcau intrarea în sala de primire a curţii. Acolo, îi părăsi în tăcere, lăsându-i pe vizitatori într-o linişte stânjenitoare. Apoi, urmând exemplul estacagiului, Ivy şi Rowan îşi croiră şi ei drum, ajungând în cele din urmă în faţa temuţilor şi mârşavilor domnitori din Caux.

Regele îşi drese glasul, încurcat, căci nu era priceput la conversaţiile de convenienţă.

— Ei bine… hm. Care dintre voi este faimosul estacagiu?

— Dragă, interveni regina dând ochii peste cap, evident că e acela îmbrăcat în purpuriu… Piticul.

— A, da! Acum înţeleg. E micuţ, nu-i aşa? Se pricepe la ceva? Dansează?

— Nu cred, dragul meu.

— Totuşi, mi-ar plăcea să-l văd dansând.

— Avem cartea dumitale chiar aici, domnule D. Roux, bătu regina cu palma peste un exemplar al *Atlasului*. Drăguţă carte. Suntem foarte încântaţi să vă cunoaştem.

Sala era plină cu invitaţi, câţiva dintre doamnele şi domnii cei mai de temut din Caux, aflaţi în graţiile reginei, iar Peps îi impresionă pe toţi cu o plecăciune pompoasă. Ivy îşi tot răsucea pe deget palida ei imitaţie de la Mitrodit, cu privirea ţintă la inelul enorm al reginei.

— Ai venit cu doi degustători la masa din seara aceasta, domnule D. Roux? întrebă regina.

— Întocmai, majestate. Îmi stă în obicei să nu iau niciodată masa fără ei. La urma urmei, sunt… o celebritate. Peps dădu din cap şi zâmbi către figurile împietrite şi îmbufnate înşirate de-a lungul peretelui bogat împodobit.

— O celebritate, zici? întrebă regele Mătrăgună.

— Da, alteţă. O celebritate.

Urmă o pauză, timp în care Ivy îşi ţinu răsuflarea.

— Absolut neregulamentar, nu-i aşa, dragul meu? constată regina întorcându-se aproape imperceptibil către soţul ei.

— Hmm?

— Întrebam dacă nu e neregulamentar să existe doi degustători pentru un om atât de mărunt.

— Te corectez, draga mea. O celebritate atât de măruntă. Zău aşa, Artilla, nu i-aş reproşa asta micuţului tău oaspete. Şi tu ai o reputaţie bine cunoscută.

Regina, flatată de vorbele soţului ei, îşi întoarse privirea spre cei trei, exact în clipa în care o voce – o voce ascuţită, dar supărător de nazală – izbucni (ca de sub o stâncă) în spatele lor. Era o voce pe care Ivy o recunoscu imediat şi pe care nu ar fi putut niciodată să o uite.

Desigur, era vocea lui Sorrel Flux, fostul ei degustător şi chiriaş nepoftit.

— Masa este servită, mi s-a spus, anunţă acesta, mieros.

Capitolul cincizeci şi doi – Tapiseriile

Nu mai exista în castel decât un singur lucru – sau mai bine zis un set de lucruri – care te-ar fi putut duce cu gândul la rege Verdegris şi care nu fuseseră aruncate în pivniţa mucegăită. Sfidau decretul regal emis împotriva antichităţilor şi a lucrurilor moştenite şi erau puse la vedere în orice spaţiu liber al peretelui din sufrageria oficială. Erau imense, minunate şi spectaculoase.

Şi pentru că erau preferatele reginei (dar şi ale oricui avea norocul să le vadă), acolo şi rămaseră: un splendid set de şapte tapiserii, realizate cu mult timp în urmă de un artist necunoscut. Într-un moment de inspiraţie, Artilla hotărâse că ele urmau să fie nu doar un minunat decor al festivităţilor serii, ci şi o temă a întregului festin.

Inutil să mai amintim că tapiseriile acelea îi erau

profund nesuferite regelui. Pur şi simplu i se făcea rău numai la ideea de a le simţi pândind tot timpul în spatele lui, gata să-i sară în ochi la cea mai mică alunecare a privirii. Persista în ideea că aveau un miros ciudat, ca mai toate vechiturile, şi nu recunoştea nici urmă de măiestrie în firele lor ţesute – cel mult un depozit infinit de praf şi insecte. I se părea respingător faptul că soţia lui voia să mănânce lângă ele, însă oricât ar fi insistat, în seara aceea ea nu l-ar fi băgat în seamă.

Se consolă însă cu faptul că urma să obţină o mică răzbunare asupra tuturor, în momentul toastului – reuşise până la urmă să compună ceva pentru ocazia respectivă.

Oaspeţii fură conduşi în sufrageria oficială cu puţină vreme înaintea familiei regale.

Inima lui Ivy bătea mai să-i spargă pieptul, iar ecoul bătăilor o asurzea. Surpriza întâlnirii cu Sorrel Flux îi înmuiase picioarele o clipă, aşa că, pentru a nu ştiu câta oară de când plecase de la Abaţie, se trezi tânjind după alinarea pe care i-o aducea nestemata ei roşie. Găgăuţă era la fel de priceput în a masca picioare strâmbe şi cocoaşe, pe cât era în arta deghizării. Cu toate acestea, deşi copiii păreau acum mai înalţi şi erau bine travestiţi, Ivy – înfăşurată în roba ei de degustător – se întrebă într-un moment de groază dacă nu cumva Flux ar putea să o recunoască.

În acea seară, personalul castelului, cât mai supravieţuise din el, era îmbrăcat pentru vânătoare. Cu adevărat, adunarea ar fi putut avea loc într-un luminiş de pădure ideal, cu excepţia faptului că existau patru pereţi şi un tavan (deşi camuflajul era aproape perfect). Oaspeţii fură întâmpinaţi de larma ciripitului de păsări, aflate în colivii, majoritatea păsări cântătoare de pădure, dar şi câteva păsări de baltă rătăcite. Imediat ce zgomotul şi agitaţia penelor ce pluteau prin aer se mai potoliră, le luă locul o lăută singuratică. Peste tot erau semnele unei mese în aer liber; până şi podeaua era presărată cu ierburi şi

nuiele şi cu imitaţii de alte resturi vegetale călcate în picioare.

Pe când ei se îndreptau spre masa ovală, celor trei li se alăturară alţi oaspeţi – câţiva demnitari aflaţi în vizită şi un ambasador din Kruxt – care aşteptau trecerea Vânturilor, fiecare însoţit de propriul degustător. Cu un semn din cap, Peps se opri să-i salute, în timp ce Ivy şi Rowan îşi priveau impasibili tovarăşii de breaslă. Ivy aruncă o privire prin încăpere. Faţa de masă era splendidă, acoperită de frunze delicate, cusute de mână într-un mozaic însufleţit. Pe masă erau aranjate farfurii din lemn şi boluri lustruite, în timp ce molii întunecate dădeau din aripi pe decoraţiunea centrală – o piramidă de cranii amplasate pe oase încrucişate, golite de carne. O viţă zdrenţuită era încolăcită prin arcadele goale.

Impulsionată de un ghiont al lui Rowan, Ivy se dezlipi de această imagine, încercând să-şi amintească rapida lecţie despre protocol. Pe masă se găseau frunze uscate de curmal pe care erau înscrise cu cerneală aurită numele invitaţilor. Ivy căută numele lui Axle, iar Peps îşi ocupă locul, de onoare, lângă regină.

Uşa laterală se deschise, iar prin arcada boltită intrară Mătrăgunele. Regina Artilla îmbrăcase o rochie minunată, verde-închis (ea îl numea verde vânătoresc), dar care nu se putea măsura cu verdele încăperii. Coroana îi strălucea funest, încărcată cu zeci de nestemate scânteietoare nespus de limpezi.

Regina avusese mai puţin noroc în alegerea veşmintelor pentru rege.

Voise să-i dea costum de vânător, potrivit cu al ei, dar el refuzase să îl îmbrace. Totuşi, reuşise să îl convingă să poarte o coroană din coarne de cerb, pe care el le acceptase numai pentru că erau poleite cu aur, şi se dăduse peste cap ca să îl ţină departe de vreo oglindă în care s-ar fi putut vedea. Efectul produs de coroană era complet ridicol: nu i se potrivea deloc pe cap şi îi dădea conducătorului din Caux un aer de cerb beat. Pe lângă asta, avea tendinţa să se agaţe de orice, iar decorul din încăpere ajunse curând în vârful capului său.

Aşa că regele îşi făcu o intrare mai puţin spectaculoasă decât soţia lui. Nevoit să se lupte cu ramurile răutăcioase şi noduroase ale unui copac, se alesese cu un fir de muşchi ce-i atârna legănându-se dintr-un corn mai înalt. În picioare purta perechea cea nouă de pantofi verzi de la Găgăuţă şi ar fi putut să recunoască în faţa întregii adunări că aceasta era partea cea mai plăcută a întregului eveniment.

— Regele şi regina din Caux se află în faţa dumneavoastră în toată splendoarea! anunţă Sorrel Flux, asumându-şi o sarcină ce-i revenea de obicei lui Umilus Iarbă neagră.

Peps fu primul care se ridică, făcu o plecăciune şi, cum îi avea alături pe cei doi degustători, atrase până la urmă atenţia lui Sorrel Flux. Dar mintea lui Flux era ocupată cu altceva, iar atenţia lui nu era îndreptată asupra lui Ivy, ci asupra celuilalt degustător. Tânărul aflat lângă autorul cel mărunţel i se părea oarecum cunoscut. Cu

adevărat, părul era altfel, iar barba pe care o purta, neobişnuită la o vârstă atât de fragedă, îl nedumerea. Îl sâcâia faptul că nu reuşea să-i recunoască faţa, însă curând cuta de deasupra sprâncenelor sale atent conturate se descreţi, căci dineul începea.

Un corn de vânătoare singuratic sună de două ori din depărtare, trist şi stingher. Ivy înţelese că era semnalul funest al începerii dineului şi îşi dădu seama că, odată cu el, începeau şi îndatoririle ei de degustător.

Capitolul cincizeci şi trei – Vânătoarea

Cu un zâmbet care îi dezveli dinţii mari şi strâmb, Flux anunţă:

— Regina are plăcerea de a oferi în această seară un dineu cu tema vânătorii.

Chiar cu braţele larg deschise, Sorrel Flux era mult prea firav pentru roba sa. Dacă regele dorise mai devreme un bufon, Flux ar fi putut să-i fie pe plac, în această costumaţie, căci era o apariţie de-a dreptul comică. (Totuşi, regele ar fi descoperit rapid că printre multele calităţi care îi lipseau lui Sorrel Flux se numărau simţul umorului şi capacitatea de a vorbi cu meşteşug).

Regina le îndreptă atenţia spre celebrele tapiserii, iar Ivy realiză că valea ademenitoare şi invadată de muşchi pe care crezuse că o vede era, de fapt, un perete acoperit de o simplă ţesătură. Nu era nicio îndoială că aceste tapiserii fuseseră ţesute cu o artă şi un meşteşug demult pierdute. Cu răbdare, regina Mătrăgună le descrise diferitele plante pe care le găsea amuzante, având grijă să arate şi imaginea plantei ei omonime, mătrăguna.

— Tapiseriile astea sunt foarte realiste, nu-i aşa? zise ea cu glas blând.

Regele mormăi ceva cu jumătate de gură.

— Regele are în minte un cu totul alt cuvânt! anunţă vioi Cronicarul regal.

În total, erau şapte panouri care înfăţişau mai multe

grădini. Dar ce grădini? Unele erau luxuriante şi primitoare, în timp ce altele erau sinistre şi respingătoare. În cea din urmă stătea o frumoasă fată în alb. După atâţia ani, culorile firelor ţesute erau încă vii, remarcabil de bine păstrate, şi în jurul tapiseriilor aerul părea că vibrează.

— Binevoiţi a vă aşeza, dineul va începe imediat! anunţă Flux, ascuns parcă în spatele unui tufiş.

Masa luxuriantă îşi primi oaspeţii, iar cărucioru prinţului Frances, care moţăia confortabil, fu împins lângă rege. Sorrel Flux se duse să-şi ocupe postul de degustător al reginei, în timp ce servitorii începură pregătirile. Într-adevăr, era lipsă de personal, iar cei câţiva care îşi făcură apariţia păreau istoviţi şi munciţi peste puteri.

— Acum regele ne va binecuvânta cu geniul său! strigă dintr-un colţ Cronicarul regal.

— Da, aşa este. Cu această ocazie am scris un toast în onoarea ta, draga mea, zise regele, dregându-şi glasul. Vrei să încep acum?

— Nu, răspunse repede regina, gândindu-se la apetitul oaspeţilor săi.

Conducătorul tărâmului Caux avea un aer supărat.

— Acum, regele îi va aminti reginei cine este şeful, prezise Cronicarul regal.

— Dragul meu, o drese Artilla cu blândeţe, n-ar trebui să aşteptăm întâi să se toarne de băut?

Un butoiaş plin cu coniacul său favorit stătea lângă rege, ademenitor. Părea într-adevăr nimerit să aştepte până ajungea în pahare, înainte de a toasta. După o clipă de gândire, încuviinţă.

Seara părea încă promiţătoare, apetitul mesenilor era stârnit, iar simţurile lor încă nu erau perturbate de mirosuri prea grele sau de alţi factori. Era momentul prielnic să-ţi pierzi cumpătul şi să laşi garda jos. Rowan ştia asta. Îl învăţaseră asta la Breaslă, iar cel mai dificil lucru pentru un degustător era să reziste tentaţiei de a fi distras de la simplul act al gustării. Încercă din răsputeri

să se întărească împotriva oricărui lucru care i-ar fi putut atrage atenţia şi, brusc, acest efort îi dădu ameţeli. Nu avu însă prea mult timp să se gândească la ceva, căci, dintr-odată, încăperea fu cuprinsă de haos: o haită mare de copoi fusese lăsată să fugărească o pradă ce părea încă invizibilă.

Sala se umplu de lătrăturile şi de urletele lor, dulăii se înşirau în urma celuilalt cu atâta repeziciune şi furie, încât păreau o masă compactă şi învălmăşită. Boturile înspumate stropeau aerul, cu colţii dezveliţi, mârâind în goană nebună.

Părea că aveau să o ţină tot aşa până la epuizare, dar exact atunci câinii se opriră deodată, spre evidenta surpriză şi nemulţumire a reginei. Ceva îi speriase nespus, iar acum, cu cozile între picioare, se îngrămădeau unii în alţii, scheunând.

Dinspre intrarea de unde câinii îşi făcuseră apariţia nu cu mult înainte se auzi vocea care îi terorizase.

— Rege Mătrăgună, spuse Vidal Vinegret, sper că dineul nu a început fără mine.

Teribilul efect al prezenţei lui Vinegret nu fu resimţit numai de câini. Sorrel Flux se întunecă în mod vizibil la vederea fostului său stăpân şi de data asta îi fu greu să-şi mai ascundă şocul. Trecu printr-o clipă de spaimă în care fu cuprins de bănuieli, întrebându-se dacă nu cumva Vinegret îi cunoştea intenţiile, dacă nu cumva fostul lui stăpân îi ghicise planul. Fu cuprins de o nelinişte groaznică.

— Ce vrea să însemne prezenţa lui aici? şuieră regina către Flux, deşi nu el era cauza neplăcerii.

— Înălţimea Voastră, vă asigur… se bâlbâi Flux.

Vinegret se îndreptă spre masă, iar vârful bastonului său nemilos abia atingea podeaua. (Dacă tema dineului şi copacul ivit întâmplător în calea lui îl mirară pe orb, acest lucru nu se observă câtuşi de puţin.)

Câinii se ghemuiseră sub masă, deranjând toţi

mesenii, călcându-i pe picioare şi trăgând un colţ al feţei de masă, ceea ce făcu să se prăbuşească cu zgomot pe podea un aranjament de mere otrăvite.

— Să-mi iertaţi întârzierea – Directorul i se adresa regelui –, am fost reţinut pe munte, o mică problemă cu sania.

Ivy trase cu ochiul către Rowan, palid şi cu aerul că nu se simte prea bine.

Regina Mătrăgună oftă şi bătu din palme, făcând să apară câteva slugi costumate care începură să îndemne câinii afară din ascunzătoare – o procedură lipsită de eleganţă, care a durat mai mult decât ar fi dorit ea şi care a presupus momirea lor cu bucăţele de carne crudă.

Sosise timpul pentru distracţie.

— Aduceţi prizonierul, ordonă regina.

Capitolul cincizeci şi patru – Meniul

Ce efect avusese un an petrecut în temniţa Mătrăgunelor! Buna dispoziţie a lui Ivy se transformă în mâhnire când prizonierul singuratic fu adus în faţa reginei. Cecil Manx avea o înfăţişare jalnică. Farmacopatul avusese parte de un tratament mult mai bun în lunile în care familia regală se bucurase de soarele din Kruxt, iar gărzile şi slujitorii palatului îl putuseră îngriji. Acum, aflându-se de existenţa lui, torturile crude ale vieţii de temniţă îl biruiseră rapid, lăsându-l într-o stare de slăbiciune întristătoare. Păşi cu greu prin valea împădurită.

— Aaa, farmacopatul, observă regele Mătrăgună. Ce dibăcie răutăcioasă din partea ta să îl inviţi la dineu!

— Da, m-am gândit eu că o să-ţi placă ideea, zâmbi regina.

Cecil nu era în stare să observe că nepoata lui era acolo. Rowan reuşi să atingă uşor glezna lui Ivy, pe sub masă, în semn de compasiune, iar gestul de afecţiune îi mai dădu fetei puţină putere. Unchiul ei fu dus apoi într-un luminiş unde prezenţa lui nu strica prea tare dispoziţia

mesenilor, dar de unde putea fi chemat după placul reginei. Cu încheieturile mâinilor legate şi capul atârnându-i uşor într-o parte, mormăia ceva în şoaptă.

Ivy nu avu prea mult timp să se gândească la soarta unchiului ei, trebuia să-şi păstreze calmul. Aruncă o privire pe masă. Dinaintea ei, lângă farfurie, se afla un carton.

Meniu

Ţipar crud şi melci-de-mare kruxiveneşti

Hârciog à la Artilla

Fazan în crustă

Salată de limbă fiartă

(şi alte neplăceri)

**

tocană de sălbăticiune

**

Trufe de ciuperci otrăvitoare

În privinţa mâncării, gusturile reginei Mătrăgună puteau fi considerate înfiorătoare. Îi producea o deosebită plăcere să-i pună pe oameni în situaţii jenante în orice moment, iar dineurile nu făceau excepţie. Era cunoscută pentru oribilele experienţe cu turturele coapte în plăcintă. Făcuse lucruri groaznice cu iepuri drăgălaşi şi oţet. Organizase curse de ţestoase până la oala de supă, învingătoarea având şansa de a privi cum celelalte concurente ajung în ceaun înaintea ei. Pe scurt, un coşmar.

Nu se va şti însă niciodată dacă regina chiar avea cunoştinţă că felul principal din meniu avea să le producă invitaţilor o mare oroare sau dacă dăduse peste el absolut din întâmplare. Era vorba despre ceva care, odată anunţat, aşternu o paloare de moarte pe feţele lui Ivy şi a lui Rowan.

— Pentru amuzamentul dumneavoastră, în această seară avem ceva cu totul special, anunţă Sorrel Flux.

Cu numai două zile înainte, la porţile oraşului nimerise o fiară uriaşă pe care gărzile o prinseră şi o predară imediat, pentru a-i face pe plac reginei. Era într-

adevăr o captură deosebită, care până atunci nu îşi făcuse niciodată apariţia mai jos de linia norilor de pe Nodurile Povârnite. Ea deveni imediat vedeta meniului.

— A mai avut vreunul dintre voi plăcerea de a mânca un mistreţ căutător de nestemate? întrebă regina cu un zâmbet, privind împrejur.

Dinspre ambasador se auzi un murmur de aprobare, în timp ce regele Mătrăgună ciuli urechile.

— Mi-am închipuit eu că nu.

Ivy simţi că se sufocă. Apoi un plescăit umed o făcu să-şi mute atenţia de la spectacol spre farfurie. O broască râioasă mare şi buboasă tocmai aterizase exact în mijloc, iar Ivy era sigură că plonjase din spatele ei, din tapiserie. Se gândi să o alunge cu un uşor imbold, căci părea să se simtă bine acolo unde era. Încercă să-şi dea seama care dintre ustensilele oarecum chirurgicale ar fi putut folosi. Se hotărî să încerce cu unul care părea făcut pentru împinsul broaştelor, dar când se uită din nou în farfurie, creatura dispăruse. În urma ei rămăsese o minusculă urmă de noroi. Ivy căută pe masă, dar broasca se pierduse printre antreurile sosite deja.

Fu nevoie de forţa mai multor servitori pentru a aşeza în mijlocul mesei un mare corn răsucit. Când aceştia se retraseră, din el se revărsă o cascadă de ţipari şi de melci-de-mare, vii, alunecoşi şi lipicioşi. Ţiparii se prelinseră precipitat pe masă, lăsându-le mesenilor sarcina neplăcută de a-i înţepa cu furculiţele. Îngrozită, Ivy îl privi pe Flux cum zdrobea un melc, de viu, cu ajutorul spărgătorului de nuci aurit pe care îl avea la îndemână, în timp ce un alt melc traversa farfuria lui Rowan, lăsând în urmă o neapetisantă dâră lipicioasă.

— Zău aşa, Artilla! Insist să-mi citesc toastul pregătit!

— Într-o clipă, dragul meu.

Regina dădu la o parte de pe umărul soţului ei o frunză rătăcită, în locul căreia se aşeză imediat alta,

zâmbind dulce la vederea noului platou care fu aşezat în faţa mesenilor.

Conţinea ouă mici şi delicate de fazan; Ivy urmări cum degustătorul ambasadorului alege o linguriţă sidefie şi sparge cu îndemânare unul. În interior, spre groaza lui Ivy, se afla o pasăre aproape gata să iasă din ou.

Lângă Peps se afla un platou plin cu hârciogi care chiţăiau. Ţipetele lor slabe erau triste şi tânguite, pentru că fuseseră scufundaţi în miere şi, prin urmare, erau lipicioşi. Apoi trecură printr-o altă umilinţă, rostogoliţi în seminţe de mac.

Scârbit, Peps îşi acoperi gura cu o eşarfă de mătase, privindu-i cum înoată cu greutate prin vas.

Ivy se înveseli brusc în momentul când zări broasca ascunsă în spatele unui sângerete gelatinos. Aceasta îşi croia drum cu succes pe faţa de masă, aglomerată de ultimul fel de mâncare aşezat în faţa lui Rowan, în singurul loc rămas liber. Servitorul ridică de pe paltou capacul aurit, dând la iveală ceva ce semăna cu o masă de cârnaţi catifelaţi, fierţi şi amestecaţi cu un sos gras, respingător. Nu erau doi la fel.

— Salată de limbi.

Servitorul făcu o plecăciune, indicând diferite componente ale mâncării de-a dreptul îngrozitoare: de la o limbă lungă de bou la o minusculă limbă de colibri.

Rowan aproape că leşină, gândindu-se câte animale îşi pierduseră vocea pentru acel fel de mâncare. Se uită neajutorat la Ivy. Mâinile îi tremurau şi simţea în gură propria-i limbă puţin umflată; pe frunte îi apăru un strop de sudoare. Se gândi la Expulzat, la mormăielile lui cumplite, şi gândurile i se îndreptară cu afecţiune spre propria limbă.

Sorrel Flux, mereu gata să profite de necazurile altcuiva, se amuza văzând suferinţa tânărului degustător. Rowan îşi ţinu răsuflarea – un lucru total nepotrivit cu pregătirea lui de degustător – şi luă o înghiţitură mică sub privirile lui Flux. Deşi încerca să se concentreze, se trezi gândindu-se din nou la îngrozitorul moment de la Nestemata Scobită, atunci când gustase supa otrăvită de Flux. Se gândi la câţi oameni dezamăgise în ziua aceea în care începuse aventura lui. Textura limbii era elastică şi densă şi o simţi puternic în gură. Încercă în zadar să îşi adune cunoştinţele. Totul depindea de verdictul lui – vieţile lor, poate chiar viitorul tărâmului Caux.

— Bun de mâncat! se auzi lângă el vocea limpede a lui Ivy.

Şi uite aşa s-a ales praful de legea tăcerii a degustătorilor. Rowan însă era recunoscător. Avea mai multă încredere în verdictul ei decât în al său, aşa că scuipă încet îmbucătura în mica scuipătoare de lângă el.

Vocea lui Ivy, voce vioaie de copil, fu ca o adiere de aer proaspăt în atmosfera protocolară şi stătută a dineului regal. Într-adevăr, aşa pradă disperării cum era, Cecil îşi ridică capul şi privi înspre ea. Lui Ivy inima îi tresăltă. Oare îi recunoscuse el vocea? Desigur, zări în ochii lui o licărire blândă – ce dor îi fusese de privirea asta! Era tot ce îi trebuia ca să înfrunte ceea ce avea să urmeze.

De partea cealaltă a mesei, totuşi, degustătorul reginei se încruntă, surprins.

Vocea aceea… plină de enervantă inocenţă şi de înţelepciune. Nu numai lui Cecil îi era cunoscută.

Capitolul cincizeci şi cinci – Măcuşor

Alunecase şi se rostogolise la vale, pe versantul unei trecători. Apoi, în lumina de un albastru-închis a prăpastiei înzăpezite, Măcuşor reuşi să-şi croiască drum, prin pasajul de gheaţă, înapoi spre mine şi spre abaţia Zenit, aşa cum numai un mistreţ căutător de nestemate o putea face. Fundul era format dintr-o serie de pasaje şerpuitoare şi înguste, însă ea îşi urmă instinctul. De fapt, ajunsese acolo destul de uşor şi nu i se păru deloc greu să îşi urmeze drumul ţinând nestemata lui Ivy în râtul ei mare.

De acolo, luă uşor urma copiilor, în josul Nodurilor, iar în momentul în care fusese prinsă, Măcuşor încerca să găsească o cale de a intra în apartamentul lui Peps de sub pod. Nasul o anunţase că prietenii ei se aflau în apropiere. Mistreţul, hăituit de soldaţii porniţi să-l prindă, se zbătuse din greu şi fusese nevoie de mulţi metri de frânghie şi de întreg batalionul de pe pod, pentru a o imobiliza.

Dacă totul ar fi mers potrivit sugestiilor lui Flux, copoii ar fi fugărit şi terorizat mistreţul alb ca zăpada în jurul mesei, spre amuzamentul mulţimii. Câinii fuseseră însă trimişi înapoi în cuşca lor din spatele unor scări de serviciu şi nu ar mai fi ieşit de acolo, oricât i-ar fi mânat să o facă. Acolo aveau să rămână multe luni de atunci înainte, de fapt, până când fură aproape cu totul uitaţi, pentru că mirosul teribil al conducătorului Breslei pluti multă vreme prin castel, ca pentru a-i chinui.

Planul lui Flux fusese să-l obosească pe mistreţ cu ajutorul câinilor, făcându-l astfel să-şi piardă puterile, apoi să-l arunce în cazan – împreună cu alte numeroase condimente – şi să-l transforme în tocană. Urma să fie un fel de mâncare foarte primejdios, unul dintre cele mai mari

triumfuri ale sale.

Măcuşor îşi făcu însă o intrare maiestuoasă, fără vreun câine de vânătoare care să o apuce de picioare. Cu toate astea, arăta ca o fiară: ţepii îi erau zburliţi, iar gingiile, dezvelite; pufnea şi mârâia spre întreaga adunare. Ivy îl lovi pe Rowan cu piciorul atât de tare, încât el aproape că ţipă de durere.

— Artilla! Ce dar minunat! O adevărată comoară! Uite cum stă acolo, cu dinţii încleştaţi şi cu boticul ăla simpatic încreţit tot! Ca şi cum…

Regele din Caux se ridicase în picioare şi se îndrepta plin de entuziasm spre Măcuşor.

— Priviţi, regele se luptă curajos cu sălbăticiunea! declamă Cronicarul regal.

— Ai grijă, îl avertiză Artilla. Pare cam nărăvaşă.

— … ca şi cum ar ţine ceva în gură! A, dar priveşte, chiar aşa e! Mistreţul are o nestemată! Una roşie! Chiar acolo, între colţi! Artilla, iar te-ai întrecut cu surprizele!

Nicio drăgălăşenie însă nu putea să o facă pe Măcuşor să renunţe la comoara ei, iar regele aproape că îşi pierdu regalul său deget mare în această încercare. Regina fu nevoită să propună ca animalul să fie pur şi simplu aruncat în ceaun, urmând să recupereze nestemata după masă.

— O s-o servim cu nestemata roşie îndesată în gură, sugeră regina Mătrăgună, pe post de măr.

Auzind asta, Rowan se oferi să încerce el să ia piatra din botul fiarei.

Atenţia tuturor se îndreptă spre degustătorul estacagiului, unul care părea neobişnuit de familiarizat cu mistreţii. Fiara se întoarse către el şi, spre marea încântare a lui Flux, tânărul părea pe punctul de a fi atacat. Din nefericire, însă, degustătorul dovedi un talent inexplicabil în a îmblânzi animalele, aşa că, în curând, fiara tropăia frenetic în jurul robei lui.

Pe când Rowan încerca s-o facă pe Măcuşor să dea

drumul nestematei, Ivy găsi prilejul de care avea nevoie. Se apropie de butoiul de coniac al regelui, dar nu mai găsi cepul, pe care îl văzuse mai devreme, ci doar un ghemotoc ciudat de muşchi pufos. Întreg butoiul de stejar era acoperit de muşchi. Cum invitaţii erau încă subjugaţi de Măcuşor, Ivy începu să rupă cu frenezie bucăţi din verdeaţa invadatoare. La picioare îi căzură grămezi întregi de iarbă elastică, dar tot nu reuşea să găsească deschizătura. Apoi, deodată, iat-o! Uşurată, îşi deschise inelul cel roşu şi îi turnă tot conţinutul în butoi.

În timp ce examina neobişnuita nestemată, regele îşi aminti iar de setea-i neostoită. Îşi turnă un pahar şi, după ce îl cercetă, îl dădu pe gât cu elan. Oaspeţii fură şi ei serviţi.

— Acum chiar că e cazul să toastăm! se întreba dacă ar putea improviza, cu ocazia unui astfel de eveniment.

Pe lângă invazia de muşchi verde, ceva încă şi mai ciudat se petrecea cu pereţii camerei. Mormăiala lui Cecil Manx avusese efectul dorit. Mulţimea petrecăreaţă nu observase mai nimic, dar un abia sesizat freamăt de mişcare venea din colţ. Unde de aer păreau să se adune şi apoi să se împrăştie în secret, roind în jurul tapiseriilor. Mai erau şi alte lucruri. O ciupercă roşie pătată, pe care Ivy ar fi putut jura că o văzuse într-una dintre tapiserii, ateriză deodată, uriaşă, chiar lângă farfuria regelui. (Broasca se cuibări fericită sub pălăria aceea franjurată.) Un bucheţel de violete înflori în paharul lui Rowan, iar la picioarele fetei apăru un covor vioi de cincifoi galbene. Dar nimănui nu i se păru că se întâmplă ceva deosebit.

În timp ce oaspeţii îşi potoleau setea din pocale de cristal, Ivy schimbă iar o privire cu unchiul ei, de data asta una mai lungă, primind în schimb un zâmbet abia schiţat, dar totuşi clar. Îşi aminti ceva ce ştia, legat de farmacopatie. Bunul rege Verdegris fusese şi el farmacopat, la fel ca unchiul ei, şi, la urma urmelor, poate că Cecil nu era la fel de rupt de arta magiei regelui, ca toţi

ceilalţi. Nu spusese Clothilde că el era Maestru farmacopat?

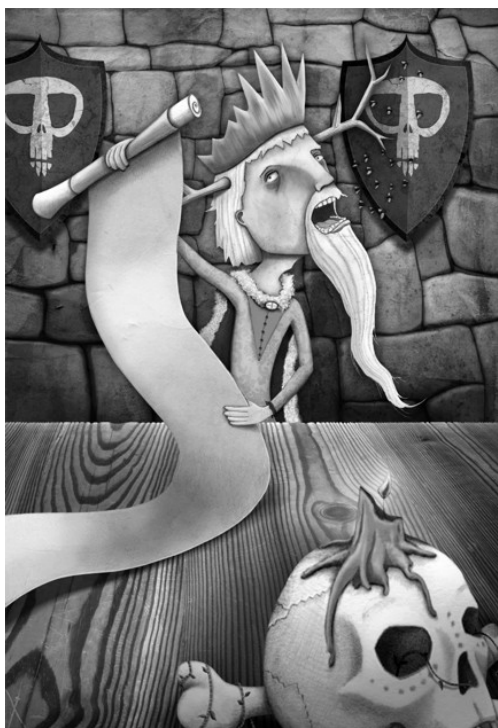
Între timp, regele Mătrăgună socoti că venise timpul să-i răsplătească pe invitaţi cu noul lui poem şi se opintea să se ridice din imitaţia de tron pe care şedea. Îşi derulă pergamentul cel lung şi îşi drese glasul, iar în momentul acela Ivy zări un mic roi de muşte care îi ieşiră din gură.

Pădurea îi invada din tapiserii.

Din barba regelui ieşeau rămurele şi crengi de copac, umerii îi înfrunzeau. Un păianjen păros îşi ţesu apoi pânza pe coroana reginei, târându-se de-a curmezişul feţei ei ca de fildeş. Nici măcar Peps nu rămase neatins – o ferigă îi creştea din butoniera hainei şi tocmai îşi desfăcea vârful răsucit.

Regele Mătrăgună îşi drese vocea pentru a începe să-şi citească creaţia, într-atât de groaznică, încât i se făcuse chiar lui rău în timp ce o scrisese. Îşi ridică paharul către soaţa sa, pregătit să înceapă.

Din fericire, Ivy nu mai avu deloc prilejul să audă creaţia regelui sau a altcuiva, căci exact în acel moment licoarea ei, amestecată cu puternicul coniac, se hotărî să-şi facă efectul. Regele Mătrăgună se lăsă pe spate, afundându-se în tron încet şi confortabil, în vreme ce restul mesenilor căzură şi ei pradă dozei de somnifer pe care fata o pregătise în bucătăria lui Găgăuţă cu ajutorul flaconului de Masca nopţii.

Conversaţia animată de mai înainte era acum înlocuită cu un cor de sforăituri. Peps şi Rowan se rezemau confortabil unul de celălalt, învăluiţi într-o plapumă de ace de pin. Gura reginei atârna deschisă şi deveni în scurt timp cuibul unor albine. Temutele ei prietene se ofiliră şi crăpară, iar pielea lor palidă se transformă în coajă de mesteacăn.

Mormăitul lui Cecil încetase, iar acum stătea liniştit şi urmărea somnoroasa petrecere.

Cu toate acestea, alături de Ivy la masă se mai aflau două persoane care nu dormeau.

Vinegret nu alunecase în capcană, având singurele papile suficient de fine încât să simtă preparatul lui Ivy. Cât despre Sorrel Flux, acesta era teribil de treaz; văzând că fostul lui stăpân nu bea, hotărâse că e mai înţelept să se

abţină şi el. Iar acum, Flux se uita cu răutate la Ivy.

În aer plutea magia cea din vechime, puternica magie a lui Verdegris. Făcea să dispară hotarul dintre grădinile pitoreşti de lână şi sufragerie. Încăperea părea să fie luată cu asalt de curenţi de aer invizibili care unduiau şi vibrau.

Muşchiul acoperi rapid aranjamentele de masă şi pocalele din cristal. Şi părul coafat al reginei. Cât despre coarnele regelui, îşi pierduseră mai tot luciul auriu şi reveneau încet la starea lor naturală, acoperite cu puf moale de primăvară. Sorrel Flux, atins deja de gălbinare, se pomeni cu o coamă de gălbenele crescute din cutele gâtului său ca de curcan.

Apoi, dintr-un afloriment din tapiserie, ieşi iedera, care şerpui în sus pe picioarele scaunelor, imobilizându-le mesenilor picioarele şi înaintând apoi spre braţe. Vinegret, orb la ce i se întâmpla, fu primul care simţi cum vegetaţia târâtoare îl ancorează de scaun.

Pădurea ieşise cu totul din tapiserii.

În fine, câţiva oaspeţi au deschis gura, poate pentru a emite un protest vag, dar ce s-a auzit a fost un cri-cri-cri de greiere. Regina, care murmura mulţumită în somn, aducea vag cu un guppy[9].

— Zău aşa, Flux, îl dojeni Vinegret după un moment de tăcere. Precis ai pus prea multă caprifină pe melci. După atâţia ani, credeam că ai învăţat de la mine ceva din valoarea rafinamentului.

— Crezi că am învăţat altceva de la tine în afară de slugărnicie? mârâi el.

— Cât eşti de nerecunoscător!

Flux, aşezat cel mai departe de perete, reuşise să evite invazia iederii care cu cât creştea mai lungă, cu atât devenea mai groasă, ţintuindu-şi mai bine victimele. Se ridică apoi în picioare, cu un aer sfidător:

— Orb nebun, în seara asta eu voi avea câştig de

---

9 Peşte exotic mic şi viu colorat, foarte frecvent în acvarii (n.tr.)

cauză! Poţi să te distrezi în timp ce eu o să mă îndrept spre tărâmuri mai bune. Am găsit Intrarea, scamator de doi bani ce eşti. Intrarea spre Pimcaux! Şi este a mea.

Ivy era deja în picioare, alergând spre regele Mătrăgună, care dormea făcut grămadă. O ciocănitoare cu moţ roşu îşi vedea de lucru pe cornul drept. Ivy desfăcu mâna regelui, luându-şi înapoi nestemata, şi imediat fu cuprinsă de o stare de bine. Profitând de cearta iscată între Director şi sluga lui, se furişă spre unchiul ei.

— Cecil! şopti ea în grabă. Spune-mi cum pot eu să-l vindec pe rege!

Vinegret era suficient de bine ţintuit încât să nu poată întoarce capul, dar, orb fiind, nici nu era nevoie să o facă. Auzul său era mai bun ca al altora, aşa că nu-i scăpă faptul că fata îl chema pe farmacopat cu numele pe care el îl cunoştea prea bine. Un nume care pe vremuri îi era foarte familiar. Directorul Breslei înţelese că în încăpere se afla copilul pe care îl căuta, copilul pe care Flux îl scăpase printre degete.

— Nu pe regele ăsta, spuse Cecil calm. La rândul lui, şi el fusese imobilizat rapid de ierburi.

— Cum adică? exclamă Ivy, evitând o viţă. Axle a spus…

— Nu pe regele Mătrăgună. Pe celălalt rege.

— Care celălalt rege?

Nedumerită de vorbele lui, Ivy cerceta cu privirea aglomerata încăpere păduroasă.

— Adevăratul rege – regele Verdegris. Menirea ta e să-l vindeci pe regele Verdegris, Ivy.

Calmul vocii lui o ajută să nu intre în panică, însă avu un efect exact opus asupra lui Vidal Vinegret, care începu să se zbată cu putere sub legături.

— Regele Verdegris trăieşte? Unde?

Ivy era şi uluită, şi bucuroasă.

— În Pimcaux, îi răspunse Cecil, ceva mai grăbit. Trebuie să pleci!

Sorrel Flux era la uşă, lăsând în urma lui o dâră plutitoare de petale portocalii.

— Urmează-l pe Flux!

Sosise momentul când Sorrel Flux avea să simtă că impulsul de a elimina santinelele (şi pe oricine altcineva îi stătuse în cale) se răzbună pe el. Dacă ar mai fi păstrat câteva, care să patruleze prin curtea castelului, acestea i-ar fi oprit pe cei trei care îl întâmpinau acum uluiţi pe degustător, tocmai când deschidea una dintre imensele uşi boltite.

Dar Flux avea o misiune şi nimic nu i-ar fi stat în cale.

Nici chiar Expulzatul, cu care aproape că dădu nas în nas. Nici prizoniera acestuia, înalta şi princiara Clothilde. Şi, cu siguranţă, nici micuţul estacagiu care se ţinea aproape de poala rochiei sale roşii.

9

Capitolul cincizeci şi şase – Axle

Pentru Axle fusese o experienţă oribilă – călătoria, barca (de obicei navigarea pe râul Marcel era foarte uşoară, dar în Anotimpul Vânturilor suferea groaznic din pricina răului de apă). În plus, trebuise să înfrunte teama de neoprit care îl cuprindea la gândul că pleacă de acasă; câteodată aceasta se preschimba chiar într-o panică greu de descris, mai greu de îndurat decât faptul că fusese luat cu forţa. Nu avea capacitatea necesară pentru a se bucura de ceea ce, în mod normal, ar fi putut fi o călătorie minunată în josul râului Marcel, prin ţinuturile pastorale ale tărâmului Caux, spre Templar.

Terminase în sfârşit a treisprezecea ediţie a *Atlasului* şi îşi îngăduise un moment de sărbătoare – o sticlă de colecţie cu coniac excelent –, când în casa lui a sosit pe neaşteptate primul oaspete neinvitat.

Clothilde era foarte agitată şi vorbea întruna de primejdia în care se aflau copiii. Axle fusese uimit de

starea în care se afla când ajunsese la estacadă. Veşmântul îi era roşu şi murdar, de pe urma eforturilor pe care le făcuse ca să scape de Vinegret. Era trasă la faţă şi atât de slăbită, încât îl sperie şi îl nedumeri pe bătrânul estacagiu. Preţ de câteva minute, absolut uluit, Axle nu înţelesese nimic din ce-i spunea ea, despre ce vorbea. Apoi, după o înghiţitură de coniac, domniţa se mai linişti. Îl găsise în birou şi prin urmare se aflau în atmosfera confortabilă creată de cărţile lui vechi şi masive. O singură privire aruncată volumelor lui Verdegris o readuse însă în starea de agitaţie de mai devreme. Exact când o mai calmase, ea începu iar să se plimbe prin încăpere, frângându-şi mâinile, scoţând uneori strigăte de adâncă disperare, smulgându-şi părul şi comportându-se complet altfel decât oricare dintre oaspeţii pe care îi mai avusese. Era evident că nu se simţea bine. În sfârşit, cu ajutorul unor săruri, îşi reveni, iar el reuşi să o liniştească într-atât, încât să afle de la ea întreaga poveste.

La început, Axle ascultă plăcut surprins veştile despre tinerii lui prieteni, dar, pe măsură ce Clothilde povestea, îngrijorarea îi reveni, înzecită.

Ea îi istorisi cum îi condusese pe Ivy şi pe tovarăşul ei degustător pe drumuri lăturalnice pe spre Templar – şi de acolo mai departe, spre Pimcaux. O luaseră pe drumul din Subpădure şi apoi prin Eath. Vinegret fusese însă şiret şi îi ajunsese din urmă la abaţia Zenit. Acolo, în timp ce încerca să-l păcălească pe conducătorul Breslei, Clothilde o pierduse pe Ivy. Voia să-i ţină departe unul de altul, ştiind că, dacă el o întâlnea pe Ivy, totul era pierdut. Când Vinegret descoperise trădarea Clothildei, o întemniţase în abaţie. Fusese foarte mânios.

— Chiar îmi este sortit să dau greş? Trebuie să o găsim pe fată! Tu o poţi convinge să vină la Pimcaux, pe tine te va asculta. Pentru bunicul meu fiecare minut contează. Dacă o găseşte Vinegret pe Ivy… o s-o distrugă – şi odată cu ea, şansa de a vedea Profeţia împlinită. Axle, o

să ne distrugă pe toţi.

Deşi Axle nu o prea avea la inimă pe Clothilde, ştia că nu poate să o refuze.

Hotărâră să pornească la drum chiar în noaptea aceea. Axle avea o mică barcă, ancorată în tufişurile de la baza unuia dintre pilonii estacadei. Putea fi repede pregătită de plecare. Nu era un moment prielnic pentru călătorie, Vânturile din Caux încă suflau cu toată puterea, dar nu aveau de ales.

Desigur, din plan nu făcea parte confiscarea ambarcaţiunii de către Expulzat şi transformarea lor în prizonieri.

Servitorul lui Vinegret nu părăsise Pădurea Sudică şi zona din preajma Nestematei Scobite. Stătuse la pândă, în speranţa de a-şi prinde prada, socotind că era foarte probabil ca, la un moment dat, fata să se întoarcă acasă. Avea o fire atât de cumplită, că nu-l deranja că trebuie să-şi aştepte prada. În Pădure, pândise printre plante şi animale, mâncând vietăţile mici cu totul, uneori fără a le mai frige, şi bând apă din pâraie noroioase.

Uneori dormise în cortul din voal alb în care le şi luase urma călătorilor. Atât mai rămăsese din Subpădure, dar locul nu îl prea interesa. Îi urmărise pe copii până la intrare şi pregătise un foc al cărui fum avea să îi scoată afară. Ciudat însă, înainte ca el să apuce să facă mare lucru, groapa dinăuntrul cortului se închisese complet, foarte repede, ca şi cum solul se recompunea într-un tot. Nu mai rămăsese nimic, absolut nicio urmă din tunelul spre acea lume pierdută. Dar cum el nu cunoscuse Subpădurea, nu simţise nicio pierdere; cortul, în schimb, i-a oferit exact la timp un adăpost din calea Vânturilor distrugătoare.

Dacă nu s-ar fi întors la micul pod, pentru a spiona ce mai era pe la Nestemată, nici nu ar fi văzut-o pe Clothilde.

Ochii i se îngustaseră, urmărind-o cum se strecoară pe sub estacadă, cu rochia care flutura în urma ei, pe

fundalul cerului întunecat, ca o flacără stacojie.

Cu o lovitură de picior, deschisese cu uşurinţă uşiţa roşie şi îi săltase pe fugari.

— Axle! strigă Ivy.

Mai bucuroasă decât acum fusese doar când îşi revăzuse unchiul, după un an de aşteptare.

Expulzatul, cel care îl capturase pe Axle, era derutat. Crezuse că a lăsat în urmă Pădurea – şi când colo, iat-o din nou, pretutindeni, dintr-odată. Mai mult, creştea chiar sub ochii lui, acoperindu-i stăpânul!

Sorrel Flux se strecurase cu uşurinţă pe lângă Expulzat, căzut pradă uimirii, şi se furişa acum de-a lungul holului lustruit, cu gălbenelele înflorindu-i debordant pe umeri.

Nici Ivy Manx nu rămăsese cu mult în urmă. Cum nu cunoştea deloc alcătuirea înşelătoare a castelului, trebuia să nu-l scape din ochi pe Flux. Nu era timp să sărbătorească revederea. Din fericire, Flux lăsa în urma lui o dâră de petale.

Capitolul cincizeci şi şapte – Bucătăria regelui

Flux îşi petrecuse cea mai mare parte din nopţile lui fără somn eliminând posibilele localizări ale Intrării, însă căutarea lui nu avusese succes până în această dimineaţă, când luase cu forţa cheia bucătăriei de la Umilus Iarbă neagră. Era, exact aşa cum spuneau paginile acelea vechi şi enervante, ascunsă, dar la vedere.

În bucătărie, Umilus Iarbă neagră era legat fedeleş de scaun, întocmai cum îl lăsase Flux.

Dacă regele Mătrăgună nu s-ar fi temut într-atât să nu fie otrăvit, lăsându-i lui Umilus doar o singură cheie a bucătăriei, probabil că Intrarea ar fi fost descoperită cu mult mai repede. (Sau poate că nu, căci cei care scotociseră castelul în căutarea dispărutului rege

Verdegris aveau să jure mai târziu că ea nu fusese acolo, ca şi cum Intrarea nu voia să fie descoperită.)

În faţa ei fusese împins un stelaj înalt de rafturi şubrede, folosit pe post de cămară, ce adăpostea felurite lucruri şi ustensile pentru gătit. Sorrel Flux găsise destulă putere pentru a-l face să alunece puţin într-o parte, atât cât să se poată strecura pe lângă, în spatele lui. Deşi uşa părea destul de simplă, dădu de o altă problemă: nu părea să aibă pe nicăieri vreun buton sau o clanţă; numai un ciocănel de aur.

Reveni în bucătărie, frecându-şi bărbia, iritat.

— Mai ai vreo cheie pentru uşa asta? îl întrebă Flux pe tovarăşul lui imobilizat.

După privirea holbată a lui Umilus, Flux îşi dădu seama că nu, aşa că, descurajat, începu să dea cu piciorul în rafturi, înjurând. Cutii cu frunze de ceai mucegăite şi sticluţe cu condimente plutiră prin aer, dându-i lui Flux o oarecare satisfacţie.

De-abia atunci zări la picioarele lui o lespede din piatră mai ciudată. Era aşezată ca şi cum făcea parte din podea, chiar în faţa uşii. Mare şi dreptunghiulară, părea să aibă pe ea o inscripţie. Flux îşi adună bruma de forţă în braţele uscăţive şi, cu un zăngănit puternic, reuşi să împingă raftul din calea lui, împroşcând peste tot un nor de zahăr şi făină.

Furia lui crescândă fu domolită de sosirea lui Ivy. Era pentru prima oară când fata chiar se bucura că îl vede pe fostul ei degustător, căruia îi pierduse urma înainte de a coborî în Grădinile Cenuşii.

— Nu te apropia... îi ceru Flux, ţintuind-o cu degetul lui lung şi subţire, în timp ce din guler îi înfloreau gălbenele. Îngenunche, încercând să dea la o parte făina de pe lespede, cu o expresie încă destul de ameninţătoare, încât s-o ţină departe pe Ivy.

Pe piatră scria doar:

Pimcaux

Urma o săgeată delicată ce îndruma spre Intrare şi dincolo de ea.

— Da, da. Pimcaux. Dar cum? Cum deschid uşa?

Lovi cu putere ciocănelul.

O clipă, totul încremeni.

Încet, apoi, foarte încet, uşa se deschise, grea şi tăcută, înspre bucătărie.

Sorrel Flux, încă în genunchi, se trase înapoi pentru a-i face loc. Şi el, şi Ivy, uitând de lupta dintre ei, aşteptară cu sufletul la gură să vadă ce îi întâmpina de cealaltă parte. (Nu aveau să fie dezamăgiţi.) În spatele lor, din Grădini sosi Clothilde, care o urmase cu paşi mari pe Ivy prin castel.

Ivy aşteptă, înlemnită. Era copleşită de un sentiment de dor adânc, un dor de casă sufocant, în acelaşi timp cunoscut, dar şi diferit de tot ce simţise până atunci. Cam la fel ca în visele ei, mai ales cele din copilărie, când inima îi bătea cu putere în trup. Doar că acum, îşi dădu brusc seama, nu inima ei tresălta, ci preţioasa nestemată roşie, care fremăta nerăbdătoare într-unul dintre buzunarele interioare ale robei de degustător.

Palpita şi sălta cu atâta putere, încât Ivy îşi luă ochii de la Intrare şi privi ciudata piatră.

Sorrel Flux se ridică şi se răsuci, iar dacă prezenţa lui Clothilde îl surprinse, nu lăsă să se vadă asta. Totuşi, o ştia mai degrabă plutind de colo-colo în rochia ei albă. Ajunsese să o cunoască bine în toţi anii cât fusese în slujba lui Vidal Vinegret. Directorul îl trimisese la Nestemata Scobită tocmai ca s-o ţină pe ea departe. Vinegret se temuse ca ea să nu ajungă prima la Ivy şi se pare că aşa se şi întâmplase.

Flux schiţă un fel de zâmbet şi era pe punctul de a spune ceva răutăcios, când o forţă îl trânti la pământ, luându-l prin surprindere. Petale de gălbenele zburau în jur ca nişte confeti. Nu văzuse nimic altceva decât o dâră albă şi, straniu, simţise un miros rece şi proaspăt („de

creste de munte?” se întrebă el). Acum se afla din nou trântit la podea, zăcând într-o poziţie cu totul inconfortabilă.

Clothilde alergă la uşă şi întinse mâna:

— Ivy, repede, pe aici!

Flux, care crezuse iniţial că poate fiara cea albă îi rupsese coloana, îşi dădu curând seama că doar i se tăiase respiraţia, preţ de o clipă. Dar întâmplarea îl făcu să intre într-o stare şi mai proastă. Scoase pe gură primul lucru care îi veni în minte, la nimereală, sperând că astfel va câştiga timpul necesar pentru a se ridica în picioare ca să treacă dincolo de Uşă.

— Nu ţi-a spus nimic despre tatăl tău, bănuiesc. Nu-i aşa, drăguţă Ivy?

Cuvintele lui, însoţite de rânjetul binecunoscut, avură efectul scontat.

În sufragerie avea loc o schimbare interesantă.

Printre ierburile şi roiurile de insecte care ieşiseră din panourile ţesute ale tapiseriilor, doi oameni total diferiţi erau prinşi în confruntarea clasică dintre bine şi rău.

— Asta e opera ta? îl întrebă Vinegret pe Cecil, referindu-se la brusca invazie de vegetaţie de care erau înconjuraţi.

Din covorul de sub ei se născuse o mlaştină, plină de bălţi noroioase şi de flori ciudat mirositoare. O broască ţopăi până la piciorul temutului Director al Breslei, alungând o libelulă. De undeva de sub apele mocirloase ieşeau bule mari.

— Nici pe departe, răspunse calm Cecil. Eu doar am dat o mână de ajutor.

— N-ai fost niciodată un lăudăros, nu-i aşa, Cecil?

— Bănuiesc că ţie aşa ţi se pare, Vidal.

— Aş vrea să pot spune că modestia ta e

încântătoare. Dar nu e. E doar demodată. Şi plictisitoare. Tocmai pentru că ai ales căile vechi, eşti aici, în lanţuri.

Vinegret se căzni să-şi întoarcă faţa plină de cicatrici spre Expulzat, care se afla încă la intrare, înlemnit şi confuz.

— Treci încoace şi ajută-mă să mă ridic din scaunul ăsta! şuieră el spre silueta învăluită în mantia cu glugă.

— Căile vechi? Mai există şi altceva demn de ales? întrebă retoric Cecil.

Pe faţa lui Vinegret trecu o umbră.

— Nu ai avut tu ochi să vezi… evoluţia. Lucrurile se schimbă, Cecil, trebuia de mult să se întâmple asta. Cum este calea ta? Veche şi uitată, aşa este. Praf şi amintiri, la fel ca bătrânul. Otrăvirea reprezintă evoluţia naturală de la farmacopatie… aşa cum e fumul de la foc. Puterile mele le-au depăşit cu mult pe toate cele avute vreodată de Verdegris!

— I-ai furat cea mai de preţ realizare şi ai pretins că e a ta, îi răspunse sec Cecil.

Directorul Breslei se aplecă uşor înainte, opintindu-se în legături.

— Dacă doreşti, încă se mai poate găsi un loc pentru tine la Rocamadour, o să am eu grijă de asta.

Îşi coborî vocea, transformând-o într-un şuierat:

— E ultima ta şansă, Manx!

— Calea mea – aşa cum e, veche sau nouă – nu acceptă în niciun caz trădarea.

— Cum vrei, farmacopatule, spuse Vinegret, apoi scuipă. Ai ales înfrângerea.

— Poate. Însă ştii la fel de bine ca şi mine că Verdegris trăieşte încă. Ai dat greş cu ultima ta însărcinare, Vidal. Regele se va întoarce. Şi te va căuta.

Expulzatul reuşise între timp să rupă cea mai mare parte a vegetaţiei crescute în jurul trupului bărbatului orb, aşa că Vinegret se ridică, agitându-şi bastonul înspre Cecil, în timp ce fire de iederă îi cădeau de pe braţul eliberat.

Ridicat acum în picioare, statura lui impozantă era impresionantă, chiar alături de Expulzat.

— Nimeni n-o să-l salveze pe Verdegris, nebunule. Iar fără ajutorul Nobilului Vlăstar, nu mai are mult. Tu unde o să fii, după ce bătrânul şi ologul tău rege o dispară?

Se sprijini în bastonul lui întunecat, în vârful căruia strălucea o nestemată.

— Scapă de el, ordonă el. Până mă întorc!

Conducătorul Breslei îşi întoarse după aceea spre Cecil faţa înfiorătoare.

— Trebuie să mă ocup de o fetiţă.

Chipul îi fu brăzdat de un rânjet groaznic.

Capitolul cincizeci şi opt – Vântul

Să ne întoarcem o clipă la vântul ştrengar. Câte pagube făcuse în toţi anii de când sufla peste ţară? Deşi locuitorii greu încercaţi din Caux aproape că scăpaseră de anotimpul lor, Vânturile mai aveau de îndeplinit o ultimă faptă răutăcioasă.

Vijelia cu pricina nu era decât o adiere atunci când se iscă, sus pe munte. Prinse viteză însă pe măsură ce venea la vale, spre Templar, iar atunci când trecu şfichiuind peste râul Marcel – unde Găgăuţă îşi reluase veghea la fereastră –, devenise deja un vânt puternic. Avea destulă forţă pentru a răsturna unele dintre cele mai solide standuri de pe stradă, stârnind de-a lungul podului Knox o cascadă de ciuperci otrăvitoare care se rostogoleau care-ncotro, ca nişte gheme îmbulinate. Dar nu se potoli.

Vântul biciui îngustele străzi pietruite ale oraşului, stârnind în cale mici vârtejuri de praf şi mizerie. Aţâţător şi haotic, se ridică din nou în văzduh, unde în curând avea să-şi încheie teroarea cu un ultim atac mişelesc.

Înainte de momentul în care acest vânt se pregătea în cerul de deasupra castelului, dedesubt, în bucătărie, Ivy şi Rowan se desfătau cu prima imagine a ţinutului Pimcaux cel plin de comori. Erau învăluiţi într-o lumină aurie, care

o făcea pe Ivy să semene cu o statuie de preţ, dar care nu prea îl avantaja pe Flux.

Sorrel îşi aminti ce plăcut era să părăsească ţinutul Caux şi să aibă parte de un nou început. Pentru asta, însă, trebuia să se ridice în picioare (copila aia răzgâiată avea să plătească dacă el păţise ceva!) şi să-şi facă loc pe lângă rochia roşie a femeii aceleia îngrozitoare. Regreta amarnic că nu apucase să se înfrupte la masă din mistreţul căutător de nestemate.

Clothilde stătea în prag – chiar în dreptul Intrării – cu o mână întinsă spre Ivy, pe care o implora să vină cu ea. Flux observă cu satisfacţie că mâna cealaltă îi era încleştată de trup, ca şi cum ar fi fost pradă unei mari dureri, şi că tenul ei, de obicei ivoriu, acum devenise cenuşiu. Rochia îi era şi ea murdară şi zdrenţuită. Nu o mai văzuse niciodată dând semne de atâta slăbiciune, iar de îndată ce avea să găsească puţin timp, Flux plănuia să-i savureze suferinţa.

— În mod clar roşul nu te avantajează, spuse degustătorul pe un ton sarcastic.

— Nu-l asculta, Ivy! o imploră Clothilde, neluând în seamă vorbele lui Flux. Trebuie să ai încredere în mine. O să-ţi explic totul, îţi promit! Grăbeşte-te, însă! Trebuie să plecăm chiar acum!

— Prin urmare, chiar nu ţi-a spus nimic despre tatăl tău.

Flux se delecta cu această informaţie. Întotdeauna îi plăcuse să fie purtător de veşti proaste.

Ivy stătea nemişcată. Pimcaux o atrăgea. Ceea ce văzu prin Intrare, deşi era doar un fragment dintr-o viziune, îi răpise inima, aşa cum se petrecuse cu atâţia alţii înaintea ei. Dar Flux îi distrăgea atenţia. Şi el se mişca, îşi dădu seama, sprijinit în genunchi şi în palme, împingându-şi încet în sus restul corpului uscăţiv.

— E curios că subiectul nu a fost abordat până acum.

Se distra privind vesel când la femeie, când la fată.

— Ivy, cuvintele lui sunt pline de venin, nu-l asculta! o imploră iarăşi Clothilde.

— Ei bine, o să am eu plăcerea de a-i spune totul fetei, dacă nu vrei s-o faci tu.

Sorrel Flux se întoarse spre fosta lui clientă (dacă Ivy putea fi într-adevăr fi considerată astfel, ţinând cont de faptul că el nu prea făcuse mare lucru s-o ajute, cât stătuse la moară) şi deschise gura, pentru a-şi umezi buzele cu limba. Brusc însă îi căzu faţa – şi umerii, şi întreaga robă de gălbenele. Florile se veştejiră pe loc, iar petalele căzură la picioare, uscate şi mototolite. În spatele lui Ivy, Flux văzu un om care încă mai avea puteri asupra lui: inconfundabila siluetă a fostului său stăpân.

Ivy se întoarse şi îl văzu şi ea pe Vidal Vinegret, în uşa bucătăriei. Imediat ce-l zări pe Director, lui Flux îi pieri orice urmă de curaj – asemenea copoilor, ceva mai devreme. Dusă era toată plăcerea pe care i-o provocase nefericirea lui Ivy cu doar câteva minute mai înainte.

— Vinegret! scheună el.

Vidal Vinegret era într-adevăr o apariţie.

Odată cu Vinegret sosi şi vântul cel nerod – ca şi cum chiar el l-ar fi invocat, pentru a-i servi scopurilor sale pline de răutate. Îi sufla nebuneşte prin păr şi îi flutura roba în jurul trupului înalt. Stătea acolo, fără să înainteze, agitându-şi în aer bastonul.

Numai că vântul nu se opri în părul lui Vinegret.

Trecu pe lângă Ivy şi Măcuşor şi, ca şi când ar fi fost asmuţit de Vinegret însuşi, îl luă cu asalt pe Sorrel Flux, ridicându-l de la pământ şi izbindu-l de tocul Intrării. Pentru a doua oară în viaţa lui, acesta simţi că i se taie răsuflarea.

Fostul lui patron, însă, cu vântul sub comandă, îi făcuse de fapt fără să vrea o mare favoare. Se afla acum în pragul Intrării şi al pasajului spre Pimcaux, iar când îşi dădu seama de acest lucru, tremuratul i se mai potoli.

— Mare păcat să lipseşti de la reuniunea de familie,

spuse el scrâşnind din dinţi şi îmbrâncind-o pe Clothilde ca să-şi facă loc să treacă dincolo, unde era în siguranţă.

— Ivy, Ivy! strigă Clothilde din prag, disperată. Trebuie să vii imediat!

Apoi Sorrel şi Clothilde dispărură, căci vântul provocă un ultim neajuns; trânti uşa Intrării, închizând-o înainte ca Ivy să mai poată face ceva.

Copila rămase împietrită, cu imaginea aurie a ţinutului Pimcaux viu întipărită în minte şi, după cum se dovedi, şi în ochi.

Capitolul cincizeci şi nouă – Profeţia

Ivy alergă spre Intrare, dar era deja prea târziu; străvechea vrajă care o crease o ferecase foarte bine. Spre groaza ei, Ivy văzu cum în faţa ochilor ei dispărea de pe lespede inscripţia de pe piatra mesager pe care stătea.

Se întoarse încet spre ticălosul de Director. Fără Vânturi, în încăpere era o linişte neobişnuită.

— E timpul pentru ceea ce ar fi trebuit să fac încă de acum unsprezece ani, dacă nu se amesteca mama ta.

Vinegret schiţă un zâmbet sinistru. Mâna lui apucă enorma nestemată din vârful bastonului său şi o ridică încet, îndreptând spre Ivy capătul ascuţit. Cu un clinchet uşor, un cârlig ascuns ieşi din capătul bastonului; acesta era motivul panicii lui Sorrel Flux. Din doi paşi, Directorul străbătu încăperea, iar Ivy nu mai avu decât o clipă în care să simtă liniştea dată de propria ei nestemată care îi pulsa în palmă cu un ritm egal. Faţa lui Vinegret trăda satisfacţia – ochii erau două adâncituri goale, iar acum, de aproape, Ivy simţi cum e cuprinsă de un val de repulsie.

— Ce ciudat! Atâta suferinţă aruncată asupra mea de cineva atât de mic!

Se îndreptă spre ea cu o grimasă nemiloasă. În faţa lui nu se afla un copil, ci sursa desfigurării şi a durerii lui. Scuipă.

— Tu… izvorul suferinţei mele! Nobilul Vlăstar! Din

cauza ta am orbit, trădat de afurisita aia de Profeţie. Trădat de tine. Priveşte-mi faţa, copilă, şi aceste cicatrici. E ca şi cum mi-ai fi scos chiar tu ochii, cu propriile-ţi mâini! Însă pot să văd – da, pot să văd. Văd că Profeţia a eşuat, şi tu odată cu ea. Văd că eşti sortită pieirii.

Răsuflarea lui urât mirositoare ajungea până la ea şi fata simţi că nu mai are aer. Ivy se gândi la unchiul ei, apoi la faptul că nu dusese la capăt misiunea cu care venise aici.

În palma lui Ivy se întâmpla însă ceva absolut inimaginabil şi, deşi Vinegret începuse să descrie sinistru amănuntele morţii ei, ea nici nu îl luă în seamă.

Nestemata. O smulsese pur şi simplu din gheara lui Flux, acolo, în birtul unchiului ei. Fusese recuperată din adâncimile de gheaţă ale munţilor, întorcându-se la ea în botul unui mistreţ căutător de nestemate. Îi arătase calea în clipe întunecate. Nestemata lui Ivy, imperfectă şi scobită, palpita acum în palma ei, călăuzită de propria-i magie. Cu o explozie de strălucire – Ivy trebui să-şi acopere ochii cu mâna –, nestemata cea roşie zvâcnea şi palpita, iar şi iar. Încă o dată şi, de-a lungul crăpăturii centrale, o lumină scânteietoare o traversă dintr-un capăt în altul şi înapoi.

Apoi, cu o zvâcnitură bruscă, se sparse.

Mai bine spus, se sparse în două, deschizându-se.

Din interiorul pietrei ieşi cea mai neobişnuită şi mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată. Preţ de o clipă se aşeză în palma ei, odihnindu-se. Apoi, spre totala încântare şi uimire a lui Ivy, îşi desfăcu aripile roşii transparente, care luceau ca mici vitralii. Creatura era cât palma ei de mare şi îşi agita aripile, de probă. O scânteie de lumină luci iar din nestemată, acum mai strălucitoare, venind chiar din punctul central al creaturii.

Nestemata lui Ivy se transformase, după cât părea, în ceva ce aducea mult cu un încântător şi uluitor fluture.

Deşi al ei fu primul, nu a fost nici pe departe singurul care a apărut.

Vidal Vinegret se opri din mers, căci măciulia bastonului se clătină, crăpă şi îi scăpă din mână. Odată ce ea se sparse în bucăţi, bastonul căzu cu zgomot pe podeaua bucătăriei şi îl lăsă neajutorat pe orb. Nestemata ce-i atârna la gât scăpă din legăturile ei filigranate şi sări în sus, deasupra capului lui, pentru a i se alătura nestematei lui Ivy. Agitându-şi braţele în aer şi pipăind în jur, în căutarea bastonului vrăjit, Directorul se schimbă brusc şi pentru prima dată se înfăţişă exact aşa cum era de fapt, un orb. Dintre buzele rânjite îi scăpă un urlet.

Ivy trecu cât putu de repede pe lângă el şi se îndreptă către Grădinile Cenuşii.

Şi cum arătau acum Grădinile! Ieşite de sub vraja întunecată care le alungase culorile, străluceau într-o

întreagă paletă de nuanţe, ale nenumăratelor nestemate care se adunau acolo, ca un ghem de beculeţe luminoase. Clipeau şi îşi agitau aripile şi veneau tot mai multe.

Se adunară pe fântână şi îi redară măslinului argintiu culoarea. Tufele cenuşii de trandafiri reînviară, deschizându-şi flori mai colorate decât avusese până atunci vreun trandafir, însoţite de un parfum nepământesc. În copacul preferat al reginei, merele otrăvitoare se ofiliră şi muriră, căzând la pământ ca nişte păstăi goale.

În castel, pe când regina Mătrăgună mai dormea încă sub o pernă de lichen de prun, nestematele de cristal din coroana ei săriră şi se treziră la viaţă, în primul lor zbor dând ocol sălii împădurite. În ultimul panou al tapiseriilor fermecate, sute de puncte colorate începură să se transforme şi curând încăperea prinse viaţă, într-un dans al luminilor.

De fapt, acest fenomen neobişnuit avea loc peste tot în ţinutul Caux.

Marile magazine de nestemate ale Breslei Degustătorilor dispăreau, spre adânca tulburare a prorectorului însărcinat cu paza lor.

Comorile regelui se transformară toate.

Iar în adâncul minelor, în creierii munţilor ce străjuiau întregul ţinut, minerii erau şi ei uluiţi de transformarea incredibilă a pietrelor.

Cerul nopţii era plin de lumina lor, cum curgeau de pe vârful muntelui în jos pe Nodurile Povârnite, asemeni unui uriaş fluviu-curcubeu. Toate privirile celor din Templar erau îndreptate spre munţi şi spre cerul întunecat, iar toţi cei de la poale rămăseseră înmărmuriţi la vederea splendidei lumini – mai minunată şi mai tulburătoare decât orice foc de artificii.

În dimineaţa următoare, toată lumea era de acord că nestematele scânteietoare ofereau cel mai frumos răsărit văzut vreodată. Acesta anunţa o nouă zi, care se coborî peste Caux, iar cu ea, sosi vuiet de şoapte despre

străvechea Profeţie – cea aproape uitată, care vorbea despre un Nobil Vlăstar – care în sfârşit începuse.

Capitolul şaizeci – Regăsirea

În zilele care urmară, Găgăuţă şi Peps răspândiră vestea că domnia întunecată a Mătrăgunelor se încheiase în sfârşit. O mare alinare cuprinse mai întâi vechea capitală, apoi, cu repeziciune, întreaga ţară. Ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn lung şi capricios, locuitorii din Caux redeveniră buni.

Sărbătoarea pe care o pusese la cale regina Mătrăgună avu loc până la urmă, dar cu o mare diferenţă. Nu mai urma să aibă loc execuţia lui Cecil Manx, Maestru farmacopat; de fapt, nu mai avu loc nicio execuţie. Niciodată! Sărbătoarea instaurată pe vremuri de bunul rege Verdegris, şi întinată de Mătrăgune, îşi redobândise farmecul de odinioară.

În seara Festivalului, o briză blândă plutea prin vechiul oraş. Străzile din Templar erau decorate cu buchete parfumate ce răspândeau o mireasmă puternică, împrospătând aerul. Pe fiecare pervaz liber luceau pocale cu lumânări, iar pe apele râului Marcel pâlpâiau lampioane strălucitoare.

Locuitorii din Templar ieşiseră să se veselească şi să sărbătorească sfârşitul domniei Mătrăgunelor.

— Ivy, ce s-a întâmplat cu părul tău?

Când o văzu, Rowan – ca toţi ceilalţi, de altfel – scoase o exclamaţie de uimire. Părul ei blond căpătase o neobişnuită nuanţă aurie, care îi pătrunsese şi în ochi, unde străfulgerări metalice luceau în lumină ca o pulbere de aur.

— Cred că s-a întâmplat când m-am uitat prin Intrare, spuse fata.

— Ce-ai văzut? şopti Rowan uluit. Cum arată

Pimcaux?

Ivy ridică din umeri:

— Numai câmpuri de flori galbene, cât vezi cu ochii.

Avea să-şi amintească toată viaţa acea imagine furată din tărâmul de dincolo.

— Asta-i tot? nu-şi putu ascunde Rowan dezamăgirea, trădată de voce.

Nu-i era clar la ce se aşteptase, dar cu siguranţă trebuia să fie ceva mai spectaculos.

— Rowan, continuă Ivy. Erau flori de cincifoi.

Rowan rămase tăcut, înţelegând câtă magie se afla acolo.

De la fereastra lui Peps, imaginea festivităţilor era spectaculoasă şi, pentru a nu fi întrecut, Peps era el însuşi gazda unei alese sărbători. Ivy îi reîntâlni cu bucurie pe Axle, Cecil şi Peps, iar Rowan îi relată ce se întâmplase în timp ce ea alerga pe urmele lui Flux spre Intrare.

Axle îşi folosise cleştii de buzunar, povesti Rowan, pentru a-l elibera pe Cecil din legături, însă nodul rezistase. Iar Expulzatul ieşise din starea de uluială, începând apoi să-i desfacă legăturile stăpânului său, îndreptându-se curând după aceea spre unchiul lui Ivy. Chiar atunci, îşi făcuse apariţia ultimul membru al grupului, cu desăvârşire uitat.

Hâş sosi spintecând aerul, spre bucuria prietenilor ei aflaţi la ananghie. Zbură spre Expulzat, chitită să-l orbească pe servitorul Breslei, de parcă bătrâna pasăre aşteptase acest prilej de la precedenta întâlnire. Bătrâna cioară îl forţă pe Expulzat să se retragă, cuprins de panică, iar acesta, împiedicându-se, căzu într-o tufă de urzici, scoţând un urlet de agonie. De acolo, se târî în mlaştina care apăruse, unde îşi găsi sfârşitul în pântecele unei gigantice plante-urcior – din acelea care preferă carnea – care îşi făcuse cuib acolo.

Ivy făcu ochii mari, gândindu-se la perspectiva de a fi digerat de viu în burta unei plante mâncătoare de oameni,

însă Rowan istorisi mai departe.

Cunoscând licoarea-somnifer folosită de Ivy, Cecil şi Axle îi revigorară pe toţi prietenii aflaţi la masă cu antidotul găsit, care creştea la îndemână sub forma unei tufe de ierburi.

— Pur şi simplu pătrunjel, mărturisi Axle, zâmbind. Un antidot obişnuit pentru numeroase otrăvuri. De-aia găsiţi de multe ori un fir de pătrunjel în farfurie!

Când se trezi, pe Rowan nu-l miră că nu reuşise să depisteze Masca nopţii.

— Îmi pare rău că a trebuit să-ţi dau şi ţie din licoarea în care am pus somnifer, se scuză Ivy.

— Nu-i nimic.

Zâmbi, apoi povesti mai departe.

La început Peps fusese cam alarmat şi dezorientat când îl zărise lângă el pe fratele lui, Axle, dar după ce-şi alungă lichenii care-i creşteau în barbă îşi regăsi ospitalitatea.

Cu ajutorul lui Trindle şi al altor câţiva clienţi obişnuiţi ai lui – patronul restaurantului fusese înştiinţat de Găgăuţă despre sosirea Expulzatului şi îl urmase fără ezitare la palat –, grupul avu grijă de toţi ceilalţi. Familia regală, împreună cu Cronicarul, ajunse temporar în pivniţă, printre grămezile de lucruri rămase de la Verdegris.

Toţi se bucurară să se întoarcă în locuinţa de sub pod a estacagiului şi să-l asigure pe Găgăuţă că totul era cu adevărat bine. După ce se stinse surpriza iniţială a întâlnirii cu fratele sihastru al lui Peps, încântat, Găgăuţă le aduse tuturor o ceaşcă revigorantă de ceai şi un mic dejun sănătos.

Terminându-şi povestea, Rowan zâmbi.

— Dar unde e Hâş?

Ivy se uită împrejur, nerăbdătoare să-şi vadă prietena, în timp ce peste ceilalţi se aşternu tăcerea.

— Când s-au retras tapiseriile, a plecat cu ele, îi

explică blând Cecil.

— Cum? Unde a plecat?

— E greu de spus. În tapiserii. Au fost ţesute printr-o vrajă puternică a lui Verdegris, ştii asta. O să vezi mâine, o să te duc să-ţi arăt. Stă cocoţată pe umărul unei fete, în ultimul panou. Şi pare foarte mulţumită, aş putea spune.

— Aşa şi trebuie, încuviinţă Axle.

— Hâş… Nu mă văd trăind fără ea, aici sau în altă parte, spuse Ivy.

Brusc se simţi tristă, iar mintea îi zbură din nou către Pimcaux. O chinuia gândul amar că Sorrel Flux, gălbejitul ăla îngrozitor, se afla undeva pe-acolo, răspândind în cale numai dezastru. El era acolo, pe când ea, nu. Vinegret avusese dreptate, nu reuşise să împlinească Profeţia.

Petrecerea devenise mai gălăgioasă, iar Peps radia şi se amuza nemaipomenit. În acea seară avea să spună de zeci de ori povestea castelului şi a decăderii Mătrăgunelor, fără să fie deloc deranjat de faptul că aproape tot timpul evenimentelor dormise buştean.

Axle, Cecil şi cei doi copii se retraseră lângă fereastră, unde era ceva mai multă linişte.

— Eşti menită să mergi la Pimcaux, Ivy. Şi, într-un fel sau altul, vei ajunge acolo, rosti Cecil gânditor.

— Cum? Intrarea este din nou ferecată. Am văzut cum a dispărut inscripţia de pe piatra mesager.

Priveau cum sub ei plutesc lumânările pe râul Marcel. Apoi, în faţa ei, în locul unde stătea, la fereastra lui Peps, Ivy auzi nişte lovituri uşoare. Dincolo de geamul gros, agitându-şi aripile în noapte, se vedea silueta delicată a unui fluture roşu.

— Ivy, sunt sigur… nu e nestemata ta? exclamă Rowan, pe când fluturele pătrunsese prin geamul deschis.

Ivy zâmbi şi îl privi cum îşi întindea aripile spectaculoase.

— Mama ta ţi-a dat acea nestemată, spuse blând Cecil. Era chinuită de îndoieli, dar până la urmă tot la tine

ţinea mai mult.

Ivy se gândi la Clothilde, la ultima ei imagine a ei.

Axle îşi drese glasul.

— Când s-a născut mama ta, Ivy, toată lumea a sperat că ea era cea care urma să salveze ţinutul Caux. Cred că şi ea şi-a dorit prea mult această moştenire, moştenirea ta, şi şi-a pierdut capul.

— Flux voia să-mi vorbească despre tatăl meu, spuse încet, ca o şoaptă, Ivy.

— Flux? Cuvintele lui sunt pline de venin şi făcute doar să rănească, mârâi Axle.

Nestemata roşie zbură lin, creând cu lumina ei pâlpâitoare un desen. Vrăjită, Ivy îi urmă traiectoria curioasă, spre aripa întunecată, din spate, a vastului apartament al lui Peps. Se aflau lângă digul de vest, unde Knox era ancorat în stâncă. Acolo, lângă o veche piatră unghiulară, mai deschisă la culoare şi mai veche decât stânca dimprejur, nestemata se aşeză, strălucind şi mai puternic în timp ce bătea din aripi.

Se holbară cu toţii la piatra goală, care părea oarecum cunoscută.

— Ce e aia? întrebă Rowan. E o piatră mesager?

— Nu e nimic, spuse Ivy, trecându-şi mâna peste piatră.

— Priveşte! nu se lăsă Rowan descurajat.

Într-adevăr, pe când cei patru priveau piatra goală, începu să iasă la iveală – vag zgâriată pe suprafaţă – o inscripţie abia întrezărită, ca şi cum ar fi fost scrisă de o mână invizibilă. Axle deveni grav.

— În scrierile regelui Verdegris se vorbeşte şi de o altă Uşă.

Ezită, aruncându-i o privire lui Cecil.

— Dar este ceva nesigur, considerat a fi doar un zvon. Lipsesc paginile, din păcate. Au fost rupte din carte cu mult timp în urmă şi probabil că s-au pierdut sau au fost distruse.

— O altă uşă spre Pimcaux!

Inima lui Ivy începu să bată cu putere.

Rowan tăcea, amintindu-şi ce experienţă intensă avusese el cu manuscrisul lui Verdegris – ceva nu foarte plăcut.

— Aşa e scris.

Priviră cu respiraţia tăiată cum mâna invizibilă completa ultimele înflorituri de pe piatra mesager.

373 cioţi până la Pimcaux

— Din abaţia neagră unde trădarea creşte, a doua şansă poate se iveşte, recită Axle în şoaptă.

— Să însemne asta ceea ce cred eu? întrebă Ivy, cuprinsă de o mare însufleţire.

— Da, spuse Cecil sumbru. Există o uşă dosnică.

— Dar unde e? Ştii? N-ar trebui să mergem imediat?

Speranţa renăscută pe care o simţea Ivy era umbrită de îngrijorarea provocată de tonul din vocea unchiului ei.

Cecil şi Axle se priviră, în timp ce pe feţe li se instală o expresie sumbră.

— Mă tem că este foarte periculos.

— Nu contează!

Ivy era recunoscătoare că i se dădea a doua şansă.

— Şi mai e şi mica problemă a reluării studiilor…

— Unchiule Cecil!

— Ivy, există forţe mari şi puternice care sunt hotărâte să facă astfel încât Profeţia să nu se împlinească. Drumul tău de vindecător reprezintă salvarea ta. Ai nevoie de aceste cunoştinţe pentru a putea înfrunta ceea ce te aşteaptă.

— Ştiţi unde se află această uşă dosnică? întrebă Rowan. Aici scrie doar 373 de cioţi.

Brusc simţi un gol în stomac.

— Ivy nu are ce căuta acolo, mormăi Cecil.

— O s-o conduc eu, spuse hotărât Axle. A treisprezecea şi ultima ediţie a cărţii mele este gata. Mă gândesc… Poate că este mare nevoie de un *Atlas al*

ţinutului Pimcaux!

Ivy cugetă o clipă:

— Poate veni şi Rowan?

— Sigur că da, o să avem nevoie mai ales de el.

— De ce? întrebă Rowan, mulţumit, dar şi derutat de veste, căci cunoştinţele lui erau îndoielnice în mai toate domeniile.

— Pentru că uşa dosnică se află în Rocamadour.

Epilog – Ultimele cuvinte

După Festival, planurile se făcură rapid.

La Consumatorii lui Trindle se organiză o mare şi bine hrănită adunare, unde se stabiliră multe lucruri, printre berile spumoase şi coniacurile de colecţie. La îndemnurile gălăgioase ale lui Trindle şi Peps, se supuse la vot şi se hotărî ca Cecil Manx – Maestru farmacopat şi slujitor al lui Verdegris – să rămână în Templar ca Administrator al tărâmului Caux. Vestea asta se răspândi din restaurant în piaţa aglomerată de alături, iar de acolo în casele familiilor mult obidite din Caux. În curând, pe buzele tuturor se aflară cuvinte noi, vesele, cuvinte precum „farmacopat” şi „Profeţie”, în locul şoaptelor despre necazuri şi despre tiranie.

Însă în primul rând se răspândi vestea despre rege, despre bunul rege Verdegris, şi despre posibila lui întoarcere.

Ivy reveni la palat împreună cu unchiul ei, pentru a o vedea pe Hâş. Aşa cum stătea în umbra tapiseriilor, Ivy privi ultimul panou. Cecil o apucă de mână, iar ea se îndesă în pelerina lui lungă.

— Vezi, pare chiar fericită, spuse el.

— Totuşi – Ivy îşi întoarse faţa, căci nu voia ca unchiul ei să-i vadă lacrimile, care începuseră să se adune – mi-ar fi plăcut mai mult să fie aici, cu noi.

— Este. Într-un fel.

Ivy se aplecă înainte şi atinse cioara, însă pe ţesătura robustă a tapiseriei degetele ei nu simţiră decât o textură rece, uşor aspră.

— Cunoscând-o pe Hâş, aş pune pariu că o s-o mai vedem, se destăinui Cecil.

În pivniţă, Cecil şi Ivy îi întâlniră pe puţinii supravieţuitori ai personalului greu încercat al castelului. Se găseau acolo, încă ascunse pe coridoare, mari cantităţi

de comori de pe vremea lui Verdegris, antichităţile atât de dispreţuite de regele Mătrăgună. Printre ele, cu siguranţă spre oroarea lui, dormeau regele detronat şi micul lui anturaj.

— Căruţa este pregătită, domnule, îl informă pe Cecil un băiat de la grajduri. Aşa cum aţi cerut, am ales cei mai îndărătnici catâri care să o tragă.

— Foarte bine! Să le fie călătoria lungă-prelungă şi plină numai de hârtoape.

Cecil şi Ivy aveau sarcina de a trezi clanul Mătrăgunelor. Arsenius se simţea atât de incomodat de încăperea plină de antichităţi, încât îşi acceptă pe dată pedeapsa şi exilul. În schimb, Regina, după ce pipăi şi nu-şi găsi coroana, începu să ţipe şi să şuiere.

— Ce-i cu trădarea asta? cu neobrăzarea asta? Cum de îndrăzniţi să ne ţineţi prizonieri!

Alte cercetări o făcură să înţeleagă că nu mai avea nici inelul scobit şi că, lipsit de otrăvuri, tenul ei devenise de un roşu aprins.

Cecil adusese în pivniţă un pumn de pătrunjel, dar asta nu avu niciun efect asupra Cronicarului regal, care, de fapt, nu era adormit.

— Ce-i cu el? întrebă regina, împungând de mai multe ori braţul omului cu degetul ei ascuţit.

— E mort, răspunse sumbru Cecil.

— Tu l-ai omorât! se întoarse Regina Mătrăgună spre Ivy.

— Da’ de unde! o admonestă Cecil. Este evident că i se trage de la ce a mâncat.

La aceste cuvinte, fostul rege se întristă îngrozitor. Era chiar mai rău ca atunci când îşi pierduse bufonul preferat.

— Ştii, Artilla, chiar îmi era drag. Îi aruncă soţiei lui o privire mustind de dezamăgire.

Cronicarul regal îi ţinuse companie în anii cât fusese pe tron şi avusese întotdeauna pentru el un cuvânt bun sau

încurajator. Regina, privind întâi spre Ivy şi Cecil, apoi spre soţul ei, îşi plecă imperceptibil umerii şi-şi muşcă buza.

— O să puteţi călători în siguranţă până la Kruxt şi de acolo mai departe, până în Insulele de Hotar. E mai mult decât ce le-aţi oferit predecesorilor voştri.

— Asta după toate favorurile pe care ţi le-am făcut, farmacopatule! şopti regina.

— Farmacopat? E individul ăla?

Arsenius se scărpină în bărbie, holbându-se la Cecil.

Părea să fie mai curat. Fostul rege oftă amărât, privindu-şi piciorul diform. Simţi că momentul avea o puternică încărcătură ironico-poetică. Şi, cum era poet, se gândi la o poezie. Însă, din fericire pentru toţi, sosiră câţiva orăşeni zdraveni, gata să escorteze fostele capete încoronate.

— Să nu mă atingeţi! le ordonă regina, cu capul sus.

Toţi fură de acord, căci anii în care folosise Aqua Artilla îi îmbibaseră pielea cu un miros de otravă.

Mândră, doar cu o vagă ezitare în mers, regina Artilla păşi înaintea soţului ei, ieşind din Templar, un oraş pentru care nu avusese întotdeauna decât dispreţ.

În cele din urmă, Mătrăgunele ajunseră pe Brax, o insuliţă aflată nu departe de Kruxt, lipsiţi de obiectele care să le confere luxul obişnuit. Acolo, crudul fost conducător din Caux învăţă să aprecieze traiul simplu; picioarele lui se simţeau cel mai bine atunci când umbla desculţ prin nisipul alb. Când nu era pe plajă, fostul rege îşi petrecea cea mai mare parte a timpului vânând, fără niciun rezultat, nestemate zburătoare, ajutat de o plasă de fluturi, în speranţa de a le savura într-un tonic, aşa ca altă dată.

Singura rămăşiţă şi unica amintire a puternicei magii a lui Verdegris pe care o îndurară a fost că Artilla Mătrăgună nu fu niciodată în stare să împiedice creşterea buruienilor din vârful capului. În mod frecvent, apela la ajutorul soţului ei pentru a-i smulge de pe cap păpădii încăpăţânate şi absolut obişnuite – un lucru pe cât de dureros, pe atât de neplăcut.

Şi Breasla?

Axle, reputatul expert al tărâmului Caux, ştia un lucru: Breasla Degustătorilor era puternică, foarte puternică, iar oraşul Rocamadour era de neatins.

Vidal Vinegret scăpase uşor cu fuga, în timpul confuziei şi al sărbătorilor prilejuite de sosirea nestematelor.

Odată întors la Rocamadour, în umbra turlei negre, se aşeză în biroul lui întunecat (căci un orb nu avea nevoie de lumină). Pipăi, căutând în birou paginile. Le găsi în sertarul secret şi rămase aşezat cu ele în mână, ca într-o transă. Documentele magice ale bătrânului rege erau doar ale lui. Din ele se ridica un vag iz de fum şi foc.

Vinegret le puse înapoi în ascunzătoare şi îşi convocă

prorectorii.

Mai exista o cale.